

KONTRA

Ο Καμμένος τζογάρει
εθνικιστικά

ΣΕΛΙΔΑ 3

Χρειαζόμαστε ταξική
και όχι κυβερνητική
πολιτική

ΣΕΛΙΔΑ 7

Ακλόνητη η μνημονιακή
πολιτική

ΣΕΛΙΔΑ 8

Μίχος, Παππάς και
Γερμενής «καίνε» τη ΧΑ

ΣΕΛΙΔΑ 8

Παιδεία: Στο πλαίσιο
Μνημονίων και ΟΟΣΑ

ΣΕΛΙΔΑ 10

Παλαιστίνη: Σταθερά στα
πύρινα οδοφράγματα

ΣΕΛΙΔΑ 9

Ιράν: Βίαιες
διαδηλώσεις με ταξικό
πρόσημο

ΣΕΛΙΔΑ 5

Επιχείρηση εξαπάτησης
των κτηνοτρόφων από
τον Αποστόλου

ΣΕΛΙΔΑ 12

1,30 €

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

22ος χρόνος - αρ. φύλλου 945 - 5 Γενάρη 2018

www.eksegersi.gr

Αρχισε άλλη μια χρονιά της χωρίς τέλος
περιόδου της μνημονιακής βαρβαρότητας

**ΤΙΠΟΤΑ ΔΕ Θ' ΑΛΛΑΞΕΙ
ΑΝ ΔΕΝ Τ' ΑΛΛΑΞΟΥΜΕ**

Scripta... Verba...

Γιατί; Τα εφαρμόσαμε σήμερα το πρωί ή τα εφαρμόσει κάποιος αύριο; Θα το δούμε αυτό. Με συγχωρείτε πάρα πολύ, αλλά πραγματικά σας το λέω, δεν αξίζει να κάνουμε τέτοια συζήτηση. (...) δεν είναι δυνατόν να διαμορφώνεται αυτή η αχλή και μάλιστα περί συλλήψεων στελεχών της Αριστεράς.

Νίκος Βούτσας

Προς Χαχόλους: Κάνουμε ιδιώνυμο την παρεμπόδιση των πλειστηριασμών, αλλά δε θα το εφαρμόσουμε!

Τα πλεονάσματα 3,5% για άλλα πέντε χρόνια περιορίζουν την οικονομική ανάπτυξη και της προσδίδουν κοινωνική αδικία. (...) Είναι αναγκαίο τώρα που συζητούνται με τους δανειστές μέτρα για το χρέος, όπως η ρήτρα ανάπτυξης, να τεθεί το θέμα της μείωσης των πλεονασμάτων, προκειμένου σε πρώτη φάση να μην γίνουν οι περικοπές των συντάξεων το 2019.

Νίκος Φίλης

Λέμε και καμιά μαλακία για να παραστήσουμε την αριστερή αντιπολίτευση.

Ακούστε, καμιά συμφωνία δεν είναι γραμμένη σε πέτρα. Αυτό το οποίο σήμερα είναι δεδομένο, είναι ότι έχουμε μια δέσμευση για 3,5% πρωτογενές πλεόνασμα μέχρι το 2022. Όμως, αυτό το οποίο θα πρέπει να κρατήσουμε είναι ότι αυτό το 3,5%, δηλαδή η δημοσιονομική προσαρμογή, δεν χρειάζεται νέα μέτρα. Γιατί δεν χρειάζεται νέα μέτρα; Διότι έχει επιτευχθεί με βάση τις προβλέψεις που κάνουμε σε ό,τι αφορά το 2018.

Δημήτρης Τζανακόπουλος

Λίγο με τον Φίλη, λίγο με την τρόικα, να 'χαμε να λέγαμε.

Μήπως εξίσου σημαντικό είναι και το θέμα του αυτοελέγχου της αγοράς, ειδικά σε περιόδους όπου έχουμε ελλείψεις, υποστελέχωση, έλλειψη πόρων κλπ.; Μήπως εκεί ο αυτοέλεγχος πρέπει να έχει ουσιαστικό ρόλο;

Βαγγέλης Αποστόλου

Οι ελεγκτικοί μηχανισμοί είναι υποστελεχωμένοι και μπάχαλο, λεφτά δεν υπάρχουν, οπότε καλό είναι οι ελεγχόμενοι να... αυτοελέγχονται!

Θέλω να με καταλάβετε και θέλω -ειλικρινά σας το λέω- να μην βάζετε πίσω από το μυαλό σας δεύτερες σκέψεις. Αυτό που σας λέω είναι και τίποτα άλλο, ειλικρινά, απευθυνόμενος και στη νομική κοινότητα και στους ανθρώπους που κατέχουν νομικά.

Σταύρος Κοντονής

Πήρε άπειρες φορές το λόγο, τότε κλαψουρίζοντας ότι τον αδικούν και τότε παριστάνοντας το κουτσαβάκι, αλλά -δυστυχώς γι' αυτόν- τα γεγονότα είναι πεισματάρικα.

ΡΙΠΕΣ

♦ Ο Ευκλείδης πρέπει να πάρει επίδομα βαρέων και ανθυγιεινών ♦ Οχι για τις κρυάδες που γράφει στ' αγγλικά και μετά προσπαθεί να μεταφράσει στα ελληνικά, με τα γνωστά αποτελέσματα ♦ Αλλά για τις ώρες που καταναλώνει να κάνει ego massage στους βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ ♦ Δικός του είναι ο όρος, όχι δικός μας ♦ Του πήρε πάλι μισή μέρα για να τους πείσει να ψηφίσουν το ιδιώνυμο για την παρεμπόδιση των πλειστηριασμών ♦ Στο τέλος, τους πέταξε τον εκβιασμό ♦ «Αν δεν ψηφίσετε, θα πέσει η κυβέρνηση» ♦ Δημοκρατικές διαδικασίες! ♦ Ενοείται πως ο γίγαντας Μιχελογιαννάκης δεν καταλαβαίνει από ego massage και τέτοια ♦ Επανεκάμψε δριμύτερος στις αντιμνημονιακές επάλξεις ♦ Μην κοιτάτε που την ώρα της ψηφοφορίας απουσίαζε και δεν καταψήφισε ♦ Ενα αναθεματισμένο κόψιμο τον είχε πιά-

σει, κλείστηκε στην τουλέτα, έχασε την ψηφοφορία ♦ ΝΔ και Πασοκοποτάμι γιατί ψήφισαν «παρών»; ♦ Με τις τράπεζες θέλατε να τα βάλουν; ♦ Με τα θεμέλια της κοινωνίας μας; ♦ Ανοιξε η μεταγραφική περίοδος ♦ Ποιος Ολυμπιακός και ποιος ΠΑΟΚ, ρε ανενήμωτοι; ♦ Για τα αστικά κοινοβουλευτικά κόμματα λέμε ♦ Θεodóra εσείς; Κατερίνα εμείς ♦ Για επάνοδο στο ΠΑΣΟΚ την είχαμε, προς ΝΔ πλέει, πλησίτια, η Μάρκου ♦ Πρώην ΠΑΣΟΚ, πρώην ΔΗΜΑΡ, πρώην Ποτάμι ♦ Προς ΝΔ βαίνουν και οι Αμυράς και Θεοχάρης, λέει το ρεπορτάζ ♦ Καλορίζκοι, παιδιά ♦ «Βουλευτή χωρίς πολιτικό ειρμό» χαρακτήρισαν την Μεγαλοοικονόμου «πηγές» της Ένωσης Κεντρώων ♦ Το κόμμα του Λεβέντη είναι! ♦ Κρατήστε στα υπόψη και ένα άλλο όνομα από το ίδιο (από)κομμα ♦ Ιωάννης Σαρίδης ♦ Το «στήσιμο» με τον Παππά στο σκάν-

δαλο του «φόρου καναλαρχών» ίσως ήταν απλώς το πρελούδιο ♦ Τι άλλο θα δούμε ακόμα; ♦ Ο Τσίπρας ζήτησε από τους τραπεζίτες να πιέσουν τους εκδότες για να μη γράφουν fake news ♦ Και γιατί να του κάνουν τέτοια χάρη οι τραπεζίτες; ♦ Για να έχουν απέναντί τους και τους εκδότες και την επόμενη κυβέρνηση; ♦ «Μολών λαβέ» ο ένας ♦ «Πρόσεξε μη φας καμιά βαριοπούλα στο κεφάλι» ο άλλος ♦ Γιαλαντζιμάγκες ένθεν και ένθεν του Αιγαίου ♦ Πατριδοκάπηλοι εθνικιστάρδες ♦ Οι Ηρακλείς του καραμανλισμού ανησυχούν για το «αποκρουστικό φλερτ του σημερινού ΠΑΣΟΚ με τη ΝΔ» ♦ Το πρόβλημά τους είναι ότι θα τους πάρουν πόστα κάποιοι σημεῖοι ♦ Και ως συνήθως, το πασπαλίζουν με ιδεολογική χρυσόσκονη ♦ Αναζητείται παρασκηνιακός συμβιβασμός με τον Κούλη ♦ «Σιγά-σιγά θα βρεθεί μια λύση και για

την ενίσχυση των χαμηλοσυνταξιούχων και αυτό εκ μέρους της κυβέρνησης είναι δέσμευση» ♦ Εφη Αχτσιόγλου ♦ Σε παροξυσμό ψευδολογίας και χυδαιότητας ♦ Τελικά τον κάλεσε ή δεν τον κάλεσε ο Μπουτάρης τον πρωθυπουργό της Δημοκρατίας της Μακεδονίας; ♦ Το βέβαιο είναι ότι τον φιλοξένησε σε ιδιωτική επίσκεψη ♦ Και οι εθνικιστάρδες δεν τόλμησαν να την πέσουν στον παμπόνηρο καπιταλιστή δήμαρχο ♦ Όσο με πληγώνει τόσο με πωρώνεις ♦ Το τραγουδά ο Στουρνάρας όταν του την πέφτουν οι ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ ♦ Αμα κοτάνε ας τον ξηλώσουν ♦ Ρητορική η υπόθεση ♦ Γιατί και να ήθελαν, δεν μπορούν να τον ξηλώσουν ♦ Αυτός δίνει λογαριασμό μόνο στον «σούπερ Μάριο» (Ντράγκι) ♦ Ένας τζογαδόρος έχει τη μπλόφα «στο αίμα του» ♦ Το ερώτημα είναι αν θα του βγει του Καμμένου η τελευταία μπλόφα ♦

ΕΠΙΤΟΥΠΕΣΤΗΡΙΟΥ

Κ Ο Κούλης, λένε οι διαρροές από την Πειραιώς, θα κάνει σαφάρι προσέλκυσης επενδυτών. Και θα ξεκινήσει, φυσικά, από το Κατάρ, το κέντρο των επενδύσεων. Μιλάμε θα πήξουμε στην κελεμπία. Φυσικά, ο Κούλης θα κάνει λίστα αναμονής, για να μη σκοτωθούν από το σπρώξιμο οι αδημονούντες επενδυτές. Και μόλις γίνει πρωθυπουργός, θα δώσει το σύνθημα και αυτοί θ' αρχίσουν να κουβαλούν σε βαλίτσες τα δολάρια των επενδύσεων...

Κ «Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, οφείλουμε να χαιρετίσουμε την αφοσίωση της Κυβερνήσεως στη διενέργεια των πλειστηριασμών. Είναι κάτι το οποίο δείχνει το πόσο ταγμένη είναι, το πόσο αφοσιωμένη είναι σ' αυτό το καθήκον. Απλώς αναρωτιέμαι, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, εάν ενδεχομένως, τρία ή τέσσερα χρόνια πριν, με αυτή τη διάταξη κάποιοι εξ υμών θα

βρισκόσταν εκτεθειμένοι σε ποινικές διώξεις». Ο ακροδεξιός Βορίδης τρολάρει τους... αριστερούς συριζαίους.

Κ Μια ανατριχίλα πρέπει να την πήρε ο Κούλης όταν έλαβε την... ευχετήρια κάρτα της αδερφούκλας του. Αυτό δεν είναι ευχή, είναι απειλή. Κατά του Κούλη, φυσικά. Πάλι καλά που δεν έβαλε τη διαφήμιση με την Αντζελα να λέει «χτύπα σαν άντρας»! Ίσως να

φοβήθηκε μην της την πέσουν οι «φεμινίστριες» εντός και πέριξ του ΣΥΡΙΖΑ.

Κ Στην... ιστορική συνεδρίαση της Βουλής στις 21 Δεκέμβρη, ο Κοντονής δεν άφησε ομιλητή να σταυρώσει δεύτερη λέξη. Ήταν τέτοια η αγωνία του που διέκοπτε συνεχώς κάνοντας «διορθώσεις» στα όσα έλεγαν οι της αντιπολίτευσης. Όταν μιλούσε αυτός, όμως,

δεν ήθελε να τον διακόπτουν. Και κάποια στιγμή εξεγέρθηκε: «Καταντάει στα όρια του χουλγκανισμού αυτή η συμπεριφορά!»... Βάλτε εσείς όποιους χαρακτηρισμούς θεωρείτε πιο ταιριαστούς. Εμάς μας ξεπερνάει αυτό το καθήκον.

Κ «Μόλις προχθές ψηφίστηκε στη Βουλή ο τελευταίος μνημονιακός Προϋπολογισμός του 2018, που σηματοδοτεί την έξοδο της χώρας από μια περίοδο οικονομικής αστάθειας και κοινωνικής μη κανονικότητας. Θα περάσουμε το 2018 σε μια νέα περίοδο

οικονομικής σταθερότητας και κανονικότητας». Το είπε στη Βουλή ο εισηγητής του ΣΥΡΙΖΑ Βασίλειος Τσίρκας. Είναι τέτοια η αλαζονεία τους, τέτοια η αδιαντροπία τους, που δε δίνουν καμιά σημασία σ' αυτά που γράφουν και εκφωνούν. Μνημονιακός ο προϋπολογισμός του 2018, αλλά ταυτόχρονα το 2018 θα είναι έτος οικονομικής σταθερότητας και κανονικότητας! Αρα, κανονικότητα είναι η μνημονιακή πολιτική! Γι' αυτό θα συνεχιστεί και το 2019, και το 2020, και τα επόμενα χρόνια. Μέχρι το 2060.

“

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Δεν είναι για τώρα που υπάρχει μία ένταση, όπως για παράδειγμα, να μπει ένας τρελός στο γραφείο του και να του ανοίξει το κεφάλι, αλλά για είκοσι χρόνια από τώρα, που δεν θα υπάρχει κανένα θέμα κρίσης και πρώτης κατοικίας, πέραν του γεγονότος -αυτό είναι το σημαντικό- ότι μέχρι σήμερα δεν υπάρχει καμία πρώτη κατοικία η οποία να έχει φτάσει στον πλειστηριασμό.

Σταύρος Κοντονής

”

Το επετειολόγιο της εβδομάδας

6/1: Ιράκ: Ημέρα στρατού, Ουρουγουάη: Ημέρα παιδιών 6/1/1907: Η Μαρία Μοντεσσόρι ιδρύει το πρώτο σχολείο-παιδικό σταθμό για τα παιδιά της εργατικής τάξης 7/1: Ιταλία: Ημέρα σημαίας 7/1/1919: Ελληνικά, αγγλικά και γαλλικά στρατεύματα αποβιβάζονται στην Οδησό με σκοπό να καταπνίξουν τη ρωσική επανάσταση 7/1/1973: Βόμβες (ΕΑΝ, ΔΑ και «Ανεξάρτητης Αριστεράς») σε αμερικανικά οχήματα και Ι.Χ. αμερικανών αξιωματικών 8/1/1991: Δολοφονία Νίκου Τεμπονέρα 8/1/1923: Πραγματοποιείται στην πλατεία Ομονοίας μεγάλο πανπροσφυγικό συλλαλητήριο διαμαρτυρίας όπου απευθύνουν χαιρετισμό και τούρκοι αντικεμαλιστές 8/1/1996: Θάνατος Φρανσουά Μιτερνάν 9/1: Παναμάς: Ημέ-

ρα μαρτύρων, Μογγολία: Γιορτή για 9/1/1883: Δίκη 68 αναρχικών στη Λιόν, πέντε χρόνια φυλάκιση στον Πιοτρ Κροπότκιν 9/1/1905: Η ρωσική αυτοκρατορική φρουρά σκοτώνει πάνω από εκατό εργάτες που διαδήλωναν ειρηνικά έξω από το χειμερινό παλάτι στην Αγία Πετρούπολη («Ματωμένη Κυριακή») 10/1/1983: Υποτίμηση της δραχμής κατά 15% έναντι των ξένων νομισμάτων 10/1/1961: Τίθενται σε κυκλοφορία νομίσματα ονομαστικής αξίας είκοσι δραχμών που περιέχουν ασήμι σε μεγάλο ποσοστό 10/1/1989: Πυροβολείται στα πόδια ο εισαγγελέας Κώστας Ανδρουλιδάκης (17N) 11/1: Τσαντ: Ημέρα ανεξαρτησίας (1960), Αλβανία: Ημέρα δημοκρατίας (1946), Μαρόκο: Ημέρα μανιφέστου ανεξαρτησίας-αντίστασης,

Νεπάλ: Ημέρα ενότητας 11/1/1979: Επικήρυξη ακροδεξιών βομβιστών Ν. Παναγόπουλου και Αντ. Πρωτοπαπά με 1.000.000 δρχ. 11/1/1982: Ψήφιση μονοτονικού συστήματος από τριάντα παρόντες βουλευτές 11/1/1994: Ο αστυνομικός Ευάγγελος Λαγογιάννης σκοτώνει τον 28χρονο μουσικό Θεodώρη Γιάνκα επειδή αρνήθηκε να σταματήσει για εξακρίβωση στοιχείων 12/1: Ινδία: Ημέρα νεολαίας, Τανζανία: Ημέρα επανάστασης 12/1/1971: Επεισόδια από έλληνες καπνεργάτες του Πειραιά επειδή στις καπναποθήκες προσλήφθηκαν γυναίκες αντί για άνδρες 12/1/1988: Απόπειρα κατά υπαλλήλου αμερικανικής πρεσβείας Τζορτζ Κάρος (17N) 12/1/2007: Ρουκέτα στην πρόσοψη της αμερικανικής πρεσβείας (Επαναστατικός Αγώνας).

Ο Καμμένος τζογάρει εθνικιστικά

«Υπάρχει θετική ατμόσφαιρα που πηγάζει και από τις δύο πρωτεύουσες», δήλωνε πριν από λίγες εβδομάδες στις Βρυξέλλες ο Μάθιου Νίμιτς, έχοντας δίπλα του τους εκπρόσωπους της ελληνικής κυβέρνησης, πρέσβη Αδαμάντιο Βασιλάκη, και της ΠΓΔΜ, Βάσκο Ναουμόφσκι.

Λογάριαζε χωρίς τον Καμμένο. «Όσον αφορά εμένα, όχι με την ιδιότητα του υπουργού Εθνικής Αμυνας, αλλά με την ιδιότητα του αρχηγού κόμματος, σας διαβεβαιώνω ότι ουδέποτε θα συναινέσω στην οποιαδήποτε χρήση του ελληνικού όρου "Μακεδονία" για την ονομασία των Σκοπίων», δήλωσε ο ακροδεξιός κυβερνητικός εταίρος, σκορπώντας ρίγη (όχι συγκίνησης) στο υπουργείο Εξωτερικών και στο μέγαρο Μαξίμου.

Ο Κοτζιάς, ο οποίος εδώ και καιρό διεξάγει εντατικές διαπραγματεύσεις με τη γειτονική χώρα, που έχει τώρα μια κυβέρνηση που συμφωνεί σε σύνθετη ονομασία, άδειασε μεγαλοπρεπέστατα τον Καμμένο, δηλώνοντας ότι «είναι δικαίωμα του κάθε κόμματος σε ζητήματα που τα θεωρεί θεμελιακά να τοποθετείται», όμως για το ζήτημα του ονόματος της ΠΓΔΜ «αυτό που χρειάζεται είναι μια πλειοψηφία βουλευτών, όχι μια πλειοψηφία κομμάτων». Και συμπλήρωσε με καρφί κατά Καμμένου: «Και [χρειάζεται] μια πλειοψηφία ευθύνης, καθώς δεν μπορεί να μένει άλυτο ένα ζήτημα γιατί κάποιοι παίζουν με το μέλλον της χώρας!»

Αυτός που «παίζει με το μέλλον της χώρας» είναι, φυσικά, ο Καμμένος. Όσο για τον Κοτζιά, που έσπευσε να τοποθετηθεί δημόσια μ' αυτόν τον τρόπο, διέπραξε διπλή γκάφα. Από τη μια έδωσε στον Καμμένο την ευκαιρία να ξεφύγει από τη δύσκολη θέση που βρίσκεται τελευταία (εξαιτίας του Saudigate με τον έμπορο όπλων Παπαδόπουλο), τζογάροντας με το αγαπημένο θέμα του («μαύρος» εθνικισμός και πατριδοκαπηλεία), και από την άλλη έδωσε στην αντιπολίτευση την ευκαιρία να βάλει στην αντιπολιτευτική φαρέτρα της ένα ακόμα βέλος.

Ο Καμμένος επανήλθε. Διευκρίνισε και πάλι ότι μιλά σαν αρχηγός κόμματος και όχι σαν υπουργός, όμως αυτά που είπε τα είπε δίνοντας συνέντευξη απολογισμού των δύο χρόνων της υπουργικής του θητείας στο Πεντάγωνο. Φυσικά, ο διαχωρισμός «αρχηγός κόμματος - υπουργός» είναι από μόνος του μια... καμμενιά (δεν μπορείς να υποστηρίξεις άλλα ως αρχηγός κόμματος και να εφαρμόζεις άλλα ως υπουργός, και μάλιστα σε θέματα που ο ίδιος τα βαφτίζει «κρίσι-

μα εθνικά θέματα» - εκτός αν είσαι ο Καμμένος), όμως αυτή τη φορά ήταν και ο χώρος συμβολικός (η έδρα του υπουργού Αμυνας). Δεν είπε τίποτα καινούργιο. Επανέλαβε όσα έχει πει κατά καιρούς: «Υπάρχει μια ενεργεία απόφαση για μη χρήση του όρου Μακεδονία. Αυτό για να ανατραπεί θα πρέπει να γίνει σύγκληση του συμβουλίου των πολιτικών αρχηγών, υπό τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας». Για να καταλάβουν όλοι ότι αυτό που ζητάει είναι η σύγκληση συμβουλίου αρχηγών υπό τον πρόεδρο της Δημοκρατίας, ντύθηκε και συνταγματολόγος (της συμφοράς, φυσικά): «Σε μια κοινοβουλευτική δημοκρατία όταν είναι να ληφθεί μια τέτοια απόφαση υπάρχει ο δρόμος της ψηφοφορίας στη Βουλή και ο άλλος δρόμος με διαδικασία πιο θεσμική, δηλαδή διά του συμβουλίου των αρχηγών των κομμάτων».

Αυτό που ο Καμμένος βαφτίζει «διαδικασία πιο θεσμική» σε σχέση με τη Βουλή, είναι κάτι που θεσμικά... δεν υπάρχει. Το Σύνταγμα δεν προβλέπει τίποτα για συμβούλιο πολιτικών αρχηγών. Ο Καραμανλής ο πρεσβύτερος, στο προεδροκεντρικό Σύνταγμα που έφτιαξε το 1975, προέβλεπε (άρθρο 39), το Συμβούλιο της Δημοκρατίας (αντίγραφο του προδικτατορικού Συμβουλίου του Στέμματος), με σύνθεσή... αριστοκρατική (οι πρώην πρόεδροι της Δημοκρατίας, ο πρωθυπουργός, ο πρόεδρος της Βουλής, ο αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης και οι πρώην πρωθυπουργοί κυβερνήσεων που είχαν πάρει ψήφο εμπιστοσύνης από τη Βουλή). Ο Παπανδρέου, με την πρωθυπουργοκεντρική αναθεώρηση του 1986, κατήργησε αυτό το Συμβούλιο, χωρίς να βάλει τίποτα στη θέση του. Όλες οι συσκέψεις πολιτικών αρχηγών που έγιναν στο προεδρικό μέγαρο έκτοτε ήταν άτυπες (εκτός απ' αυτές που έγιναν για το σχηματισμό κυβέρνησης, που προβλέπονται από το Σύνταγμα) και οι αποφάσεις τους δεν έχουν καμία θεσμική ισχύ. Δε δεσμεύουν την κυβέρνηση. Γι' αυτό και δε διαμόρφωσαν ούτε καν εθιμικό δίκαιο, αλλά μια πολιτική πρακτική και τίποτα πέραν αυτής. Πρέπει να σημειωθεί μάλιστα ότι η πρωτοβουλία για τη

σύγκληση μιας τέτοιας σύσκεψης δεν ανήκει στον πρόεδρο της Δημοκρατίας, αλλά στον πρωθυπουργό. Για το Μακεδονικό την πρωτοβουλία είχε ο Μητσοτάκης, για το σχέδιο Ανάν ο Καραμανλής ο νεότερος, για την προσφυγή στο «μηχανισμό στήριξης» της ΕΕ ο Γιωργάκης Παπανδρέου, για το τρίτο Μνημόνιο ο Τσίπρας (τον θυμόμαστε να κάνει τηλεοπτική δήλωση το βράδυ του δημοψηφίσματος στις 5 Ιουλίου του 2015 και να αναγγέλλει ότι θα πάει στον πρόεδρο της Δημοκρατίας και θα του ζητήσει να συγκαλέσει συμβούλιο των πολιτικών αρχηγών).

Επομένως, η απόφαση του 1992, που επικαλείται ο Καμμένος, πέραν του ότι δεν υπάρχει (τουλάχιστον δυο φορές τον έχει διαψεύσει δημόσια στη Βουλή η Παπαρήγα), δε θα είχε καμιά θεσμική βαρύτητα, ακόμα και αν υπήρχε. Αλλωστε, όταν η κυβέρνηση Καραμανλή άλλαξε την εθνικιστικά άκαμπτη γραμμή εκείνης της περιόδου και συμφώνησε σε λύση σύνθετης ονομασίας της γειτονικής χώρας, η οποία θα περιλαμβάνει τον όρο Μακεδονία και θα ισχύει έναντι όλων (erga omnes, όπως επαναλάμβανε συνεχώς ο Καραμανλής το 2008), δηλαδή χωρίς να υπάρχουν δυο ονόματα, ένα για τις διεθνείς σχέσεις της χώρας (π.χ. Νέα ή Βόρεια Μακεδονία) και ένα για τον λαό της (Μακεδονία), ο Καμμένος ήταν βουλευτής της ΝΔ και ψήφισε δυο φορές, όπως του υπενθυμίζουν συνεχώς η Μπακογιάννη, ο Κουμουτσάκος και άλλα στελέχη της ΝΔ.

Ο Καμμένος πετάει αυτή τη συνταγματολογική μπουρδα τζογάροντας πολιτικά. Ενα συμβούλιο πολιτικών αρχηγών μ' αυτό το θέμα, στο οποίο μάλιστα δε θα προσκληθεί ο νεοναζί Μιχαολιάκος, θα αναδείξει τον Καμμένο σε πρότανη του εθνικισμού της γελοίας μακεδονομαχίας. Είναι το μόνο που του έχει απομείνει μπας και καταφέρει να διασώσει για μια ακόμα εκλογή το μαγαζί που έστησε το 2012. Η αντιμνημονιακή αρλουμπολογία δεν πιάνει μογιά πιλέον, ο ίδιος έχει αποσυντεθεί και ηθικά, μόνο με ένα παχύ λούστρο εθνικισμού μπορεί να ελπίζει ότι θα πάρει ακροδεξιές ψήφους για να διασωθεί. Από την άλλη, σε ένα τέτοιο -άτυπο

μεν, πολιτικά ισχυρό δε-όργανο, η ΝΔ, το ΠΑΣΟΚ και το Ποτάμι, που δε διαφωνούν με τη λύση που διαπραγματεύεται ο Κοτζιάς και που προανήγγειλε ο Νίμιτς (λύση σύνθετης ονομασίας erga omnes, όπως αυτή που ζητούσε ο Καραμανλής το 2008), θα δεσμευτούν ότι θα ψηφίσουν τη συμφωνία όταν η κυβέρνηση την πάει στη Βουλή. Οπότε ο Καμμένος θα βγει πανηγυρικά ως ο μόνος με «εθνικές ευαισθησίες», ενώ η κυβέρνηση Τσίπρα θα εξασφαλίσει τη μακροήμερευση της, πάλι με τις ψήφους της αντιπολίτευσης.

Πρέπει, βέβαια, να διευκρινίσουμε ότι μια κυβέρνηση δεν πέφτει άμα ένα νομοσχέδιο της καταψηφιστεί στη Βουλή. Πέφτει άμα κατατεθεί πρόταση μομφής εναντίον της και δε συγκεντρώσει την πλειοψηφία. Φαντάζεστε, όμως, τι έχει να γίνει έτσι και ο Κοτζιάς κλείσει συμφωνία για το όνομα κι αυτή δεν εγκριθεί στη Βουλή. Ή αν εγκριθεί χωρίς τις ψήφους των ΑΝΕΛ, αλλά με τις ψήφους κομμάτων της αντιπολίτευσης. Ο Καμμένος, βέβαια, δεν έχει κανένα πρόβλημα μ' αυτό (συνηθισμένος είναι), θα έχει όμως ο Τσίπρας που θα γίνει μπαϊγνιο στο στόμα της αντιπολίτευσης.

Η αντιπολίτευση βρήκε την ευκαιρία που ζητούσε. Η Μπακογιάννη πήρε το ζήτημα πάνω της, χωρίς να ρωτήσει κανέναν. Υπαγόρευσε τη γραμμή (με την οποία κανένας στη ΝΔ δε διαφωνούσε) και την υποδέχθηκε άμεσα, ώστε να μη δοθεί χρόνος στην κυβέρνηση να ανασυγκροτηθεί. Η γραμμή είναι εξαιρετικά απλή στη σύλληψή της και οξεία στην εκτέλεσή της: «Η κυβέρνηση πρέπει να φέρει ενιαία θέση. Αν δεν ψηφίσει ο Καμμένος, δε θα ψηφίσουμε κι εμείς». Ο Μητσοτάκης και το επιτελείο του, που γενικά είναι αργοί στις αντιδράσεις τους, υιοθέτησαν αμέσως τη γραμμή της Μπακογιάννης. Μιλώντας στο χριστουγεννιάτικο «Βήμα» ο Μητσοτάκης είπε: «Την εθνική γραμμή για το Σκοπιανό χάραξε η Κυβέρνηση Καραμανλή στο Βουκουρέστι το 2008. Μια σύνθετη ονομασία έναντι όλων, -erga omnes όπως λέγεται- και επίλυση του ζητήματος του ονόματος ως προϋπόθεση για την ένταξη της ΠΓΔΜ στους ευρωατλαντικούς θεσμούς. Θυμίζω ότι Υπουργός αυτής της Κυβέρνησης Καραμανλή ήταν και ο κ. Καμμένος που τότε δεν είχε εκφράσει καμία αντίρρηση. Η Κυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ έχει τελείως αλλοπρόσαλλη στάση και σε αυτό το ζήτημα. Αν ο κ. Καμμένος δεν στηρίζει μια κεντρική κυβερνητική επιλογή τίθεται ξεκάθαρα ζήτημα δεδηλωμέ- ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 4

Με το βλέμμα στις μεθεπόμενες εκλογές

Μόνο τυχαίο δεν είναι το γεγονός ότι με συνεντεύξεις στα χριστουγεννιάτικα κυριακάτικα φύλλα, Μητσοτάκης και Τζανακόπουλος δέχτηκαν να απαντήσουν σε ερωτήσεις για τον εκλογικό νόμο, λες και βρισκόμαστε σε προεκλογική περίοδο.

Ο Τζανακόπουλος άφησε ανοιχτό το ενδεχόμενο να ξαναοίξει η συγκυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ θέμα εκλογικού νόμου, ώστε η απλή αναλογική να ισχύσει από τις επόμενες εκλογές. «Αν το Κίνημα Αλλαγής θέλει να επανρθώσει, εδώ είμαστε να το συζητήσουμε». Η ίδια η διατύπωση που χρησιμοποίησε δείχνει ότι δεν πιστεύει σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο. Αν το πίστευε, αν είχαν γίνει κάποιες παρασκηνακές συζητήσεις ή, έστω, αν υπήρχαν κάποια «σήματα καπνού» από πλευράς ΠΑΣΟΚ και συμμάχων, τότε θα χρησιμοποιούσε άλλη διατύπωση. Δε θα μιλούσε για «επανόρθωση» από πλευράς Κεντροαριστεράς.

Στην πραγματικότητα, ο Τζανακόπουλος αναφέρθηκε καθαρά θεωρητικά στο ενδεχόμενο νέας ψήφισης του εκλογικού νόμου, με μοναδικό σκοπό να εκθέσει ΠΑΣΟΚ και Ποτάμι. Αλλωστε, είχε μιλήσει ήδη με τα χειρότερα λόγια για το ΚΙΝΑΛ: «Δεν υπάρχουν νέα δείγματα γραφής. Υπάρχει μία συνέχιση της ταύτισης του συγκεκριμένου χώρου με την επιχειρηματολογία της ΝΔ. Μάλιστα, πρόσφατα στον Προϋπολογισμό, οι περισσότεροι εκ των ομιλητών της ΔΗΣΥ υπερασπίστηκαν με σθένος τα πεπραγμένα της περιόδου Σαμαρά - Βενιζέλου. Αναμένουμε φυσικά να δούμε αν, ενόψει και του Συνεδρίου αυτού του φορέα, θα αποφασίσει αυτός ο χώρος να κάνει αυτοκριτική και να ακολουθήσει τις προοδευτικές εξελίξεις που υπάρχουν στην ευρωπαϊκή Σοσιαλδημοκρατία. Προσώρας, αυτό μοιάζει αδύνατο».

Τότε τι νόημα έχει η απλή αναλογική; Στον σχεδιασμό του ΣΥΡΙΖΑ οι επόμενες εκλογές είναι απλά ένα ενδιάμεσο στάδιο. Όλα τα δεδομένα δείχνουν ότι θα τις κερδίσει ο Μητσοτάκης. Τότε, ή το ΚΙΝΑΛ θα συμμαχήσει κυβερνητικά με τη ΝΔ και ο ΣΥΡΙΖΑ θα έχει την άνεση να αναβαπτιστεί από τη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης, ή το ΚΙΝΑΛ θα αρνηθεί να συμμαχήσει με τη ΝΔ, η χώρα θα οδεύσει σε νέες εκλογές, οπότε το παιχνίδι θα είναι ανοιχτό και το ΚΙΝΑΛ θα βρίσκεται πιο κοντά σε μια κυβερνητική συμμαχία με τον ΣΥΡΙΖΑ (αν το επιτρέπουν οι αριθμοί), αφού οι σχέσεις του με τη ΝΔ θα έχουν οξυνθεί λόγω της άρνησής του να μπει σε κυβέρνηση Μητσοτάκη.

Φυσικά, αυτοί είναι σχεδιασμοί στο χαρτί, γιατί τα πράγματα ποτέ δεν έρχονται όπως τα σχεδιάζουν τα επιτελεία των αστικών κομμάτων. Όμως, με βάση ένα τέτοιο γενικό σχεδιάγραμμα διαμορφώνονται οι τρέχουσες πολιτικές, οι οποίες δεν είναι άκαμπτες και μπορεί ν' αλλάξουν άρδην. Για παράδειγμα, μπορεί να έχουμε έναν «μεγάλο συνασπισμό» α λα ελληνικά, πράγμα που ποτέ δεν πρόκειται να δεχτούν ως ενδεχόμενο ούτε η ΝΔ ούτε ο ΣΥΡΙΖΑ, γιατί τους χαλάει το σκηνικό των «θανάσιμων εχθρών» και την προπαγάνδα που οικοδομούν γύρω απ' αυτό το σκηνικό.

Ο Μητσοτάκης, στη δική του συνέντευξη, παρουσίασε το δικό του σχέδιο: «Όπως έχω πει επανειλημμένα είμαστε υπέρ ενός νέου εκλογικού συστήματος που θα είναι πιο λειτουργικό, πιο αντιπροσωπευτικό και πιο αναλογικό από το σημερινό. Αλλά ταυτόχρονα ο νέος εκλογικός νόμος πρέπει να εξασφαλίζει σταθερές και βιώσιμες κυβερνήσεις. Ήδη από την αρχή της δικής μας διακυβέρνησης θα θέσουμε το κρίσιμο αυτό θέμα σε όλα τα κόμματα του συνταγματικού τόξου και θα προσπαθήσουμε ο νέος εκλογικός νόμος να ψηφιστεί με την αναγκαία εκείνη πλειοψηφία που θα διασφαλίσει την εφαρμογή του αμέσως, δίχως να χρειαστεί να υποστεί η χώρα τις αποσταθεροποιητικές συνέπειες της απλής αναλογικής που επέβαλε η Κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ».

Φυσικά, όπως κάνει κάθε αστικό κόμμα εξουσίας, προεξοφλεί ότι θα σχηματίσει κυβέρνηση (είτε με αυτοδυναμία, είτε με κάποιον σύμμαχο, που δεν κατονομάζει). Αμέσως μετά δε, θα επιδώξει να αλλάξει τον εκλογικό νόμο στην κατεύθυνση της ενισχυμένης αναλογικής, εξασφαλίζοντας εκείνη την πλειοψηφία που ουσιαστικά θα ακυρώσει το σχέδιο του ΣΥΡΙΖΑ. Δηλαδή, θα επιδώξει να συγκεντρώσει 200 βουλευτικές ψήφους, ώστε ο νέος εκλογικός νόμος να ισχύσει από τις αμέσως επόμενες εκλογές, οπότε ο σχεδιασμός του ΣΥΡΙΖΑ να επανακάμψει μέσω της απλής αναλογικής (που όπως έχουν τα πράγματα σήμερα θα ισχύσει στις μεθεπόμενες εκλογές) θα πεταχτεί στα σκουπίδια.

Πόσο εύκολο είναι, όμως, να μαζέψει στην επόμενη Βουλή ο Μητσοτάκης 200 ψήφους, ώστε να αλλάξει την απλή αναλογική σε ενισχυμένη; Από απίθανο μέχρι πάρα πολύ δύσκολο. Γιατί τα μικρότερα κόμματα που θα μπουν στην επόμενη Βουλή να βοηθήσουν τον Μητσοτάκη να γίνει παντοδύναμος; Ακόμα και το ΚΙΝΑΛ θα έχει εξαιρετική δυσκολία να ψηφίσει κάτι τέτοιο. Δεν έχει σημασία που δεν ψήφισε τον εκλογικό νόμο του ΣΥΡΙΖΑ. Η επιχειρηματολογία που άρθρωσε τότε βοηθάει να υποστηρίξει το ίδιο και για τον εκλογικό νόμο του Μητσοτάκη. Δεν αποκλείεται, βέβαια, όμως αυτή τη στιγμή φαντάζει εξαιρετικά δύσκολο, ενώ το πιο πιθανό είναι μετά τις μεθεπόμενες εκλογές να έχει ωριμάσει η ιδέα του «μεγάλου συνασπισμού» των αστικών κομμάτων.

Ο Καμμένος τζογάρει εθνικιστικά

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 3
νης. Και περιμένουμε να τοποθετηθεί επιτέλους ο κ. Τσίπρας για το θέμα αυτό, αντί να ασχολείται με τον κ. Καμμένο μόνο για να τον καλύψει για τα σκάνδαλά του. Με απλά λόγια, αν δε μπορούν να συμφωνήσουν οι κ. Τσίπρας και Καμμένος για ένα μείζον ζήτημα εθνικής σημασίας, ας παραιτηθούν. Και για να προλάβω ένα πιθανό ερώτημά σας, είναι προφανές και αυτονόητο ότι δεν νοείται εθνική συνεννόηση, χωρίς να υπάρξει προηγούμενος συγκεκριμένη και συμφωνημένη πρόταση από τους δύο κυβερνητικούς εταίρους».

Θα πάει μέχρι τέλους μ' αυτή την άρνηση η ΝΔ; Θα ακυρώσει μια συμφωνία, η οποία θα έχει την έγκριση των Αμερικανών και του ΟΗΕ; Δεν μπορούμε να το αποκλείσουμε, αλλά μας φαίνεται η λιγότερο πιθανή εξέλιξη. Αν ο Τσίπρας πάει στη Βουλή μια συμφωνία χωρίς τη σύμφωνη γνώμη του Καμμένου, η ΝΔ μπορεί και να την ψηφίσει την τελευταία στιγμή, με το επιχείρημα ότι είναι κόμμα της εθνικής ευθύνης και μπλα, μπλα. Σ' αυτή την περίπτωση η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ θα έχει πληγεί ανεπανόρθωτα. Η ίδια η συγκεκριμένη ψηφοφορία θα αποκτήσει δραματικά χαρακτηριστικά και ο Τσίπρας, για δεύτερη φορά μετά τον Ιούλη-Αύγουστο του 2015 θα εξαρτάται από τις ψήφους της αντιπολίτευσης.

Σ' αυτή την περίπτωση η ΝΔ θα είναι διπλά κερδισμένη, γι' αυτό και αναμένεται να το πάει έτσι μέχρι το τέλος: «ή το ψηφίζετε και οι δυο μαζί ή παραιτηθείτε». Και δε θα μπορούν να της πουν και πολλά οι Τσιπραί-οι. Όχι μόνο γιατί θα έχουν φορτωμένο στην πλάτη τους τον Καμμένο, αλλά και γιατί

οι πολιτικοί της αντίπαλοι θα τους θυμίζουν τον Δεκέμβριο του 2014, όταν ο ΣΥΡΙΖΑ εκμεταλλεύτηκε την προεδρική εκλογή για να οδηγήσει σε πτώση την κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου (αρνήθηκε να ψηφίσει για πρόεδρο τον δεξιό Δήμα και μόλις σχημάτισε κυβέρνηση εξέλεξε τον εξίσου δεξιό Παυλόπουλο).

Το Μαξίμου απάντησε με χαρακτηριστική αμηχανία. Κάλεσε τη ΝΔ να... ξεκαθαρίσει τη θέση της στο ζήτημα, επιλέγοντας ανάμεσα στη θέση του Μητσοτάκη το 1992 και στη θέση του Σαμαρά. Η ΝΔ, όμως, δεν έχει τέτοιο πρόβλημα. Ο ίδιος ο Σαμαράς έκανε «γαργάρα» τις σκληρές εθνικιστικές του θέσεις, ως βουλευτής και μετά υπουργός του Καραμανλή. Η «σύνθετη ονομασία, erga omnes» φέρει και την έγκριση του Σαμαρά (όπως και του Καμμένου). Από πλευράς ΝΔ δεν έχει ακουστεί «κιχ» ενάντια στη συμφωνία που διαπραγματεύεται ο Κοτζιάς, η οποία -όπως όλα δείχνουν- κινείται στην κατεύθυνση της πρότασης της ΝΔ το 2008. Επομένως, η κυβερνητική προσπάθεια να αντιστρέψει το νόμισμα και να ανακαλύψει διχογνωμία στη ΝΔ είναι καταδικασμένη να πέσει στο κενό. Αξίζει να σημειωθεί ότι οι ακροδεξιοί που είχε στην ομάδα του ο Σαμαράς (Μπαλτάκος, Φ. Κρανιδιώτης) έχουν φύγει από τη ΝΔ, ενώ το δίδυμο Βορίδη-Μπουμπούκου δεν έχει καμιά διάθεση να εμπλακεί σε τέτοιες ιστορίες σ' αυτή τη φάση (αντίθετα, έχει κάθε λόγο να «ξεπλυθεί», κατηγορώντας τον Καμμένο ως εθνικιστή ακροδεξιό).

Προς το παρόν έχουμε πολιτικό τζόγο. Ο Καμμένος δηλώνει: «Όπως και να έχει, εμείς ως ΑΝΕΛ δεν θα ψηφίσουμε

όνομα με τον όρο "Μακεδονία". Αρα, αν υπάρχει πλειοψηφία περνάει, αν δεν υπάρχει δεν περνάει». Βάζει και τον άλλο Καμμένο να δηλώσει ότι προτιμά να φύγει (από βουλευτής;) παρά να εκβιαστεί να ψηφίσει συμφωνία με όνομα που θα περιλαμβάνει τη λέξη «Μακεδονία». Το Μαξίμου με διαρροές παρουσιάζει όλο αυτό το σκηνικό που στήνει ο Καμμένος ως τζογαδόρική μπλόφα. Λένε ότι ο Καμμένος δεν πρόκειται να προκαλέσει κυβερνητική κρίση, αλλά προσπαθεί μόνο να δείξει στους οπαδούς του ότι δεν ταυτίζεται ιδεολογικά με τον ΣΥΡΙΖΑ. Αν όμως είναι έτσι, τότε ο Καμμένος -με τη νέα κωλοτούμπα του- θα χάσει και το τελευταίο πολιτικό έδαφος που του έχει απομείνει. Εκτός αν του τάξουν ότι στις επόμενες εκλογές θα τονβάλουν σε εκλόγιμη θέση στο ψηφοδέλτιο του ΣΥΡΙΖΑ!

Η ΝΔ κάνει τις δικές της μπλόφες, όπως τις περιγράψαμε, δηλώνοντας ότι θα πάει έτσι μέχρι το τέλος. Αντίθετα, το Μαξίμου διαρρέει δυσαρσκειά για την πρόταση Καμμένου για σύγκληση σύσκεψης πολιτικών αρχηγών (τους χαλάει το επιχείρημα ότι η κυβέρνηση είναι σε θέση να λύσει μόνη της όλα τα ζητήματα, συμπεριλαμβανομένων των «εθνικών»), όμως δεν υπάρχει και κάθετη απόρριψη της πρότασης. Θέλουν να έχουν όλα τα ενδεχόμενα ανοιχτά, ώστε να επιλέξουν στο τέλος τη λύση που θα προκαλέσει τους μικρότερους τριγμούς στο κυβερνητικό σκάφος. Ξέρουν ότι έτσι κι αλλιώς κάποιο πολιτικό κόστος θα το πληρώσουν (ήδη έχουν αρχίσει να το πληρώνουν).

Φαίνεται πως μέσα στις γιορτές υπήρξε έντονο παρασκήνιο μεταξύ Τσιπραίων και

Καμμένου, γι' αυτό και από τις 2 του Γενάρη έχουμε διαφοροποιημένες δηλώσεις. Ο Τζανακόπουλος, αφού έπλεξε το εγκώμιο του Καμμένου («νομίζω ότι τήρησε μια υπεύθυνη στάση με δεδομένη τη διαφορετική πολιτική και ιδεολογική του καταγωγή»), ανέλαβε να κάνει και τον εκπρόσωπο Τύπου των ΑΝΕΛ: «Ο κύριος Καμμένος, δήλωσε ότι βεβαίως, έχει σοβαρές επιφυλάξεις σε σχέση με την προσπάθεια η οποία γίνεται. Ωστόσο, είπε και κάτι άλλο, ότι εφόσον υπάρχει μια συνολική συναίνεση στο πολιτικό σύστημα δεν πρόκειται ο ίδιος να σταθεί εμπόδιο στην επίλυση του ζητήματος». Ο δε ανελίτης Κατσίκης δήλωσε: «Εμείς θα σεβαστούμε την αρχή της πλειοψηφίας, εάν η πλειοψηφία μειοδοτήσει για τα εθνικά συμφέροντα!» Όλα «μυρίζουν» κωλοτούμπα Καμμένου, υπό τον όρο ότι θα γίνει σύσκεψη στο προεδρικό μέγαρο, θα πλειοψηφίσουν οι «εθνικοί μειοδότες» και αυτός θα πειθαρχήσει σ' αυτή την πλειοψηφία! Γι' αυτό και ο Τζανακόπουλος «εκτίμησε» ότι «θα υπάρξει δυνατότητα για να προκύψει η ευρύτερη δυνατή συναίνεση για να έχουμε τη δυνατότητα να αξιοποιήσουμε το παράθυρο ευκαιρίας για την επίλυση του ζητήματος με σύνθετη ονομασία», αφήνοντας ανοιχτό το ενδεχόμενο σύσκεψης των πολιτικών αρχηγών στο προεδρικό μέγαρο.

Τις επόμενες μέρες θα υπάρξουν εξελίξεις. Δε βιαζόμαστε να κάνουμε προβλέψεις, γιατί σημασία δεν έχει ο πολιτικός τζόγος του κάθε «υπερπατριώτη» (ο οποίος, κατά τα άλλα, προσκυνάει τον Τραμπ και την αστερόεσσα), αλλά η ουσία του ζητήματος, την οποία πρέπει να θυμηθούμε, έστω και εν συνόψει.

Καταλονία

Παρατείνονται τα αδιέξοδα

Οι εκλογές που επέβαλε η Μαδρίτη στην Καταλονία έγιναν ομαλά, με μεγάλη συμμετοχή (79%), χωρίς όμως να κατορθώσουν να δώσουν ούτε ένα κόκκο ελπίδας ότι θα διευθετηθεί σε σύντομο χρονικό διάστημα η εθνικιστική αντιπαράθεση.

Τα κόμματα που υποστηρίζουν την απόσχιση κέρδισαν την πλειοψηφία των εδρών (70 από τις 135), χάνοντας δύο έδρες και σημειώνοντας μία μικρή υποχώρηση στις ψήφους που συγκέντρωσαν (47.5% αντί 48% που είχαν στις προηγούμενες εκλογές, το 2015).

Το Λαϊκό Κόμμα του ισπανού πρωθυπουργού, Μαριάνο Ραχόι, ήταν επόμενο να καταποντιστεί, χάνοντας τις μισές ψήφους και πάνω από τις μισές έδρες (μόλις τέσσερις κατόρθωσε να κατακτήσει), συγκεντρώνοντας ποσοστό λίγο μεγαλύτερο του 4%!

Ταυτόχρονα όμως καταποντίστηκαν και οι μεγαλύτεροι υπέρμαχοι της απόσχισης, οι «αντικαπιταλιστές» της Λαϊκής Ενότητας (CUP), που ελπίζουν ότι με μία συνταγματική μεταρρύθμιση και «πολιτική ανυπακοή» θα δημιουργηθεί μία νέα κοινωνική πραγματικότητα. Είδαν κι αυτοί τα ποσοστά τους να μειώνονται στο μισό (από 8.2% στο 4.5%).

Νικητές ήταν οι Πολίτες (Ciudadanos), που ανέβασαν τα ποσοστά τους από το 18% στο 25%, όμως η νίκη τους δε θα τους δώσει τη δυνατότητα να σχηματίσουν κυβέρνηση, αφού είναι κατά της απόσχισης.

Ο αυτοεξόριστος πρώην πρόεδρος της Καταλονίας, Κάρλες Πουιτζδεμόν, κατόρθωσε να αυξήσει τα ποσοστά του κι έτσι ετοιμάζεται να κυβερνήσει από το εξωτερικό, πράγμα που φυσικά η Μαδρίτη δε θα το δεχτεί, αλλά δεν είναι και τόσο εύκολο να το αποτρέπει, αν το κοινοβούλιο -που θα κάνει την πρώτη του συνεδρίαση στις 17 Γενάρη- το αποφασίσει. Γι' αυτό ο Ραχόι άρχισε τις επιθετικές δηλώσεις κατά αυτών που επιχειρούν να εφαρμόσουν αυτή την άνευ προηγουμένου πρόθεση των αποσχιστικών κομμάτων, να δώσουν τη δυνατότητα στον Πουιτζδεμόν να μετέχει στο κοινοβούλιο από το Βέλγιο όπου έχει βρει καταφύγιο από τον περασμένο Οκτώβρη για να γλιτώσει τη σύλληψη.

Συνεπώς, όλα τα αδιέξοδα παραμένουν ως είχαν. Οι αυτονομιστές έχουν πλειοψηφία στη Βουλή, όχι όμως απόλυτη καθώς δεν κατόρθωσαν να ξεπεράσουν το 50% των ψήφων. Οι υπέρμαχοι της ένωσης δεν πήραν τίποτε περισσότερο (ή -για να ακριβολογούμε- πήραν ελάχιστα) σε σχέση με αυτά που είχαν μέχρι στιγμής. Ο δε Ραχόι έφαγε ένα χοντρό χαστούκι, όμως αυτό δε σημαίνει τίποτε περισσότερο από την καταδίκη του χειρισμού της υπόθεσης από τη Μαδρίτη.

Επί της ουσίας δε λύθηκε τίποτα, πέρα από την επιβεβαίωση ότι είναι η Μαδρίτη που έχει το πάνω χέρι (γι' αυτό και κανείς δεν αμφισβήτησε τις εκλογές αυτές), με την αντιπαράθεση να παίρνει παράταση για τις 17 του μήνα, τουλάχιστον.

Το δικαίωμα της απόσχισης της Καταλονίας δεν πρόκειται να γίνει σεβαστό. Αυτό θα πρέπει να θεωρείται δεδομένο. Από την άλλη, ούτε οι υπέρμαχοι της απόσχισης ούτε οι ενωτικοί μπορούν να δώσουν ένα όραμα ελπίδας στο λαό της Καταλονίας, γιατί και οι μεν και οι δε λειτουργούν μέσα στα πλαίσια της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και της υποταγής στις επιταγές της Ευρωπαϊκής Ενωσης που θεωρείται κάστρο της δημοκρατίας! Όσο όμως δεν υπάρχει όραμα για μία άλλη κοινωνική οργάνωση, πέρα από τις εκμεταλλευτικές σχέσεις που επικρατούν στις σύγχρονες δυτικές «δημοκρατίες», τόσο οι συνέπειες της κρίσης θα τροφοδοτούν εθνικιστικές αντιπαραθέσεις, με τα προβλήματα να διαιωνίζονται.

Ο ελληνικός εθνικισμός και το Μακεδονικό

Οση σχέση έχουν οι κάτοικοι της Δημοκρατίας της Μακεδονίας με τους αρχαίους Μακεδόνες, άλλη τόση έχουν και οι σύγχρονοι Έλληνες. Τα σύγχρονα έθνη δε συγκροτήθηκαν στη βάση της φυλετικής καταγωγής (που και αυτή έχει αλλάξει στο διάβα των αιώνων), αλλά στη βάση συγκεκριμένων κανόνων, στους οποίους δεσπόζει η κοινή κοινωνικοοικονομική ζωή (επ' αυτού, συστήνουμε ανεπιφύλακτα τη μεθοδολογία του Στάλιν «Ο μαρξισμός και το εθνικό ζήτημα», την οποία θα ανεβάσουμε στην ιστοσελίδα μας για να είναι προσβάσιμη σε όλους).

Από τα σλαβικά φύλα των Βαλκανίων δημιουργήθηκαν μια σειρά έθνη. Ενα απ' αυτά ήταν και το μακεδονικό έθνος, ο πληθυσμός του οποίου, μετά τους βαλκανικούς πολέμους βρέθηκε μοιρασμένος σε τρία κράτη: Σερβία, Ελλάδα, Βουλγαρία. Στην Ελλάδα, οι Μακεδόνες (καμιά σχέση με τους αρχαίους Μακεδόνες, το ξανατονίζουμε) ή Ντόπιοι ή Σλαβομακεδόνες υπέστησαν απηνή διωγμό. Τους απαγορεύτηκε να χρησιμοποιούν τη γλώσσα

τους (για εθνική εκπαίδευση ούτε λόγος, αν και κάποια στιγμή, στη δεκαετία του 1920, εκδόθηκε ένα σλαβομακεδονικό αλφαβητάρι) και υπέστησαν βίαιο εξελληνισμό (ο οποίος «απογειώθηκε» την περίοδο της μεταξικής φασιστικής δικτατορίας και μετά την ήττα του Δημοκρατικού Στρατού στην επανάσταση του 1946-49, στην οποία οι Σλαβομακεδόνες είχαν πάρει μαζικά μέρος. Για την ιστορία των Σλαβομακεδόνων συστήνουμε τη μεθοδολογία της ΣΑΚΕ «Η αλήθεια για τους Σλαβομακεδόνες», (την οποία επίσης θα ανεβάσουμε στην ιστοσελίδα μας).

Δημοκρατία της Μακεδονίας δημιουργήθηκε για πρώτη φορά στην Ιστορία ως συστατικό της Ομοσπονδιακής Γιουγκοσλαβίας. Και δεν υπήρξε κανένα πρόβλημα από πλευράς ελληνικού εθνικισμού, γιατί ο Τίτο είχε γίνει το χαϊδεμένο παιδί της ιμπεριαλιστικής Δύσης και οι τότε κυβερνήσεις στην Ελλάδα διευθύνονταν κανονικότητα από την αμερικανική πρεσβεία. Το νέο «Μακεδονικό» δημιουργήθηκε ως καρικατούρα του παλιού Μακεδονικού

που τόσο ταλαιπώρησε τα Βαλκάνια, με τις πολεμικές συγκρούσεις, τις σφαγές, τις βίαιες μετακινήσεις πληθυσμών. Η ελληνική αστική τάξη, υποβοηθούμενη και από την εθνικιστική φρενίτιδα που επικράτησε σε τμήμα της πολιτικής ηγεσίας στα Σκόπια, ξεσήκωσε μια ακόμα μεγαλύτερη εθνικιστική φρενίτιδα στην Ελλάδα: συλλαλητήρια εθνικιστικού μίσους, λυσσασμένη αρθρογραφία στον αστικό Τύπο, χτίσιμο πολιτικών καριερών από αστούς πολιτικούς κτλ.

Εκτοτε, η Δημοκρατία της Μακεδονίας αναγνωρίζεται διεθνώς ως Πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας (σύνθετη ονομασία είναι κι αυτή), με αναγκαστική συμφωνία και του ελληνικού εθνικισμού. Κάθε συμβιβαστική λύση σκοντάφτει στην εθνικιστική υστερία με αποτέλεσμα η εκκρεμότητα να διαιωνίζεται. Το ίδιο συμβαίνει και τώρα, αν και Αμερικανοί και Γερμανοί θέλουν τη γειτονική χώρα στο ΝΑΤΟ (για δικούς τους σχεδιασμούς) και γι' αυτό υπάρχει προθυμία για εξεύρεση λύσης.

Ιράν

Βίαιες διαδηλώσεις με ταξικό πρόσημο

Ανεξάρτητα από τον πολιτικό χαρακτήρα που οι ΗΠΑ θέλησαν να δώσουν στις βίαιες διαδηλώσεις που ξέσπασαν πρόσφατα στο Ιράν (με τα τουίτ του Τραμπ κατά του καθεστώτος που αντί να δίνει λεφτά στο λαό, τα δίνει στους... τρομοκράτες!), οι διαδηλώσεις που ξέσπασαν την Πέμπτη 28 Δεκέμβρη (και συνεχίζονται μέχρι τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές) στη δεύτερη μεγαλύτερη πόλη της χώρας, τη Μασχάντ, που θεωρείται «ιερή» και προπύργιο των πιο σκληροπυρηνικών ισλαμιστών, και επεκτάθηκαν σε μια σειρά πόλεις μέχρι και την πρωτεύουσα Τεχεράνη, με απολογισμό μέχρι στιγμής τουλάχιστον είκοσι νεκρούς και εκατοντάδες συλλήψεις, είχαν καθαρά ταξικό πρόσημο. Αυτό δεν το αμφισβητούν ούτε τα δυτικά ΜΜΕ (όπως ο βρετανικός Independent ή το NBC) ούτε τα ρωσικά (όπως το Sputnik), που αναφέρουν την κοινωνική ανισότητα και τη φτώχεια ως κάποιες από τις αιτίες αυτών των διαδηλώσεων.

Ήταν η απόφαση της ιρανικής κυβέρνησης να πετσοκόψει τις κρατικές επιδοτήσεις στον προϋπολογισμό του περασμένου Δεκέμβρη, που θα έχει ως αποτέλεσμα τον διπλασιασμό των τιμών των καυσίμων και την αύξηση κατά 40% των τιμών βασικών ειδών διατροφής (όπως τα αυγά και τα πουλερικά) που προκάλεσαν την οργή χιλιάδων Ιρανών (στην αρχή των φοιτητών), που τα τελευταία χρόνια βλέπουν την ανεργία να φουντώνει (στο 28.8% είναι ο επίσημος δείκτης για τους νέους) και τις συνέπειες των κυρώσεων κατά του Ιράν να φορτώνονται στις πλάτες των φτωχότερων λαϊκών στρωμάτων.

Όσο κι αν τα δυτικά πρακτορεία ισχυρίζονται ότι οι διαδηλώσεις είναι «κατά της διαφθοράς», ότι αυτό είναι το στίγμα τους, χωρίς όμως να δίνουν περισσότερες πληροφορίες για το πώς εκδηλώνεται αυτή η διαφθορά (λες και είναι «προνόμιο» μόνο του Ιράν), η αιτία είναι η ραγδαία επιδείνωση της οικονομικής και κοινωνικής κατάστασης των πλατιών λαϊκών μαζών.

Δεν είναι η πρώτη φορά, άλλωστε, που γίνεται κάτι τέτοιο. Πριν από οκτώ χρόνια, το καλοκαίρι του 2009, ανάλογες διαδηλώσεις ξέσπασαν για μήνες (βλ. <http://www.eksegersi.gr/issue/594/Διεθνή/2338.Πέρα-από-τις-ψευδεπίγραφες-διαμάχες-4>). Από τότε η κυβέρνηση οργανώνει κάθε χρόνο φιλοκυβερνητικές διαδηλώσεις για να γιορτάσει το τέλος εκείνων των λαϊκών κινητοποιήσεων.

ήσεων. Η κοινωνική αναταραχή του 2009, παρά την άγρια καταστολή, πέτυχε τελικά το στόχο της να μην περάσει η κατάργηση των επιδοτήσεων, με τις οποίες για δεκαετίες το καθεστώς διατηρούσε την κοινωνική σταθερότητα στη χώρα. Τώρα, ο «μετριοπαθής» πρόεδρος Ροχανί προωθεί ξανά τις επιταγές του ΔΝΤ, το οποίο στην πρόσφατη αξιολόγηση της ιρανικής οικονομίας, που έκανε στα μέσα Δεκέμβρη (<http://www.imf.org/en/News/Articles/2017/12/15/pr17499-imf-staff-completes-2017-article-iv-mission-to-islamic-republic-of-iran>), καταφέρθηκε

για μια ακόμα φορά κατά των «δαπανηρών» κρατικών επιδοτήσεων και τάχθηκε υπέρ της «ανταγωνιστικότητας». Στον προϋπολογισμό για το 2018 τίθεται σα μία από τις πρώτες προτεραιότητες η ανακεφαλαίωση των τραπεζών. Πώς όμως θα βρεθούν χρήματα γι' αυτό; Η κατάργηση των κρατικών επιδοτήσεων στις τιμές των προϊόντων θα δώσει «λύση» σ' αυτή την κατεύθυνση.

Οι ρεφορμιστικές πολιτικές του παρελθόντος, με τη διατήρηση θέσεων εργασίας στο δημόσιο τομέα έχουν παρέλθει ανεπιστρεπτί. Οι δημόσιοι υπάλληλοι, που το 1992

Κοινωνική ξεδιαντροπιά, πολιτική αθλιότητα

Ξεπέρασε κάθε όριο πολιτικής αθλιότητας ο Κουρουμπλής, μετατρέποντας μια οικογένεια προσφύγων από τη Συρία σε γλάστρα για το πρωτοχρονιάτικο τραπέζι του, προκειμένου να επιδιορθώσει το μπουζουρωμένο (μετά το σκάνδαλο του «Αγία Ζώνη II») πολιτικό του προφίλ. Αυτός που παριστάνει τον πιστό χριστιανό «ξέχασε» την ευαγγελική παραίνεση: «Όταν ουν ποιείς ελεημοσύνην, μη σαλπίσεις έμπροσθέν σου, ώσπερ οι υποκριταί ποιοῦσιν εν ταις συναγωγαῖς και εν ταις ρύμαις, όπως δοξασθώσιν υπό των ανθρώπων (...) Σου δε ποιούντος ελεημοσύνην μη γνώτω η αριστερά σου τι ποιεί η δεξιά σου» (Ματθαίος 6, 2-3).

Ο Κουρουμπλής, ακριβώς «όπως δοξασθεί υπό των ανθρώπων», φώναζε τις κάμερες για να τον απαθανατίσουν στο πρωτοχρονιάτικο τραπέζι του μαζί με τους πρόσφυγες. Εβαλε και το Γραφείο Τύπου του υπουργείου να εκδώσει σχετικό δελτίο, το οποίο έλεγε πως «η επταμελής οικογένεια, η οποία αυτή την περίοδο μένει στον Ελαιώνα, ευχαρίστησε τον κ. Κουρουμπλή για το σημαντικό, όπως είπαν, έργο το οποίο επιτελεί το Λιμενικό Σώμα, σώζοντας πρόσφυγες από τη θάλασσα!» Βγήκε και σε ραδιοφωνικό σταθμό για να περιγράψει τη «φοβερή εμπειρία» που είχε στο πρωτοχρονιάτικο τραπέζι με τους πρόσφυγες... Τι να πεις, κάποιες φορές οι λέξεις αποδεικνύονται πολύ φτωχές για να περιγράψουν την πολιτική αθλιότητα. Ας τον χαίρονται οι συριζαίοι σύντροφοί του, κάποιοι από τους οποίους παλιότερα είχαν ευαισθησία σε τέτοια θέματα.

Ο... ευαίσθητος

Δήλωσε ο πρώην εισαγγελέας της Αντιτρομοκρατικής, πρώην

αντιπροσώπευαν το 33.6% των πολιτών στις αστικές περιοχές, έχουν μειωθεί στο 17.7% το 2014, ενώ το ποσοστό αυτών που εργάζονται στον ιδιωτικό τομέα έχει εκτιναχθεί από το 25.4% το 1992 στο 41.6% το 2014, σύμφωνα με τα στοιχεία της έκθεσης για τον οικογενειακό προϋπολογισμό, τα οποία επικαλέστηκε σε συνέντευξή του ιρανός οικονομολόγος (βλ. <http://www.merip.org/mero/mero052617>).

Η κυβέρνηση φαίνεται διατεθειμένη να διαπραγματευτεί με τους διαδηλωτές, την ίδια στιγμή που στέλνει τις δυνάμεις καταστολής να τις κατα-

στείλουν. Ο Ροχανί δήλωσε ότι οι Ιρανοί έχουν το δικαίωμα να διαδηλώνουν, αλλά όχι βίαια. Όμως η λαϊκή αντίβια δεν παίρνει από λόγια, όταν τα άδεια στομάχια δεν ανέχονται άλλο να παραμένουν άδεια. Οι τωρινές διαδηλώσεις, όπως σημειώνει το πρακτορείο NBC, διαφέρουν από αυτές του 2009, γιατί συμμετέχουν περισσότεροι εργάτες και δεν επικεντρώνονται στις μεταρρυθμίσεις: «Οκτώ χρόνια πριν, ήταν ο ξεσηκωμός της μεσαίας τάξης που περιελάμβανε διαδηλωτές που είχαν τα προς το ζην και πήγαιναν στη δουλειά το επόμενο πρωινό, αφού είχαν

διοικητής της ΚΥΠ/ΕΥΠ, πρώην караδεξιός και νυν συριζαίος αναπληρωτής υπουργός Δικαιοσύνης, Δημήτρης Παπαγγελόπουλος: «Πολύ μεγαλύτερο πρόβλημα στην απονομή της Δικαιοσύνης είναι η αλαζονεία, η υπέρμετρη σκληρότητα που επιδεικνύουν **ενίοτε** οι λειτουργοί της, καθώς και κάθε είδους εξάρτησή τους από υπέρμετρες **φιλοδοξίες** και εμμονές προσωπικές, ιδεολογικές, ακόμα και ιδεοληπτικές».

Υποβάλλοντας αίτηση ακύρωσης για τη χορήγηση ασύλου σε τούρκο φυγάδα αξιωματικό, η συγκυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ, προφανώς, υπολογίζει ότι δε θα πέσει στο «ενίοτε» της υπέρμετρης δικαστικής σκληρότητας! Ετσι δεν είναι;

Ωμός εκβιασμός του... εθνικού ευεργέτη Σαββίδη

Ή μας απαλλάσσετε από τα πρόστιμα ή βάζουμε λουκέτο στη ΣΕΚΑΠ. Αυτό ήταν το μήνυμα που έστειλε στο πολιτικό σύστημα ο Σαββίδης, ενόψει της εκδίκασης από το Διοικητικό Δικαστήριο της Κομοτηνής αιτήματος της ΣΕΚΑΠ για αναστολή της απόφασης επιβολής του προστίμου ύψους 38 εκατ. ευρώ, λόγω παραβάσεων (λαθρεμπόριο) που είχε βεβαιώσει παλιότερα το Τελωνείο.

Όπως είναι γνωστό, ο Σαββίδης ισχυρίζεται ότι το πρόστιμο επιβλήθηκε στην εταιρία πριν την αγοράσει αυτός και γι' αυτό δεν πρέπει να πληρώσει. Φυσικά, όταν αγοράζε τη ΣΕΚΑΠ γνώριζε πολύ καλά ότι η εταιρία έπρεπε να πληρώσει αυτό το πρόστιμο (είχε κάνει το γνωστό due diligence, τον ενδελεχή έλεγχο που κάνει κάθε καπιταλιστής όταν θέλει να αγοράσει μια άλλη καπιταλιστική επιχείρηση), όμως ο φίλος του ο Σαμαράς του είχε υποσχεθεί ότι θα του σβήσει το πρόστιμο.

Αυτό που δεν πρόλαβε (ή καθυστέρησε) να κάνει ο Σαμαράς, ανέλαβαν να το κάνουν οι Τσιπροκαμμένοι, στο στρατόπεδο των οποίων «προσχώρησε» ο Σαββίδης. Κατέθεσαν τον περασμένο Απρίλη στη Βουλή και ψήφισαν τη γνωστή (ν)τροπολογία που χαρίζει τα πρόστιμα στους καπιταλιστές που αγοράζουν μια επιχείρηση. Όμως η «παιδική χαρά» έκανε λάθος και δεν έδωσε αναδρομική ισχύ στη ρύθμιση. Αυτή έχει έναρξη ισχύος από την ψήφιση του νόμου στον οποίο ενσωματώθηκε! Ήταν, δηλαδή, δώρο άδωρο για τον Σαββίδη.

Δεν αποκλείεται, λοιπόν, αν το δικαστήριο της Κομοτηνής δεν κάνει τη χάρη του Σαββίδη και δεν αναστείλει την υποχρέωση πληρωμής του προστίμου (ώστε να κυλήσει χωρίς προβλήματα η θητεία αυτής της κυβέρνησης), να δούμε να κατατίθεται νέα (ν) τροπολογία προκειμένου να δοθεί αναδρομική ισχύς στη ρύθμιση του περασμένου Απρίλη και να μην πληρώσει το πρόστιμο ο Σαββίδης. Η απειλή για κλείσιμο της επιχείρησης είναι το «επιχείρημα» προς το δικαστήριο («αναπότρεπτη βλάβη»).

διαδηλώσει το προηγούμενο βράδυ. Οι άνθρωποι που ζούσαν σε πιο πλούσιες περιοχές της Τεχεράνης φώναζαν «Αλάχ Ακμπάρ», που σημαίνει «Ο Θεός είναι μεγάλος» στα αραβικά, ή «θάνατος στον δικτάτορα» από τις ταρατσες και τα μπαλκόνια τους. Επικεντρώνονταν στη μεταρρύθμιση παρά στην επανάσταση. Σήμερα, ωστόσο, οι μεσαίες τάξεις δεν εμφανίζονται να συμμετέχουν με παρόμοιο τρόπο. Οι ακτιβιστές που κατεβαίνουν στους δρόμους εμφανίζονται πιο πολύ ως εργάτες, ριζοσπάστες και προκλητικοί από το παρελθόν και δεν εμφανίζονται να φωνάζουν υπέρ κανενός ηγέτη. Υπάρχει μία έκφραση στο Ιράν που λέει «το μαχαίρι έφτασε στο κόκαλο». Αυτή χρησιμοποιείται για να περιγράψει αυτούς τους διαδηλωτές που αισθάνονται ότι τους έχουν μείνει λίγα για να χάσουν. Επίσης, σε αντίθεση με το Πράσινο Κίνημα (σ.σ. αυτό του 2009), οι σημερινοί ακτιβιστές δεν φωνάζουν τα ονόματα κανενός ηγέτη της αντιπολίτευσης, ούτε φοράνε πράσινα μπρασελέ σε ένδειξη υποστήριξης των μεταρρυθμίσεων. Χωρίς να έχουν ενωμένη κεντρική ηγεσία ή στόχο, είναι δύσκολο να δει κανείς που θα οδηγηθούν» (<https://www.nbcnews.com/news/world/iran-protesters-stage-biggest-demonstrations-green-movement-n833816>).

Μέσα σ' αυτό τον χαμό, επόμενο είναι ορισμένοι να επωφεληθούν και να πλασάρουν συνθήματα του στιλ «Ξεχάστε την Παλαιστίνη» και «Οχι η Γάζα, ούτε ο Λίβανος, η ζωή μου για το Ιράν», βλέποντας στην εξωτερική πολιτική του Ιράν τις αιτίες για την οικονομική τους υποβάθμιση. Δεν πρόκειται κατ' ανάγκη για «πράκτορες» της Δύσης (όπως κατηγορεί το ιρανικό καθεστώς), χωρίς να αποκλείσουμε (το αντίθετο μάλιστα) ότι υπάρχουν και τέτοιοι, ιδιαίτερα από τους Σιωνιστές που σίγουρα δε θα άφηναν τέτοια ευκαιρία ανεκμετάλλευτη. Όμως, αυτοί δεν μπορούν να αποτελέσουν το άλλοθι για την ιρανική κυβέρνηση που παίρνει άγρια αντιλαϊκά μέτρα, προκαλώντας τη λαϊκή οργή που εξαπλώθηκε ταχύτατα για τόσες πολλές μέρες σε πάνω από είκοσι πόλεις, κάνοντας τους μουλάδες να χάνουν τον ύπνο τους, παρά την στήριξη που συνεχίζουν να έχουν από ένα τμήμα του πληθυσμού, που ακόμα τους ανέχεται χάρη στην αντιαμερικανική ρητορεία τους και τις θρησκευτικές προλήψεις που εξακολουθούν να κρατούν υποταγμένο ένα τμήμα του πληθυσμού.

στο ψαχνό

Μόνον εμείς...

Να πούμε «καλή χρονιά»; Να πούμε, αν πρόκειται για προσωπικές ευχές στους αναγνώστες μας. Ομως, ακόμα και οι προσωπικές ευχές δεν είναι απαλλαγμένες από μια ισχυρή δόση τυπικότητας. Ολοι ξέρουμε ότι καλή δε θα είναι η χρονιά. Το πολύ να είναι ίδια με την προηγούμενη (κακή, ψυχρή κι ανάποδη δηλαδή). Ακόμα κι αν ο ίδιος καταφέρει να τα κουτσοβολέψει, κανένας άνθρωπος με κοινωνική ευαισθησία δεν μπορεί να αισθάνεται ευτυχισμένος όταν βλέπει γύρω του την κοινωνική δυστυχία.

Φεύγοντας από το προσωπικό και πηγαίνοντας στο συλλογικό επίπεδο, ξέρουμε όλοι πως η ευχή «καλή χρονιά» αφορά το κίνημα, τους αγώνες του, την αέναη πάλη των τάξεων. Σ' αυτό το επίπεδο η ευχή έχει συγκεκριμένο περιεχόμενο που το γνωρίζουμε. Καλή είναι μια χρονιά όταν το κίνημα κάνει έστω κι ένα μικρό βήμα μπροστά. Αλλά ακόμα και σε περιόδους ήττας, η ευχή είναι ολόθερμη όταν υπάρχουν έστω και μικρές εστίες που «δεν παραδέχονται την ήττα», που δεν το βάζουν κάτω, αλλά εξακολουθούν να κινούν τον τροχό της Ιστορίας.

Τι έχουμε μπροστά μας, λοιπόν; Τον καπιταλισμό στην πιο επιθετική μορφή του. Αυτό που ονομάζουμε μνημονιακή πολιτική. Σκληρή δημοσιονομική πολιτική, που πλήττει όχι μόνο τα εργατικά αλλά και τα εργαζόμενα μικροαστικά στρώματα, και κινεζοποίηση των εργασιακών σχέσεων.

Προοπτική χαλάρωσης σε οποιονδήποτε απ' αυτούς τους δύο βασικούς τομείς δεν υπάρχει. Δεν αξίζει τον κόπο να σχολιάσουμε την αχαλίνωτη ψευδολογία του Τσίπρα, που έχει το θράσος να λέει ότι «δώσαμε και ένα δείγμα γραφής μιας άλλης πολιτικής που βάζει το συμφέρον της χώρας και των πολλών πάνω από τα συμφέροντα μιας καλομαθημένης ολιγαρχίας», η οποία πολιτική «έδωσε απτά αποτελέσματα»!

Η χώρα είναι αλυσοδεμένη στη μνημονιακή πολιτική και με υπογραφή Τσίπρα. Ο ίδιος και οι υπουργοί του καμαρώνουν για τα εύσημα που εισπράττουν από τους ιμπεριαλιστές ηγέτες! «Αυτή την πολιτική θα συνεχίσουμε», λέει ο Τσίπρας, περιγράφοντας μια πολιτική που δεν υπάρχει. Πρόκειται για κοροϊδία, όταν είναι γνωστό ότι έχουν ήδη νομοθετήσει πρόσθετα αντιλαϊκά μέτρα για το 2019 και το 2020, ενώ έχουν συμφωνήσει σε «πρωτογενή πλεονάσματα» ύψους 3,5% του ΑΕΠ μέχρι και το 2022, γεγονός που σημαίνει συνέχιση της ίδιας πολιτικής. Κι αυτά χωρίς να λογαριάσουμε ότι οι ιμπεριαλιστές δανειστές έχουν εξασφαλισμένη τη συνέχιση της σκληρής επιτροπείας, καθώς κρατούν στο χέρι τους το κλειδί της αναγκαίας (για να αποφευχθεί η χρεοκοπία) νέας αναδιάρθρωσης του ελληνικού κρατικού χρέους.

Όταν ο Τσίπρας λέει «αυτή την πολιτική θα συνεχίσουμε», εννοεί τη μνημονιακή πολιτική. Τίποτα δεν πρόκειται ν' αλλάξει, όποτε κι αν γίνουν εκλογές, όποιο κι αν είναι το αποτέλεσμα τους. Το αστικό μπλοκ, έχοντας πετάξει στα σκουπίδια την παλιά αντιμνημονιακή δημαγωγία, είναι σε θέση να βρει λύσεις διακυβέρνησης με διάφορες συνθέσεις.

Τίποτα δεν πρόκειται ν' αλλάξει, αν δεν το αλλάξει ο ελληνικός λαός με την πάλη του. Αυτό είναι το μήνυμα (και) για τη νέα χρονιά που μόλις ξεκίνησε. Οι αναγνώστες μας γνωρίζουν ότι δεν είμαστε απ' αυτούς που απευθύνουν αγωνιστικές εκκλήσεις από το πρωί μέχρι το βράδυ. Αντί της αγωνιστικής αερολογίας προτιμούμε την επικέντρωση στο ταξικά συγκεκριμένο. Στους πρωτοπόρους αγωνιστές της εργατικής τάξης ανήκει το καθήκον της ταξικής ανασυγκρότησης του κινήματος σε όλα τα επίπεδα. Πρωτίστως στο πολιτικό.

Ενα μεγάλο «μπράβο» σ' αυτούς που εμπνεύστηκαν και υλοποίησαν την πολιτική παρέμβαση στον αγώνα μπάσκετ Παναθηναϊκός-Μακάμπι. Ενα τεράστιο πανό-παλαιστινιακή σημαία με το σύνθημα «Λευτεριά στην Παλαιστίνη» (στ' αγγλικά, για να μπορεί να κάνει το γύρο του κόσμου). Εξυπνα επιλεγμένο και το μέρος που άνοιξαν το πανό: στη μεγάλη πλευρά του γηπέδου, χαμηλά, ακριβώς πίσω από τον πάγκο των ισραηλινών, για να μην μπορούν με τίποτα να το κρύψουν οι τηλεοπτικές κάμερες.

KONTRES

Απροκάλυπτοι

«Οι ανωτέρω νομοθετικές ρυθμίσεις υπαγορεύονται από λόγους **υπέρτερου δημοσιονομικού και δημοσίου συμφέροντος**, που αποσκοπούν αφενός στη στήριξη και προστασία της εθνικής οικονομίας μέσω της **ακώλυτης διενέργειας των πλειστηριασμών** ως μέσων ενίσχυσης της ρευστότητας του χρηματοπιστωτικού συστήματος και αποφυγής ανάγκης νέας ανακεφαλαιοποίησης των τραπεζών, αφετέρου στην εξασφάλιση της έννομης προστασίας των συμβολαιογράφων που διενεργούν πλειστηριασμούς ως υπάλληλοι αυτών».

Αυτή είναι η αιτιολογία για την καθιέρωση του ιδιώνυμου αδικήματος της παρεμπόδισης πλειστηριασμών, όπως αναγράφεται στην αιτιολογική έκθεση της τροπολογίας. Δε νομίζουμε ότι υπάρχει ανάγκη να προσθέσουμε οποιοδήποτε σχόλιο.

Εξ οικείων τα βέλη

Σχολίασε στο Twitter η Διεθνής Αμνηστία, που δεν είναι και καμιά επαναστατική οργάνωση: «Η γενικευμένη ποινικοποίηση εισόδου διαδηλωτών σε αίθουσες πλειστηριασμών θα μπορούσε να οδηγήσει σε ποινικοποίηση των ειρηνικών διαδηλωτών και δεν συμβαδίζει με το διεθνές δίκαιο. Οι προβλεπόμενες ποινές και ειδικά εφόσον επιβάλλονται σε ειρηνικούς διαδηλωτές είναι δυσανάλογες και άρα επίσης ασύμβατες με το διεθνές δίκαιο». Ανετα μπορούμε να σχολιάσουμε ότι τα βέλη προέρχονται και εξ οικείων, αναλογιζόμενοι τις στενές σχέσεις του ΣΥΡΙΖΑ με τέτοιες οργανώσεις και με τη συγκεκριμένη ιδιαιτερά. Αλήθεια, ούτε αυτοί κατάλαβαν τι νομοθετήσατε, κύριε Κοντονή και κύριε Βούτση;

Παραδέχονται την υποκρισία τους

Απαντώντας στην αντιπολίτευση που είχε στριμώξει τη σύζυγό του και προεδρεύουσα της Επιτροπής Θεσμών και Διαφάνειας της Βουλής, Τασία Χριστοδουλοπούλου, ο Οδωρής Δρίτσας κατηγορήσε την

αντιπολίτευση ότι ευθύνεται για την ακύρωση μιας επικερδούς συμφωνίας (πρόκειται για τα βλήματα που θα αγόραζε η Σαουδαραβία, μέσω Παπαδόπουλου). Αφού, όμως, η συμφωνία ήταν επικερδής, γιατί την ακύρωσε η κυβέρνηση, με προκάλυμμα την κοινοβουλευτική της πλειοψηφία, που θυμήθηκε το ψήφισμα του Ευρωκοινοβουλίου για απαγόρευση πώλησης όπλων στη Σαουδική Αραβία, λόγω των εγκλημάτων πολέμου που διαπράττει στην Υεμένη; Τι από τα δυο ισχύει; Ήταν μια επικερδής συμφωνία που χάθηκε ή ήταν μια συμφωνία που έπρεπε να χαθεί για ηθικούς λόγους;

Και κάτι ακόμα. Η συμφωνία είχε χαθεί πριν καν πάρει χαμπάρι η αντιπολίτευση τι τρέχει. Ο Παπαδόπουλος ουδέποτε έβαλε τα λεφτά (ανέκκλητη πίστωση) και ο Καμμένος του έστελνε κάθε βδομάδα και ένα ραβασάκι εκλιπαρώντας τον. Κι όταν όλα είχαν τελειώσει, κάποιοι πάσαρε τα χαρτιά στην αντιπολίτευση κι άρχισε το πατιρντί. Αρα, ο Δρίτσας κατηγορεί την αντιπολίτευση ότι δεν επέτρεψε στην κυβέρνηση να διασώσει τη συμφωνία. Αυτό δεν είναι παρά μια ομολογία υποκρισίας. «Δεν μας πήρε ο πόνος για τα παιδάκια της Υεμένης, αλλά η αντιπολίτευση μας ανάγκασε να χαλάσουμε τη συμφωνία», λέει ο Δρίτσας.

Για τον φουκαριάρη τον λαό το κάνουν...

Σωρεία τροπολογιών μέσα σε μια μέρα, εκπρόθεσμων και σε άσχετο νομοσχέδιο, κατέθεσαν οι συριζαίοι στις 21 Δεκέμβρη. Κι ο Κοντονής καμάρωνε ξεδιάντροπα ότι υπερασπίζεται τις αρχές της... καλής νομοθέτησης. Όταν η υποκρισία του επισημάνθηκε από την αντιπολίτευση, μεταμφίστηκε σε... Βασιλίκη Καϊλα κι άρχισε την κλάψα: «Γνωρίζετε, όμως, ότι στο κλείσιμο της χρονιάς υπάρχει μια επίσπευση διατάξεων, οι οποίες δεν μπορούν να έρθουν μεμονωμένα με

Αλματα στο κενό

Η γραμμή δόθηκε από το Μαξίμου και την επαναλαμβάνουν σα χαλασμένα γραμμόφωνα όλοι οι υπουργοί. Ακόμα και οι άσχετοι με την εξωτερική πολιτική (όπως ο Σταθάκης, ας πούμε): «Η Νέα Δημοκρατία και ο αρχηγός της, πρέπει να πάρουν θέση για το ζήτημα. Να μας ξεκαθαρίσει ευθέως, επειδή έπεσε η κυβέρνηση της ΝΔ το 1993 εξαιτίας αυτού του θέματος, εάν είναι με την κατεύθυνση που είχε ο Κωνσταντίνος Μητσοτάκης ή με την κατεύθυνση που είχε ο υπουργός Εξωτερικών τότε, ο κ. Σαμαράς».

Για άλλο λόγο έπεσε η κυβέρνηση της ΝΔ το 1993, όμως από τότε πέρασαν χρόνια και στη διάρκεια αυτών των χρόνων η ΝΔ κέρδισε δυο εκλογές και κυβέρνησε σχεδόν έξι χρόνια. Ο Καραμανλής ακολουθήσε με συνέπεια τη «γραμμή Μητσοτάκη», δέχτηκε «σύνθετη ονομασία» που θα περιλαμβάνει τον όρο Μακεδονία (η συμφωνία δεν ολοκληρώθηκε επειδή η προηγούμενη κυβέρνηση της γειτονικής χώρας δε δεχόταν το erga omnes, που σημαίνει μία ονομασία έναντι όλων και όχι μια διεθνή και μια εσωτερική ονομασία), ενώ ο Σαμαράς έκανε τουμπεκί φιλοκομμένο, γιατί ο Καραμανλής τον ανέσυρε από την πολιτική αφάνεια, τον έκανε ευρωβουλευτή το 2004, βουλευτή το 2007 και υπουργό το 2009. Ούτε σήμερα ακούμε τον Σαμαρά να λέει κάτι διαφορετικό απ' αυτό που έλεγε ο Καραμανλής το 2008 (στην περιβόητη σύνοδο του ΝΑΤΟ στο Βουκουρέστι) και επαναλαμβάνουν σήμερα ο Κούλης, η Ντόρα και ολόκληρη η ΝΔ.

Ανατρέχοντας στο 1992-93 και ξεχνώντας το 2008, οι συριζαίοι δεν κάνουν μόνο ένα χρονικό άλμα, αλλά ένα άλμα στο κενό. Κι όλ' αυτά για το χατίρι του ακροδεξιού κυβερνητικού τους συνταίρου, ο οποίος -αν ακολουθήσουμε τη λογική του ΣΥΡΙΖΑ- σήμερα είναι με τον Σαμαρά και όχι με τον Κ. Μητσοτάκη.

νόμο. Οπότε τι θα γίνει σ' αυτήν την περίπτωση; Θέλω να το προσεγγίσετε καλοπροαίρετα. Υπάρχουν κρίσιμες διατάξεις που δεν μπορούν να έρθουν αυτοτελώς με νόμο, να έρθουν δυο άρθρα με νόμο. (...) Σας λέω, λοιπόν, ότι έχετε εν μέρει δίκιο σε αυτό. Δεν σας λέει κανείς ότι έχετε άδικο. Πλην, όμως, λάβετε υπόψη σας ότι είμαστε στο τέλος της χρονιάς, υπάρχει μια κατεπείγουσα κατάσταση ρυθμίσεως πολλών θεμάτων, τα οποία αφορούν τους πολίτες κύριοι συνάδελφοι. Αυτά τα θέματα δεν αφορούν το κόμμα που κυβερνάει, τα κόμματα που κυβερνούν, αφορούν τους πολίτες, οι οποίοι περιμένουν επίλυση των προβλημάτων τους»!

Για τον φουκαριάρη το λαό τα κάνουν όλα, όχι για την πάρτη τους ή για το κεφάλαιο. Γι' αυτό και ανάμεσα στις τροπολογίες ήταν το ιδιώνυμο στην παρεμπόδιση πλειστηριασμών και η ρύθμιση για τα φαρμακεία! Ήταν δίκαιες λαϊκές απαιτήσεις, έγιναν πράξη, όπως λέει και το σλόγκαν στα σποτάκια του Τσίπρα.

Απρόσμενος;

Εναν «απρόσμενο» σύμμαχο βρήκε η κυβέρνηση στη θέσπιση του ιδιώνυμου για τους πλειστηριασμούς, στο πρόσωπο του ειδικού αγορητή του Ποταμιού, Σπύρου Δανέλλη, που δε δίστασε να πει τα εξής: «Σε σχέση τώρα με την ουσία αυτής της τροπολογίας. Εγώ τη χαιρετίζω, διότι δεν είναι δυνατόν σε μια ευνομούμενη ώριμη δημοκρατία, στην οποία βεβαίως θέλουμε να ανήκουμε και θεωρούμε ότι ανήκουμε, να υπάρχουν στη δημόσια ζωή αυτά τα φαινόμενα άσκησης ακραίας βίας. Είναι αδιανόητο. (...) Για όλα αυτά πρέπει, όπως αντιμετωπίζουμε σήμερα -και πολύ σωστά- τα φαινόμενα βίας -που κάποιοι έχουν στήσει καριέρες ή προσπαθούν να χτίσουν δεύτερες καριέρες- στα συμβολαιογραφεία και οφειλουμε να το αντιμετωπίσουμε αυτό, έτσι πρέπει να το αντιμετωπίσουμε και στα πανεπιστήμια, κατεχορήγ, αλλά και οπουδήποτε αλλού στη δημόσια ζωή. (...) Αρα, εγώ θεωρώ ότι είναι και δικαίωμα και υποχρέωση του κυβερνώντος κόμματος να εξελιχθεί, να εξελίξει τις θέσεις του και τον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζει κομμάτια της πραγματικότητάς μας».

Αν συνδυάσουμε αυτή την τοποθέτηση με τις φήμες ότι ο Δανέλλης παζαρεύει παρασκηνιακά την επιστροφή στα πάτρια εδάφη (για όσους δεν το ξέρουν, ο Δανέλλης το 1996-2000 υπήρξε βουλευτής του Συνασπισμού, το 2009-2014 ευρωβουλευτής του ΠΑΣΟΚ και από το 2015 μέχρι σήμερα βουλευτής του Ποταμιού), τότε η παρέμβασή του υπέρ της κυβέρνησης δεν πρέπει να θεωρηθεί απρόσμενη.

Φασισταράδες

Αναλύσεις επί αναλύσεων για τους «Αλβανούς», τους «Ρουμάνους», τους «Πακιστανούς» και τους «Κινέζους» που πήραν το «κοινωνικό μέρισμα». Το ποσοστό των αλλοδαπών εργαζόμενων δεν είναι, βέβαια, μεγάλο όμως δεν έχει σημασία το ποσοστό, σημασία έχει η λογική. Όσοι αλλοδαποί πήραν «κοινωνικό μέρισμα» έχουν άδεια διαμονής και εργασίας στην Ελλάδα και υποβάλλουν φορολογικές δηλώσεις. Δηλαδή, εκτός από την έμμεση φορολογία (που την πληρώνουν οι πάντες, μέσω των καταναλωτικών εμπορευμάτων που αναγκαστικά αγοράζουν για να ζήσουν), πληρώνουν και άμεση φορολογία, ΕΝΦΙΑ (αν έχουν αγοράσει κάποιο σπίτι), φόρο επιτηδεύματος, ασφαλιστικές εισφορές και ό,τι άλλο ισχύει για τους έλληνες εργαζόμενους. Δεν έχουν πολιτικά δικαιώματα (το ελληνικό κράτος δε δίνει υπηκοότητα ακόμα και σε αλλοδαπούς που κατοικούν και εργάζονται επί δεκαετίες στην Ελλάδα, εκτός αν πρόκειται για τίποτα μεγαλόσχημους καπιταλιστές), όμως οικονομικά είναι πλήρως εξισωμένοι με τους έλληνες πολίτες. Οι φασισταράδες, όμως, θέλουν τους αλλοδαπούς να έχουν μόνο υποχρεώσεις (φορολογικές, ασφαλιστικές κ.ά.) και όχι δικαιώματα.

...Κουκιά σπέρνω!

Ξέσπασμα Καμμένου: «Τολμούν να λένε για πλαστά χαρτιά; Τότε να πάνε στη δικαιοσύνη. Αυτά τα χαρτιά έχουν τη σφραγίδα των προξενικών αρχών. Δεν υπάρχουν πλαστά χαρτιά ούτε μεσάζοντες». Μπορεί να έχουμε φύγει από τη φάση των «πλαστών χαρτιών», όμως ο Καμμένος βολεύεται να μένει σ' αυτή. Και δίπλα στο «δεν υπάρχουν πλαστά χαρτιά» τσοντάρει και το «ούτε μεσάζοντες», τη στιγμή που έχουν αποκαλυφθεί επίσημα έγγραφα του υπουργείου Αμυνας, στα οποία ο Παπαδόπουλος εμφανίζεται καθαρά ως μεσάζοντας (της Ιορδανίας, όχι της Σαουδικής Αραβίας), ενώ οι αρμόδιοι αξιωματικοί που χειρίζονται την υπόθεση σημείωναν χειρόγραφα πάνω στα έγγραφα ότι οι υπηρεσίες πρέπει να κάνουν γρήγορα γιατί έχουν αναληφθεί πολιτικές δεσμεύσεις (ως γνωστόν, πολιτικές δεσμεύσεις αναλαμβάνουν οι υπουργοί, όχι οι αξιωματικοί).

Τα τελευταία έγγραφα που αποκαλύφθηκαν αφορούν ακριβώς αυτή την περίπτωση. Ενα χρόνο πριν εμφανιστεί σαν εκπρόσωπος της Σαουδικής Αραβίας, ο Παπαδόπουλος εμφανίστηκε σε μεσάζοντας με πελάτη την Ιορδανία. Και ο Καμμένος (που τάχα δεν τον γνώριζε), έδωσε εντολή να ετοιμάσουν 300.000 βλήματα για να τα αγοράσει ο έμπορος όπλων. Γι' αυτό και οι σημερινές του απαντήσεις θυμίζουν την παροιμία: Τι κάνεις Πάνο; Κουκιά σπέρνω!

ZOOM

Χρειαζόμαστε ταξική και όχι κυβερνητική πολιτική

Μπήκαμε, λοιπόν, στον ένατο μνημονιακό χρόνο. Μετράμε ημερολογιακά και όχι από την ψήφιση του πρώτου Μνημονίου, γιατί στην πραγματικότητα η μνημονιακή πολιτική ξεκίνησε από τις αρχές του 2010, με τα πρώτα μέτρα της κυβέρνησης Γ. Παπανδρέου, στην προσπάθειά της να εξευμενίσει τις «αγορές» και να συγκρατήσει τα περιβόητα «σπρεντ» (που ενέσκυφαν ξαφνικά στον καθημερινό μας λόγο).

Το αστικό πολιτικό-κομματικό σύστημα, αυτό που εξασφαλίζει τη δυνατότητα διακυβέρνησης, εξαιρετικά σημαντικό σε χώρες σαν την Ελλάδα, που δε διαθέτουν κρατικό μηχανισμό ικανό να λειτουργεί ανεξάρτητα από την κυβερνητική λειτουργία, υπέστη ισχυρούς κλονισμούς στη διάρκεια των οχτώ μνημονιακών χρόνων, αναδιατάχθηκε σε μεγάλο βαθμό, όμως δεν μπορούμε να πούμε ότι υπέστη τεκτονικό σεισμό, όπως κάποια στιγμή ισχυρίστηκαν διάφοροι (απ' αυτούς που εμφανίζονται ως επαναστάτες, αλλά στην πραγματικότητα δεν είναι παρά γεωργοί του κοινοβουλευτικού κρετινισμού, φορείς της παλιάς ρεβιζιονιστικής θεωρίας της βαθμιαίας μετάβασης στον σοσιαλισμό, μέσω της κατάκτησης θέσεων και της ηγεμονίας στο αστικό κράτος).

Ας θυμηθούμε εν τάχει τους βασικότερους σταθμούς αυτής της οχτάχρονης πολιτικής και κοινωνικής διαδρομής.

Το 2009, με την κρίση να έχει χτυπήσει τον ελληνικό καπιταλισμό, ο Κ. Καραμανλής στην πραγματικότητα αποδρά από την κυβερνητική εξουσία και την παραδίδει στον Γ. Παπανδρέου, ο οποίος διακηρύσσει ότι «λεφτά υπάρχουν» και τάζει στον ελληνικό λαό ότι θα ζήσει «ζωή χαρισάμενη».

Πριν κλείσει τρίμηνο στην εξουσία, ο Παπανδρέου βρίσκεται αντιμέτωπος με τις σιδηρένιες αναγκαιότητες της διαχείρισης της κρίσης. Πετάει στα σκουπίδια τις υποσχέσεις του και αρχίζει να νομοθετεί αντιλαϊκά και αντεργατικά μέτρα. Πάνω στο εξάμηνο, αναγκάζεται να προσφύγει στον μηχανισμό «στήριξης», που άρον-άρον έστησαν οι ιμπεριαλιστικές χώρες στην Ευρώπη, καλώντας ως βασικό τεχνικό σύμβουλο το ΔΝΤ, δοκιμασμένο στην επιβολή συνταγών σκληρής λιτότητας και μεταρρυθμίσεων κινεζοποίησης σε χώρες του λεγόμενου τρίτου κόσμου.

Η εργατική τάξη αντιδρά με 24ώρες απεργίες, αυστηρά ελεγχόμενες από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Αργότερα εμφανίζεται και το κίνημα των «αγανακτισμένων», ένα μαζικό κίνημα διαμαρτυρίας, γεμάτο αυταπάτες, ανοιχτό στην πολιτική σπέκουλα από διάφορες κατευθύνσεις.

Η κυβέρνηση Παπανδρέου παραπαίει. Οχι όμως και το σύστημα. Ο Παπανδρέου είναι έτοιμος να μοιραστεί την εξουσία με τον Σαμαρά από τον Ιούνιο του 2011. Ο Σαμαράς, που το παίζει αντιμνημονιακός (με τα «Ζάππεια») πιέζεται να συγκυβερνήσει, αλλά αρνείται. Ο Παπανδρέου σέρνεται μέχρι τον Νοέμβριο του 2011. Τότε τον «τελειώνουν» η Μέρκελ με τον Σαρκοζί σ' ένα δείπνο

στις Κάννες, παρουσία και του Βενιζέλου. Επιστρέφοντας στην Ελλάδα προσπαθεί να μείνει στο πολιτικό παιχνίδι βάζοντας πρωθυπουργό σε μια συμμαχική κυβέρνηση κάποιον «κηπουρό» του. Δεν του το επιτρέπουν. Τον παραμερίζουν και κάνουν πρωθυπουργό έναν πρώην υποδιοικητή της ΕΚΤ, τον Παπαδήμο, που τον στηρίζει μια κοινοβουλευτική πλειοψηφία ΠΑΣΟΚ, ΝΔ και ΛΑΟΣ. Αυτή η πλειοψηφία ψηφίζει το δεύτερο Μνημόνιο. Από τη ΝΔ φεύγει ένας σημαντικός αριθμός βουλευτών και ο Καμμένος, που ο Καραμανλής τον είχε κάνει υφυπουργό Ναυτιλίας μόνο για μερικούς μήνες, βρίσκεται ξαφνικά επικεφαλής ενός αντιμνημονιακού κόμματος της «λαϊκής Δεξιάς» (Ακροδεξιάς δηλαδή). Ο ΣΥΡΙΖΑ, ένα κόμμα του 4%, είναι φανερό ότι φουσκώνει, γεγονός που καταγράφεται και στις δημοσκοπήσεις.

Ο Σαμαράς φοβάται τη γρήγορη φθορά της ΝΔ και πιέζει να γίνουν γρήγορα εκλογές. Δεν έχει άδικο ως προς τους φόβους του. Τον Μάη του 2012 ο κοινοβουλευτικός χάρτης αλλάζει άρδην. Η ΝΔ δεν πιάνει ούτε 19%, ο ΣΥΡΙΖΑ έρχεται δεύτερος με κάτι λιγότερο από 17%, το ΠΑΣΟΚ τρίτο με 13%, το ΛΑΟΣ μένει εκτός Βουλής, ο Καμμένος αγγίζει το 11%, οι... αντιμνημονιακοί νεοναζί μπαίνουν ορμητικά στη Βουλή με σχεδόν 7% και ο Κουβέλης τσιμπάει ένα... σμενό 6%. Ο ΣΥΡΙΖΑ αρνείται να μπει σε κυβέρνηση συνεργασίας, ο Κουβέλης φυλάγεται και κάνει το ίδιο, σε σαράντα μέρες έχουμε νέες εκλογές. Ο κίνδυνος της «ακυβερνησίας» ανεβάζει τη ΝΔ στο 30% και τον ΣΥΡΙΖΑ στο 27%. Ο νέος δικομματισμός έχει μόλις γεννηθεί. Το ΠΑΣΟΚ συγκρατιέται στο 12,3%, ο Καμμένος πέφτει στο 7,6%, ο Κουβέλης μένει στα ίδια, το ίδιο και οι νεοναζί, την πληρώνει κυρίως ο Περισσός (χάνει περίπου τη μισή εκλογική του δύναμη) και τα εκτός Βουλής κόμματα.

Σχηματίζεται συμμαχική κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου-Κουβέλη, που συνεχίζει αταλάντευτα τη σκληρή μνημονιακή πολιτική. Ο Κουβέλης βρίσκει κάποια στιγμή την ευκαιρία να «δραπετεύσει», μπας και καταφέρει να σώσει την παρτίδα. Σύντομα θα διαπιστώσει ότι η ζωή της ΔΗΜΑΡ ως αυτόνομου κοινοβουλευτικού κόμματος τέλειωσε.

Οι 24ώρες απεργίες αρχίζουν να αραιώνουν, το κίνημα των «αγανακτισμένων» έκλεισε τον κύκλο του και οι λίγες προσπάθειες νεκρανάστασής του δεν αποδίδουν. Η απογοήτευση και η ηττοπάθεια απλώνονται στα εργαζόμενα κοινωνικά στρώματα που πλέον δέχονται τα χτυπήματα χωρίς καν τις ενστικτώδεις αντιδράσεις της πρώτης μνημονιακής περιόδου. Ο κοινοβουλευτικός κρετινισμός, όμως, καλά κρατεί. Το κίνημα πέφτει, αλλά ανεβαίνει ο ΣΥΡΙΖΑ. Οι ευρωεκλογές του 2014 πιστοποιούν ότι είναι πλέον η πρώτη δύναμη. Περνά τη ΝΔ κατά τέσσερις ποσοστιαίες μονάδες. Οι νεοναζί σκαρφαλώνουν στην τρίτη θέση, το ΠΑΣΟΚ (με το κατασκευάσμα της Ελιάς) μετά βίας πιάνει το 8%, ενώ το νεοκατασκευασθέν (για να μαζέψει τις διαφορές από το καταρρέον ΠΑΣΟΚ) Ποτάμι

παίρνει 6,6% και εισέρχεται ελπιδοφόρα στην αστική πολιτική κόνιστρα.

Η συγκυβέρνηση των Σαμαροβενιζέλων εγκαταλείπεται από τους ιμπεριαλιστές δανειστές, που πλέον περιμένουν τον ΣΥΡΙΖΑ, αδυνατεί να εκλέξει πρόεδρο της Δημοκρατίας τον Δεκέμβριο του 2014 και στις εκλογές του Γενάρη του 2015 γίνεται αυτό που άλλοτε θ' αποτελούσε μεγάλη έκπληξη. Ο ΣΥΡΙΖΑ κερδίζει με πάνω από 36%, η ΝΔ δεν πιάνει ούτε το 28%, το ΠΑΣΟΚ παίρνει λιγότερο από 5%, το ίδιο και ο Καμμένος που όμως περνά το ΠΑΣΟΚ, οι νεοναζί στρογγυλοκάθονται στην τρίτη θέση με περίπου 6,3% (το αίμα του Παύλου Φύσσα δε «συγκίνησε» τους ψηφοφόρους τους, όπως είχε γίνει και στις ευρωεκλογές), ενώ τους ακολουθεί το Ποτάμι που ξεπερνά οριακά το 6%.

Οι Τσιπραίοι έχουν από πριν έτοιμη τη συγκυβέρνηση με τον Καμμένο. Επί ένα εξάμηνο παίζουν το θέατρο της «σκληρής διαπραγματεύσεως» και της «δημιουργικής ασάφειας», φτάνουν μέχρι το έσχατο σημείο πολιτικής αγυρτείας να οργανώσουν ένα κάλπικο δημοψήφισμα και στο τέλος υπογράφουν το τρίτο Μνημόνιο. Με τις ευλογίες της Μέρκελ κάθονται αιφνιδιαστικά εκλογές τον Σεπτέμβριο του 2015, ξαναπαίρνουν την πρώτη θέση, αλλά για πρώτη φορά έχουμε τόσο μεγάλη αποχή (43,43%), που είχε καθαρά χαρακτήρα διαμαρτυρίας.

Δυο χρόνια και τέσσερις μήνες από τότε εξακολουθούν να κυβερνούν πολιτικά άνετα (παρέα με τον Καμμένο, που μόλις διασώθηκε) και κοινωνικά ανέφελα. Η διαμαρτυρία της αποχής έμεινε σ' αυτό το επίπεδο: διαμαρτυρία στις κάλπες. Δεν είχε κανένα κοινωνικό αντίκρισμα. Η ηττοπάθεια και η απογοήτευση εξακολούθησαν (και εξακολουθούν μέχρι σήμερα) να βαραίνουν την κοινωνική συνείδηση. Στο μεταξύ, το πολιτικό σκηνικό εξακολουθεί να αναδιατάσσεται. Η ΝΔ συνέρχεται, το ΠΑΣΟΚ μαζεύει τα μαζάκια του (Γιωργάκης Παπανδρέου, Ποτάμι) σε νέο κόμμα, ο Καμμένος ίσως να μην καταφέρει να μπει στην επόμενη Βουλή, ο ΣΥΡΙΖΑ ψάχνει την ευκαιρία να πάει την εκλογή στο «μπάρα-μπάρα».

Μέσα σε μια οχταετία είχαμε τόσο θεαματικές αλλαγές στο αστικό πολιτικό σκηνικό όσες δεν είχαμε τα προηγούμενα τριάντα χρόνια. Ο ελληνικός λαός ποτέ δεν αποδέχτηκε τη μνημονιακή πολιτική, όμως και ποτέ δεν κατάφερε να την αντιμετωπίσει στο πεδίο της ταξικής πάλης. Αυτή η συνεχής αναδιάρθρωση του κοινοβουλευτικού πολιτικού σκηνικού, ο Μινώταυρος που έφαγε τόσους αστούς πολιτικούς πρώτης γραμμής (Καραμανλή, Γ. Παπανδρέου, Σαμαρά, Κουβέλη, Καρατζαφέρη), αν δει κανείς τα πράγματα από τη σκοπιά της ταξικής πάλης, είναι μια απόδειξη της πολιτικής αδυναμίας του προλεταριάτου να κινηθεί με ταξική αυτονομία. Αναζητά λύση σε κυβερνητικές πολιτικές, που όλες έχουν σαφέστατο αστικό πρόσημο, ενώ ζητούμενο είναι η ταξική πολιτική, που θα έρθει σε ρήξη με σύμπαντα τον αστικό κόσμο.

Πέτρος Γιώτης

«Προληπτική γραμμή πίστωσης» VS «Μαξιλάρι ρευστότητας»

Ακλόνητη η μνημονιακή πολιτική

Η νέα κόντρα των Τσιπραίων με τον Στουρνάρα είναι μια κόντρα πολιτική, όμως από οικονομική άποψη οι δυο πλευρές δεν εκφράζουν παρά διαφορετικές **τεχνικές** για τη διαχείριση της μνημονιακής πολιτικής μετά την ολοκλήρωση του τρίτου Μνημόνιου (Αύγουστος 2017). Πρέπει δε να σημειώσουμε ότι οι διαφορές ως προς την τεχνική διαχείρισης δεν εντοπίζονται μόνο στην Ελλάδα, αλλά αντανakλούν και υπαρκτές διαφορές ανάμεσα στην ΕΚΤ και στην Κομισιόν, από τη μια, και στο Ευροgroup από την άλλη.

Εξηγούμαστε. Όταν ο Στουρνάρας στην Ενδιάμεση Εκθεση για τη Νομισματική Πολιτική της ΤτΕ προτείνει τη δημιουργία ενός προληπτικού προγράμματος στήριξης της ελληνικής οικονομίας μετά τον Αύγουστο του 2018, πλήττει πολιτικά τους Τσιπροκαμμένους και το δικό τους success story, που μιλά για «καθαρή έξοδο» από το Μνημόνιο. Γιατί μετά την αποτυχημένη απόπειρα των Σαμαροβενιζέλων τον Νοέμβριο-Δεκέμβριο του 2014, να κλείσουν την

πέμπτη αξιολόγηση του δεύτερου Μνημόνιου και να περάσουν σε «προληπτική γραμμή πίστωσης», όλοι στην Ελλάδα γνωρίζουν ότι αυτή η περιβόητη «προληπτική γραμμή πίστωσης» θα συνοδεύεται αναγκαστικά από Μνημόνιο (αυτό προβλέπει το Καταστατικό του ESM). Οπότε, όλη η προπαγάνδα των Τσιπροκαμμένων πηγάνει στράφι. Γι' αυτό την έπεσαν με τόση αγανάκτηση κατά του Στουρνάρα.

Τι λέει, όμως, η πρόταση Στουρνάρα; «Ενα προληπτικό πρόγραμμα στήριξης θα τονώσει την **εμπιστοσύνη των διεθνών επενδυτών στις μεσομακροπρόθεσμες προοπτικές της ελληνικής οικονομίας**, διότι αυτοί θα γνωρίζουν ότι η οικονομική πολιτική είναι και θα παραμένει συνετή, αποκλείοντας την επανεμφάνιση των ανισορροπιών».

Ποια είναι η απάντηση των Τσιπροκαμμένων; Δεν αμφισβητούν ότι υπάρχει ζήτηση «εμπιστοσύνης των αγορών», από τις οποίες θα πρέπει να δανείζεται πλέον το ελληνικό κράτος. Θεωρούν, όμως, ότι η δημιουργία ενός

«μαξιλαριού ρευστότητας» αρκεί για να πείσει τις «αγορές» ότι η ελληνική οικονομία έχει «καθάξει» και οι ελληνικές κυβερνήσεις δεν είναι διατεθειμένες να χαλάσουν τη μνημονιακή πολιτική και να επιστρέψουν στα μεγάλα ελλείμματα με «αλόγιστη» δημοσιονομική πολιτική. Όπως σημείωσαμε εισαγωγικά, αυτή είναι και η γραμμή των Ευρωπαίων, που ελέγχει τον σημερινό δανειοδότη του ελληνικού κράτους (ESM). Ήδη, κάποια από τα κεφάλαια των τελευταίων δανειακών δόσεων δεσμεύονται για τη δημιουργία αυτού του «μαξιλαριού ρευστότητας», που το υπολογίζουν περί τα 8-9 δισ. ευρώ.

Πρέπει να σημειώσουμε ότι αυτή τη γραμμή την επέβαλε ο Σόιμπλε, όχι της οικονομικούς αλλά για πολιτικούς λόγους. Με τη Γερμανία να έχει προεκλογική περίοδο από την περασμένη άνοιξη και μετά τις εκλογές να αντιποικίζει πρόβλημα στο σχηματισμό βιώσιμης κυβέρνησης, οι γερμανοί ιμπεριαλιστές ηγέτες απαγορεύουν δια ροπάλου κάθε συζήτηση για νέα

δανειακή σύμβαση προς την Ελλάδα (η «προληπτική γραμμή πίστωσης» είναι δανειακή σύμβαση). Χαλάει το δικό τους success story, που λέει ότι κατάφεραν να λύσουν το ελληνικό πρόβλημα χωρίς «υπερμέτρη επιβάρυνση του γερμανού φορολογούμενου».

Αντίθετα, ο Ντράγκι βλέπει τα πράγματα υπό αυστηρό οικονομικό πρίσμα, αδιαφορώντας για τις πολιτικές καντρίες της Μέρκελ ή του Τσίπρα. Και βάζει τον Στουρνάρα να μιλήσει με οικονομικό κυνισμό: «ελάτε να υπογράψουμε μια σύμβαση για προληπτική γραμμή πίστωσης, για να 'χουμε όλοι το κεφάλι μας ήσυχο. Γιατί μόνοι σας να σταθείτε στις αγορές δεν μπορείτε. Γι' αυτό, άλλωστε, ακόμα και σήμερα, η ΕΚΤ δεν έχει βάλει τα ελληνικά ομόλογα στην «ποσοτική χαλάρωση», στο περιβάλλον του QE, που πέρυσι τέτοια εποχή ήταν για τον Τσίπρα «κόκκινη γραμμή» για να κλείσει τη δεύτερη αξιολόγηση και σήμερα μας λέει πως δεν έχει καμιά ιμπεριαλιστική ηγέτες απαγορεύουν δια ροπάλου κάθε συζήτηση για τους το

κογλύφους των «αγορών», τότε τα ελληνικά ομόλογα θα έπρεπε να έχουν γίνει δεκτά στο QE. Όταν δεν τα δέχεται η ΕΚΤ, για ένα περιορισμένο πρόγραμμα χρηματοδότησης, πώς θα δεχτούν να δανείσουν με «υποφερτά» επιτόκια οι αγορές;

Στην πραγματικότητα, όλοι ξέρουν πως είτε η «προληπτική γραμμή πίστωσης» είτε το «μαξιλάρι ρευστότητας», με ποσά γύρω στα 10 δισ. ευρώ, δεν μπορούν ν' αποτελέσουν χέγγυο για «νορμάλ» επιτόκια δανεισμού από τις «αγορές», όταν αυτές γνωρίζουν ότι από το 2022 και μετά το ελληνικό κράτος θα πρέπει να πληρώνει υπέρογκα τοκοχρεολύσια. Το κλειδί είναι η νέα αναδιάρθρωση του χρέους. Κι αυτό το κλειδί το κρατούν οι γερμανοί ιμπεριαλιστές, που δεν είναι διατεθειμένοι να κάνουν μακροπρόθεσμη αναδιάρθρωση, αλλά αναδιάρθρωση σε δόσεις, που θα εξασφαλίζει τη συνέχιση της μνημονιακής πολιτικής και της ιμπεριαλιστικής επιτροπείας στο διηνεκές. Κι αυτό το ξέρουν και οι Τσιπροκαμμένοι.

Παραδέχονται ότι υπήρξε το ναζιστικό Καταστατικό

Μίχος, Παππάς και Γερμενής «καίνε» τη Χ.Α.

Όπως έχουμε ξαναγράψει, στις 25 Σεπτεμβρίου του 2013 ο δημοσιογράφος Δ. Ψαρράς είχε καταθέσει στον αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Χαρ. Βουρλιώτη δύο έγγραφα με τίτλους ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟ και «ΚΥΚΛΟΣ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ» ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ. Πέντε μέρες μετά από τη δημοσιοποίηση αυτών των εγγράφων, η ΧΑ έσπευσε να δώσει στη δημοσιότητα αυτό που η ίδια χαρακτηρίζει σαν «αληθινό καταστατικό», ισχυριζόμενη ότι αυτό είναι το μοναδικό καταστατικό της, που το είχε μάλιστα καταθέσει στον Αρειο Πάγο στις 28 Αυγούστου του 2012.

Ο Δ. Ψαρράς κατέθεσε σε τρεις συνεδριάσεις στο δικαστήριο που εκδικάζει την υπόθεση για τη φασιστική και εγκληματική δράση της ΧΑ και αναφέρθηκε εκτενώς και στα δύο έγγραφα, που του είχαν σταλεί ταχυδρομικά το 1987. Ανέφερε χαρακτηριστικά ότι δύο φορές, μία το 1990 και μία το 1998, είχε παραθέσει εκτενή αποσπάσματα από το καταστατικό, χωρίς τότε η ΧΑ να τα κολήσει να μιλήσει για ψευδοπύρραφα έγγραφα. Στη γραμμή αυτή, ότι δηλαδή τα έγγραφα κατασκευάστηκαν από τον δημοσιογράφο, κινήθηκαν και οι συνηγοροί υπεράσπισης των νεοναζιστών της ΧΑ, εκμεταλλευόμενοι το γεγονός ότι το δικαστήριο έχει αποφασίσει, με παρεμπιπτόσυα απόφασή του, να μη χρησιμοποιούνται έγγραφα, βίντεο κτλ. κατά την εξέταση των μαρτύρων του κατηγορητηρίου.

Όμως, τους χρυσαυγίτες εκθέτει ο Ν. Μίχος, που στο απολογητικό υπόμνημα που κατέθεσε στις 2 Οκτωβρίου του 2013, αναφερόμενος στα έγγραφα

που είχε καταθέσει ο Δ. Ψαρράς στον αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου αναφέρει: «Ο Αντεισαγγελέας (...) αποδέχεται ως δεδομένα, **εξόφθαλμα στοιχεία που αντιβαίνουν την κοινή λογική και την πραγματικότητα**. Ειδικότερα:

α) Χρησιμοποίησε ως δόξαν «καταστατικό» της Χρυσής Αυγής ένα κείμενο που δεν απηχεί όχι μόνο τις ιδέες, αλλά ούτε και την δομή του κόμματος και είναι ένα σχέδιο επί χάρτου, της δεκαετίας του '80. Αν ήθελε παρ' έλλειδα να πληροφορηθεί το καταστατικό, θα έπρεπε να το είχε ζητήσει από τον Αρειο Πάγο, στο διπλανό γραφείο, όπου είχε κατατεθεί και εγκριθεί από συνάδελφό του, **ώστε η ΧΑ, να κατεβεί ως νόμιμο πολιτικό κόμμα στις εκλογές του 2012» (οι εμφάσεις είναι του Μίχου).**

Ο Μίχος παραδέχεται ότι το έγγραφο «ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟ» που κατέθεσε ο δημοσιογράφος στον αντεισαγγελέα Βουρλιώτη είναι μεν υπαρκτό, αλλά είναι ένα «σχέδιο επί χάρτου, της δεκαετίας του '80». Μ' αυτή την παραδοχή καταρρέει ο νεοκοδικός ισχυρισμός των Χρυσαιγιτών και των συνηγώρων τους, ότι το έγγραφο είναι κατασκευασμένο από τον Δ. Ψαρρά.

Ο Μίχος προβάλλει τον ισχυρισμό ότι το «σχέδιο επί χάρτου» «δεν απηχεί όχι μόνο τις ιδέες αλλά ούτε και τη δομή του κόμματος», γιατί προφανώς θέλει να κρύψει το πραγματικό γεγονός ότι η ΧΑ εξακολουθεί να παραμένει ένα ναζιστικό μόρφωμα, στη δομή του οποίου κυριαρχεί η ναζιστική Αρχή του Αρχηγού.

Τέλος, με την αναφορά του στο καταστατικό του 2012 ο Μίχος

κινείται στη νέα εκδοχή της ΧΑ, ότι είναι ένα νόμιμο κοινοβουλευτικό εθνικιστικό κόμμα και ότι το μόνο καταστατικό που έχει είναι αυτό που κατέθεσε στον ΑΠ, για να εγκριθεί η κάθοδος της στις εκλογές.

Και αυτός ο ισχυρισμός του Μίχου καταπίπτει, γιατί το καταστατικό του 2012 δεν περιλαμβάνει τις ιδεολογικές και πολιτικές θέσεις του νεοναζιστικού μορφώματος. Ο απόστρατος αξιωματικός Ζησιμόπουλος, κατά την απολογία του στις ανακριτικές, σε ερώτησή τους για τον τρόπο με τον οποίο ενημερώθηκε «για τις θέσεις, τις αρχές, τις δράσεις, την οργάνωση της Χρυσής Αυγής», απάντησε «από το καταστατικό!» Προφανώς, όταν εντάχθηκε στη ΧΑ, ανάμεσα στ' άλλα του έδειξαν και το καταστατικό του 1987, το ίδιο που έστειλαν ταχυδρομικά και στον Δ. Ψαρρά.

Το 1987 και για πολλά χρόνια στη συνέχεια, ο φίρμα της ΧΑ και τα τότε λίγα μέλη και στελέχη της, στον γραπτό και προφορικό λόγο τους, έβγαιναν «φωρα παρτίδα» υπέρ του Χίτλερ, του Εθνικοσοσιαλισμού και της Αρχής του Αρχηγού. Γι' αυτό και δεν είχαν κανένα λόγο να κρύψουν το καταστατικό του 1987 ή να μην το στείλουν ταχυδρομικά στο δημοσιογράφο. Ακόμα και τώρα, που έχουν ντυθεί με τον εθνικιστικό μανδύα, ο φίρμα δεν παραλείπει να τονίζει στις δημόσιες συγκεντρώσεις του νεοναζιστικού μορφώματος τον φασιστικό και εθνικοσοσιαλιστικό χαρακτήρα του.

Μιλώντας στις 6 Ιούλη του 2011 στη Σπάρτη έλεγε: «Στα κατεβαίουμε στις εκλογές να μετρηθούν και για το 0,2%.

Ο,2% φασίστες, αμετανόητοι φασίστες, Χρυσαιγιτες. (...) Είναι Εθνικοσοσιαλισμός ελληνικός στα μέτρα του 2011. Εχω μεγάλο σεβασμό σε αυτό που υπήρξε η Γερμανία του Χίτλερ!»

Στη γιορτή της νεολαίας των νεοναζιστών, στις 22 Οκτωβρίου του 2012, μετά τις εκλογές του Ιούνη του 2012, περίοδο που ο φίρμα Μιχαλολιάς και πολιτικές θέσεις υπομνήματα και οι Χ. Παππάς και Γ. Γερμενής.

Ο Χ. Παππάς, στο απολογητικό υπόμνημα, που κατέθεσε στις 3 Οκτωβρίου του 2013 αναφέρει (σελίδα 9): «Στη συνέχεια το κατηγορητήριο επιχειρεί να εξιδιαιρείσει την κατηγορία και χρησιμοποιεί το κείμενο ενός ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΥ, που είναι βέβαια κατ' αρχάς ανυπόγραφο και το πρωτοείδα και εγώ σαν δημοσίευμα σε καθημερινή "Εφημερίδα Συντακτών", αν θυμάμαι καλά. Όμως το κείμενο αυτό δεν έχει καμία σχέση με το κείμενο του αυθεντικού ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΥ που έχει κατατεθεί στον Αρειο Πάγο και διέπει την λειτουργία και δραστηριότητα του κόμματος μας».

Ο ισχυρισμός του Παππά ότι είδε αυτό το ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟ για πρώτη φορά δημοσιευμένο στην Εφ'ζυν είναι παραμύθι της Χαλμάς. Όπως παραμύθι ήταν και η δήλωσή του στις ανακριτικές ότι καταδικάζει τη βία. Δήλωση που εξυμνείτοσε και εξυμνείτοσε εγκληματική οργάνωση! Τα εθνικοσοσιαλιστικά μορφώματα ήταν εγκληματικές οργανώσεις που θυποδρούν τους να δηλώνει ότι «σήμερα κερδίσαμε ένα πρώτο μεγάλο στοίχημα

σοσιαλιστικής Επανάστασης νοιάθουν παγωμένοι, νοιάθουν διατακτικοί, σε ένα μέλλον χωρίς την παρουσία και την καθοδήγηση Εκείνων».

Στην γραμμή του Μίχου, ότι δηλαδή το έγγραφο που κατέθεσε ο Δ. Ψαρράς υπήρξε και δεν είναι δικό του κατασκευάσμα, κινήθηκαν στα απολογητικά τους υπομνήματα και οι Χ. Παππάς και Γ. Γερμενής.

Ο Χ. Παππάς, στο απολογητικό υπόμνημα, που κατέθεσε στις 3 Οκτωβρίου του 2013 αναφέρει (σελίδα 9): «Στη συνέχεια το κατηγορητήριο επιχειρεί να εξιδιαιρείσει την κατηγορία και χρησιμοποιεί το κείμενο ενός ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΥ, που είναι βέβαια κατ' αρχάς ανυπόγραφο και το πρωτοείδα και εγώ σαν δημοσίευμα σε καθημερινή "Εφημερίδα Συντακτών", αν θυμάμαι καλά. Όμως το κείμενο αυτό δεν έχει καμία σχέση με το κείμενο του αυθεντικού ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΥ που έχει κατατεθεί στον Αρειο Πάγο και διέπει την λειτουργία και δραστηριότητα του κόμματος μας».

Ασφαλώς, υπάρχουν και άλλες παρόμοιες αναφορές του φίρμα στον εθνικοσοσιαλιστικό (ναζιστικό) χαρακτήρα της ΧΑ. Όταν έλεγγε τέτοια σε δημόσιες, ανοιχτές ομιλίες του, που καταγράφονταν και αναμεταδίδονταν, μπορούμε να φανταστούμε τι έλεγε στις νεοναζιστικές συνάξεις, εκεί που οι νεοναζιστές τον έβλεπαν σαν θεό κι αυτός έπρεπε να τους ντοπάρει για να ενισχύσει τη θεϊκή εικόνα του. Ας θυμηθούμε και τη υποστήριξη στα «έπτερινα χρόνια», παραβέτοντας αποσπασματικά από άρθρο του με τίτλο «Χίλια για χίλια χρόνια». Γράφει με το γνωστό ναζιστικό στόμφο ο Μιχαλολιάς: «30 Απριλίου 1945, μια λαμπερή σελίδα της σύγχρονης ιστορίας κλείνει. Ο Μεγάλος Άνδρας του Εικοστού Αιώνα, ο επιμυητής της ο απόστολος της Επανάστασης του Αχιλλεύου Σταυρού είναι νεκρός. Χίλια εννεακόσια σαράντα πέντε, όλοι αυτοί που πίστεψαν στα **μεγάλα ιδανικά της Εθνικο-**

εσφαλμένο). Δηλαδή, ο ισχυρισμός περί της ίδρυσης εγκληματικής οργάνωσης επιχειρείται να στηριχθεί αποκλειστικά σε ένα κείμενο (ανυπόγραφο και δακτυλογραφημένο) με την επιγραφή "Χρυσή Αυγή-Καταστατικό" το οποίο δεν βρέθηκε στα γραφεία του κόμματος ή στην οικία τινός των κατηγορουμένων, αλλά προσκομίστηκε από ένα μάτφυρα κατηγορίας, τον δημοσιογράφο Δημήτρη Ψαρρά. (...) **Πέραν τούτου όμως, ακόμη και εάν υποθεθεί ότι το ως άνω έγγραφο αποτελεί παλιό καταστατικό του κόμματος, σε καμιά περίπτωση δεν καταδεικνύει συγκρότηση εγκληματικής οργάνωσης**» (οι εμφάσεις δικές μας).

Η γραμμή άμυνας του Γερμενής, ότι το ναζιστικό καταστατικό δε βρέθηκε στα γραφεία του νεοναζιστικού μορφώματος ή στο σπίτι κάποιου από τα μέλη του, δεν αποδεικνύει τη μη ύπαρξη του Καταστατικού ή τη μη εφαρμογή του. Είναι γνωστό ότι οι δικωτικοί μηχανισμοί χάρισαν στους χρυσαυγίτες μισή μέρα, πριν μπουν στα γραφεία τους για να ελέγχο, επιτρέποντάς τους να τα καθαρίσουν από όλα τα ενοχοποιητικά στοιχεία (όχι μόνο το καταστατικό), που αποτύπωναν ανοιχτά και καθαρά τον εθνικοσοσιαλιστικό χαρακτήρα του μορφώματος και την πίστη του στην Αρχή του Αρχηγού. Δε θα σχολιάσουμε, βέβαια, τον ισχυρισμό ότι και στην περίπτωση που αυτό ήταν παλιό καταστατικό του κόμματος (τρομάρα του!), δεν καταδεικνύει εγκληματική οργάνωση! Τα εθνικοσοσιαλιστικά μορφώματα ήταν εγκληματικές οργανώσεις που θυποδρούν τους να δηλώνει ότι «σήμερα κερδίσαμε ένα πρώτο μεγάλο στοίχημα

Παλαιστίνη

Σταθερά στα πύρινα οδοφράγματα

Συνεχίζει να φλέγεται η Δυτική Οχθη και η Λωρίδα της Γάζας από τις διαδηλώσεις του παλαιστινιακού λαού ενάντια στην απόφαση του Τραμπ να αναγνωρίσει την Ιερουσαλήμ σαν πρωτεύουσα του Ισραήλ και να μεταφέρει εκεί την αμερικανική πρεσβεία. Οι παλαιστινιακές οργανώσεις κήρυξαν για τέταρτη στη σειρά φορά την Παρασκευή 26 Δεκέμβρη ως «μέρα οργής». Χιλιάδες παλαιστίνιοι νεολαίοι ξεχύθηκαν στα πύρινα οδοφράγματα και συγκροτήθηκαν με τον ισραηλινό στρατό στη Δυτική Οχθη και στη Γάζα.

Σύμφωνα με δηλώσεις του εκπροσώπου Τύπου του ισραηλινού στρατού, στις συγκρούσεις στη Γάζα συμμετείχαν περισσότεροι από 4.000 διαδηλωτές. Οι ισραηλινό στρατιώτες πυροβόλησαν στο ψαχνό με πραγματικά πυρά, τραυματίζοντας περισσότερους από 50 Παλαιστίνιους. Ο ισραηλινός στρατός αρνείται καθημερινά δεκάδες παλαιστίνιους νεολαίους από τη Δυτική Οχθη με την κατηγορία είτε ότι είναι υποκινητές των διαδηλώσεων είτε ότι ετοίμαζαν τρομοκρατικό χτύπημα ενάντια στο Ισραήλ.

Ανάμεσα στους απαχθέντες από τον ισραηλινό στρατό παλαιστίνιους νεολαίους, είναι και η δεκαεξάχρονη Αχέντ Ταμίμι, που συνελήφθη στις 19 Δεκέμβρη και έκτοτε κρατείται από τους σιωνιστές. Αφορμή για τη σύλληψή της ήταν το ότι εμπόδιζε και γρονθοκόπησε ισραηλινούς στρατιώτες όταν αυτοί χτυπούσαν και επιχειρούσαν να συλλάβουν διαδηλωτές στο χωριό Ναμπίταστικό» το οποίο δεν βρέθηκε στα γραφεία του κόμματος ή στην οικία τινός των κατηγορουμένων, αλλά προσκομίστηκε από ένα μάτφυρα κατηγορίας, τον δημοσιογράφο Δημήτρη Ψαρρά. (...) **Πέραν τούτου όμως, ακόμη και εάν υποθεθεί ότι το ως άνω έγγραφο αποτελεί παλιό καταστατικό του κόμματος, σε καμιά περίπτωση δεν καταδεικνύει συγκρότηση εγκληματικής οργάνωσης**» (οι εμφάσεις δικές μας).

Η γραμμή άμυνας του Γερμενής, ότι το ναζιστικό καταστατικό δε βρέθηκε στα γραφεία του νεοναζιστικού μορφώματος ή στο σπίτι κάποιου από τα μέλη του, δεν αποδεικνύει τη μη ύπαρξη του Καταστατικού ή τη μη εφαρμογή του. Είναι γνωστό ότι οι δικωτικοί μηχανισμοί χάρισαν στους χρυσαυγίτες μισή μέρα, πριν μπουν στα γραφεία τους για να ελέγχο, επιτρέποντάς τους να τα καθαρίσουν από όλα τα ενοχοποιητικά στοιχεία (όχι μόνο το καταστατικό), που αποτύπωναν ανοιχτά και καθαρά τον εθνικοσοσιαλιστικό χαρακτήρα του μορφώματος και την πίστη του στην Αρχή του Αρχηγού. Δε θα σχολιάσουμε, βέβαια, τον ισχυρισμό ότι και στην περίπτωση που αυτό ήταν παλιό καταστατικό του κόμματος (τρομάρα του!), δεν καταδεικνύει εγκληματική οργάνωση! Τα εθνικοσοσιαλιστικά μορφώματα ήταν εγκληματικές οργανώσεις που θυποδρούν τους να δηλώνει ότι «σήμερα κερδίσαμε ένα πρώτο μεγάλο στοίχημα

Δεν είναι η πρώτη φορά που η Αχέντ τα βάζει με την κατοχή. Ήδη, από τα δεκάδικά της έχει πολλές φορές επιτεθεί φραστικά εναντίον ισραηλινών στρατιωτών, ενώ συμμετέχει στη διοργάνωση των διαδηλώσεων ενάντια στη διωνιστική κατοχή που γίνονται σχεδόν καθημερινά στο χωριό της. Η ίδια

Υπηρέτες των πλιατσικολόγων

Πόσο συνηθισμένο είναι να οργανώνεται φέιστα στο Μέγαρο Μαξίμου, παρουσία του πρωθυπουργού, για να υπογραφεί ένα προεδρικό διάταγμα; Εμείς δε θυμόμαστε να έχει ξανγίγαινο στο παρελθόν. Οι Τσιπροκαμμένοι, όμως, είναι εδώ για να... σπάνε τις παραδόσεις. Έτσι, μια τυπική πράξη όπως ήταν η υπογραφή του ΠΔ για το σχέδιο πολεοδόμησης του Ελληνικού, που συνήθως υπογράφεται διά περιφοράς στα γραφεία των υπουργών, μετατράπηκε σε φέιστα στο Μέγαρο Μαξίμου. Παρουσία του Τσίπρα και του Φλαμπουράρη (του «ανθρώπου» των πλιατσικολόγων καπιταλιστών), μαζεύτηκαν οι υπουργοί (Σταθάκης, Κονιόρδου, Φάμελλος, Παπανάτσιου) για να βάλουν υπογραφές και ν' ακούσουν τον πρωθυπουργό τους να δηλώνει ότι «σήμερα κερδίσαμε ένα πρώτο μεγάλο στοίχημα

προέρχεται από οικογένεια αγωνιστών, με τον πατέρα της να έχει συλληφθεί και φυλακιστεί από τους σιωνιστές εννιά φορές στο παρελθόν. Η δράση της αλλά και το γεγονός ότι έχει μετατραπεί σε σύμβολο του παλαιστινιακού αγώνα την έχουν βάλει στο στόχαστρο των σιωνιστών.

Τη Δευτέρα 1 Γενάρη, ισραηλινό στρατοδικείο της απήγγειλε δώδεκα κατηγορίες που περιλαμβάνουν επίθεση εναντίον ισραηλινού στρατιώτη και παρεμπόδιση του έργου του, καθώς και πετροπόλεμο. Σύμφωνα με την ισραηλινή νομοθεσία, ο πετροπόλεμος εναντίον στρατιωτών και εβραίων εποίκων επισείει ποινή φυλάκισης έως και 20 χρόνων, ενώ στις περισσότερες περιπτώσεις η ποινή που επιβάλλεται είναι μικρότερη της εννιάμηνης φυλάκισης.

Μπορεί η Αχέντ Ταμίμι να «εξιτάρει» τα δυτικά μίντια, λόγω της εμφάνισής της (ξανθιά, με γαλανά μάτια και ανοιχτόχρωμο δέρμα, χωρίς μουσουλμανική μαντίλα), όμως σ' αυτήν πρέπει να δούμε ένα πρότυπο της νέας γενιάς των παλαιστίνιων αγωνιστών, που μεγάλωσαν στη Δυτική Οχθη σε συνθήκες κατοχής, περικύκλωσης από τους σιωνιστές εποίκους και τον στρατό τους και συνεχούς καταστολής από τους μπάτσους και τους ασφαλίτες της Παλαιστινιακής Αρχής, που προσπαθούν να χτυπήσουν κάθε αγωνιστικό σκίρτημα, σε συνεργασία με το σιωνιστικό καθεστώς και τις μυστικές υπηρεσίες του. Αυτοί οι νέοι αγωνιστές, μολονότι δεν μπορούν να αναπτύξουν ένοπλο αγώνα, δεν υστερούν σε μαχητικότητα, ηρωισμό και αυταπόρνηση από τις προηγούμενες γενιές. Αψηφούν τις φυλακίσεις και τους ξυλοδαρ-

μούς από τους ισραηλινούς στρατιώτες, αλλά ακόμα και τις εν ψυχρώ εκτελέσεις παιδιών, πρακτική που εφαρμόζει συχνά ο ισραηλινός στρατός ύστερα από το τελευταίο ξέσπασμα της παλαιστινιακής νεολαίας τον Οκτώβρη του 2015 που είχε ως βασικό του όπλο τις επιθέσεις με μαχαίρι εναντίον ισραηλινών στρατιωτών.

Στο μεταξύ, συνεχίζονται οι επιθέσεις του ισραηλινού στρατού εναντίον κατοικημένων περιοχών στη Λωρίδα της Γάζας, ως αντίποινα για

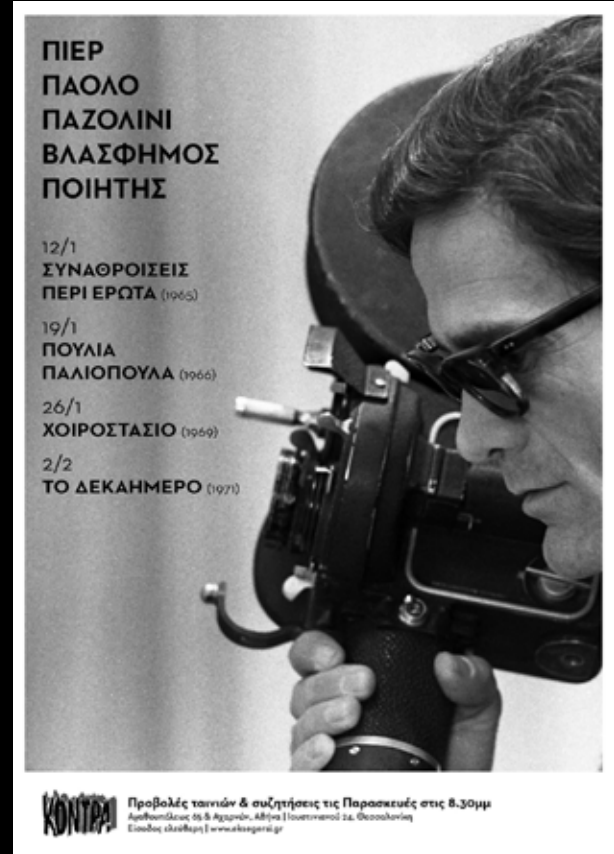
εκτοξεύσεις ρουκετών από την Αντίσταση με στόχο τους γειτονικούς ισραηλινούς οικισμούς. Η τελευταία ισραηλινή αεροπορική επίθεση είχε στόχο μια μικρή ναυτική βάση των Ταξιαρχών Ιζεντίν Αλ Κασάμ στην περιοχή της Χαν Γιούνις στη νότια Γάζα. Αφορμή για τον βομβαρδισμό ήταν το χτύπημα της ισραηλινής πόλης Εσκόλ από παλαιστινιακή ρουκέτα. Παρά το γεγονός ότι καμιά οργάνωση δεν ανέλαβε ακόμα την ευθύνη για το χτύπημα, το Ισραήλ έχει θέσει ως μόνιμο στόχο για τα αντίποινα το το ένοπλο σκέλος της Χαμάς, θεωρώντας το ντε φάκτο υπεύθυνο για τις εκτοξεύσεις ρουκετών.

Παράλληλα, το ισραηλινό κοινοβούλιο ψήφισε νόμο που επιβάλλει την ύπαρξη ευρείας κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας 2/3 και όχι απλής πλειοψηφίας, όπως ίσχυε μέχρι τώρα, προκειμένου να παχωρηθεί τμήμα της Ιερουσαλήμ σε μια μελλοντική συμφωνία για τον σχηματισμό παλαιστινιακού κράτους. Ο νέος νόμος, το νομοσχέδιο του οποίου ήταν πρόταση του ακροδεξιού κόμματος Εβραϊκή Εστία του Ναφταλί Μπενέν, προβλέπει τη δυνατότητα της επαναχάρης των δημοτικών ορίων της Ιερουσαλήμ και της δημιουργίας νέων δήμων. Μέσω αυτού του δημογραφικού τρικ οι σιωνιστές επιχειρούν να αλλάξουν τύπος τη δημογραφική σύσταση της Ανατολικής Ιερουσαλήμ, αποκόβοντας από αυτήν όλους τους παλαιστινιακούς οικισμούς και σηκώνοντας σε δεύτερη φάση τακτεινεία τείχη, κατά το πρότυπο της Δυτικής Οχθης, προκειμένου να ελέγχουν και να καταστέλλουν πιο αποτελεσματικά τον παλαιστινιακό πληθυσμό της πόλης.

Σιωναζισμός

Μια βδομάδα πήρε στην ισραηλινή πρεσβεία στην Αθήνα για να «αποδοκιμάσει την ακραία ανακοίνωση του Ραβίνου Φρίτζ» και να «δηλώσει ξεκάθαρα ότι πρόκειται για την δική του προσωπική άποψη η οποία ουδεμία σχέση έχει με την επίσημη θέση της Πρεσβείας». Γιατί τόσο αργά αντανakλαστικά; Γιατί το ναζιστικό παραλήρημα του σιωνιστή ραβίνου είναι η επίσημη γραμμή του Ισραήλ. Αυτή με την οποία αφιονίζουν τα σιωνιστικά στίφη. Όταν όμως είδαν τις αντιδράσεις που ξεσήκωσε στην Ελλάδα το τηλεοπτικό «διάγγελμα» του ελληνικής καταγωγής σιωναζιστή, έκριναν πως πρέπει να κρατήσουν αποστάσεις, για να μη χάσουν το παιχνίδι που με τόσο χρήμα έχουν στήσει.

Προβολές και συζητήσεις

«Σαν ένας παρτιζάνος/ Που πέθανε πριν το Μάη του '45/ Ο' αρχίσω σιγά σιγά ν' αποσυντίθεται/ Μέσα στο εκτυφλωτικό φως αυτής της θάλασσας,/ Ποιητής και πολίτης ξεχασμένος».

(στίχοι από το ποίημα «Μια απελπισμένη ζωντανία», Ποίηση σε σχήμα τριαντάφυλλου)

Ο Πιερ Πάολο Παζολίνι (1922-1975), ηθοποιός, σεναριογράφος, ποιητής, συγγραφέας και σκηνοθέτης, υπήρξε ένα τεράστιο κεφάλαιο για την τέχνη του 20ού αιώνα, κυρίως μέσα από τη συνεισφορά του στον κινηματογράφο. Επηρεασμένος από τη μαρξιστική θεωρία και τα κινήματα της εποχής, στο έργο του στηλιτεύει και αποδομεί, «μην έχοντας ιερό κό όσιο», τη σύγχρονη ιταλική -κι όχι μόνο- κοινωνική πραγματικότητα αλλά και τη θρησκεία, που είναι βουτηγμένες στην εκμετάλλευση και την αστική υποκρισία. Ακριβώς γι' αυτό το λόγο, το έργο του είχε προκαλέσει τόσες αντιδράσεις κι όλοι οι κατασταλτικοί μηχανισμοί ήταν εναντίον του.

Σε καμία περίπτωση, σε ένα μικρό αφιέρωμα, δεν μπορεί να καλυφθεί το εύρος της καλλιτεχνικής πορείας ενός τόσο δημιουργικού καλλιτέχνη, ωστόσο οι τέσσερις ταινίες που θα προβληθούν -ένα ντοκιμαντέρ και τρεις μυθοπλασίες- είναι μια καλή γεύση και μια πρώτη αφορμή για συζήτηση πάνω στο έργο και τα ερωτήματα που θέτει ο ιταλός κινηματογραφιστής.

-Παρασκευή 19/01/2018- ΣΥΝΑΦΡΟΙΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΕΡΩΤΑ (Comizi D'Amore, Ιταλία, 1965, 92')
Σκηνοθεσία, Σενάριο : Πιερ Πάολο Παζολίνι
Φωτογραφία: Τονίνο ντέλι Κόλι
Μοντάζ: Νίνο Μπαράλι
Παραγωγή: Αλφρέδο Μπίνι

Παρασκευές στις 8:30 - Είσοδος ελεύθερη
Αθήνα: Αγαθοπούλεως 65 - Θεσσαλονίκη: Ιουστινιανού 24

Απολογισμός αλλαγών

Στο πλαίσιο Μνημονίων και ΟΟΣΑ

Με την εκπνοή του 2017, ο απολογισμός των αντιδραστικών αλλαγών που επιχειρήθηκαν στην εκπαίδευση δημιουργεί την πεποίθηση ότι ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ και υπουργείο Παιδείας εφήρμοσαν και είναι αποφασισμένοι να προωθήσουν και στο μέλλον τις οδηγίες των Μνημονίων και του ΟΟΣΑ.

Οι οδηγίες αυτές, καθώς και όσα συμφώνησε με τους ιμπεριαλιστές δανειστές ο υπουργός Παιδείας στο Συμπληρωματικό Μνημόνιο, καταρρίπτουν με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο τις κατά καιρούς διαψεύσεις του Κ. Γαβρόγλου.

Ας θυμηθούμε τι προβλέπεται στο Μνημόνιο-3, στην έκθεση του ΟΟΣΑ για την εκπαίδευση και στο Συμπληρωματικό Μνημόνιο:

Μνημόνιο-3

«Οι αρχές, σε συνεργασία με τον ΟΟΣΑ και ανεξάρτητους εμπειρογνώμονες, θα επικαιροποιήσουν, έως τον Απρίλιο του 2016, την αξιολόγηση του ελληνικού εκπαιδευτικού συστήματος που εκπόνησε ο ΟΟΣΑ το 2011». «Η επανεξέταση θα προτείνει συστάσεις σύμφωνα με τις βέλτιστες πρακτικές των χωρών του ΟΟΣΑ» και θα καλύπτει τις εξής κατευθύνσεις:

- την υλοποίηση της μεταρρύθμισης του «Νέου Σχολείου».
- τα περιθώρια για περαιτέρω εξορθολογισμό (τάξεων, σχολείων και πανεπιστημίων).
- τη λειτουργία και τη διακυβέρνηση των ιδρυμάτων τριτοβάθμιας εκπαίδευσης.
- την αποδοτικότητα και την αυτονομία των δημόσιων εκπαιδευτικών μονάδων.
- τους δεσμούς μεταξύ έρευνας και εκπαίδευσης, καθώς και τη συνεργασία μεταξύ πανεπιστημίων, ερευνητικών ιδρυμάτων και επιχειρήσεων με σκοπό την ενίσχυση της καινοτομίας και της επιχειρηματικότητας.
- την αξιολόγηση των σχολείων και των εκπαιδευτικών, καθώς και τη διαφάνεια σε όλα τα επίπεδα.

Προκαταρκτική μελέτη του ΟΟΣΑ

«1. Αποκέντρωση και ανάπτυξη επαγγελματικής αυτονομίας».

Ο ΟΟΣΑ προτείνει **ενίσχυση της σχολικής αυτονομίας**, χαλάρωση του κεντρικού έλεγχου σε επίπεδο προσωπικού, προγραμμάτων σπουδών και εκτέλεσης του προϋπολογισμού, λογοδοσία των τοπικών υπευθύνων για την εκπαίδευση. Για τον ΟΟΣΑ «είναι κοινός τόπος ότι η αυτοαξιολόγηση της σχολικής μονάδας πρέπει να επανεισαχθεί μαζί με κάποιας μορφής εξωτερική αναφορά».

«2. Αποκέντρωση των προϋπολογισμών» - «Υψηλό μισθολογικό κόστος».

Προτείνεται μετακύλιση της ευθύνης για την κατανομή των προϋπολογισμών σε τοπικό - περιφερειακό επίπεδο με τρόπο που θα λάβει υπόψη πώς το εκπαιδευτικό προσωπικό

είναι κατανεμημένο στα διάφορα σχολεία. Στόχος είναι η σύνδεση της εκπαίδευσης με τις «τοπικές κοινωνίες και τις ανάγκες τους».

Η αναφορά στο **μισθολογικό κόστος** του προϋπολογισμού για την Παιδεία, το οποίο θεωρείται **ιδιαίτερα υψηλό**, παραπέμπει καθαρά στην ανάγκη για δραστική μείωσή του.

«3. Εκπαιδευτικοί ηγέτες».

Ο **διευθυντής «ηγέτης»** έχει να κάνει με την προώθηση της «αυτονομίας» της σχολικής μονάδας και την αξιολόγηση. Είναι η απόλυτη έκφραση, χωρίς παρεκκλίσεις, της διοικητικής πυραμίδας, ώστε να εκτελούνται χωρίς αντιρρήσεις οι άνωθεν εντολές και να εφαρμόζονται οι διαδικασίες της αξιολόγησης.

«4. Μέθοδοι και ικανότητες αξιολόγησης».

Βελτίωση της αποτελεσματικότητας και της ποιότητας του εκπαιδευτικού συστήματος.

Βελτίωση της **συνάφειας των μαθησιακών αποτελεσμάτων με τις μεταβαλλόμενες ανάγκες και απαιτήσεις της αγοράς εργασίας**.

«5. Ανάπτυξη ολοήμερων σχολείων».

Ο ΟΟΣΑ επαινεί τον «κόφτη» στην Παιδεία που επιτεύχθηκε με το θεσμό του Ενιαίου Τύπου Ολοήμερου Δημοτικού και Νηπιαγωγείου. **Ανοίγει επίσης θέμα περαιτέρω αύξησης του διδακτικού ωραρίου των εκπαιδευτικών και καθιέρωσης μισθολογικών διαφορών στους εκπαιδευτικούς, ανάλογα με το πώς αυτοί «διαχειρίζονται την αύξηση του ωραρίου αποτελεσματικά».**

«6. Βελτίωση της διακυβέρνησης και της εδραίωσης του δικτύου των ιδρυμάτων τριτοβάθμιας εκπαίδευσης».

«7. Γενικές μεθόδους αποτίμησης των ανθρώπινων και υλικών πόρων καθώς και της χρηματοδότησης που αφιερώνεται στην εκπαίδευση στην Ελλάδα μέσα στα όρια του μεσοπρόθεσμου προγράμματος».

Συμπληρωματικό Μνημόνιο

«Η Ελλάδα θα εκσυγχρονίσει περαιτέρω το εκπαιδευτικό της σύστημα σε όλα τα επίπεδα για να βελτιώσει σημαντικά τα εκπαιδευτικά αποτελέσματα, διαφυλάσσοντας ταυτόχρονα την ισότητα. Οι Αρχές θα αντιμετωπίσουν τις συστάσεις της νέας έκθεσης του ΟΟΣΑ για το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα μέσα από ένα συγκεκριμένο σχέδιο δράσης μέχρι τον Μάιο του 2018».

Σε συμφωνία με τους θεσμούς, οι Αρχές, μέχρι τον Μάιο του 2018, θα πρέπει (βασικά παραδοτέα):

- Να υιοθετήσουν νομοθετικά μέτρα για τους μελλοντικούς διορισμούς και την αξιολόγηση των διευθυντών των σχολείων και των ανώτερων διοικητικών στελεχών της εκπαίδευσης, ώστε να εξασφαλίσουν μια αποπολιτικοποιημένη, διαφανή και αξιοκρατική διαδικασία, συμπεριλαμβανομένης της συμμετοχής

του ΑΣΕΠ σε σχετικές επιτροπές και να αναβαθμίσουν τον ρόλο τους στις σχολικές μονάδες, καθώς και να καθορίσουν τις προοπτικές σταδιοδρομίας τους.

ii) Να περάσουν νόμο για την αναβάθμιση των αρμοδίων οργάνων για την αξιολόγηση.

iii) Να περάσουν νόμο για την αξιολόγηση του ανώτερου εκπαιδευτικού προσωπικού, την αυτοαξιολόγηση των σχολείων και την ορθολογική χρήση των πόρων.

Μέχρι τον Μάιο του 2018 θα υιοθετήσουν μια στρατηγική για την αρχική και τη συνεχή εκπαίδευση των εκπαιδευτικών στην προσχολική, πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Οι Αρχές θα συμφωνήσουν με τους θεσμούς τις δημοσιονομικές πτυχές των αλλαγών στην οργάνωση της δευτεροβάθμιας και της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης και θα διασφαλίσουν τα έσοδα των ΑΕΙ, που προέρχονται από δίδακτρα για τις μεταπτυχιακές σπουδές, υπηρεσίες προς τρίτους και την εκμετάλλευση της περιουσίας του Πανεπιστημίου.

[...] Ως επόμενο βήμα και ως πρωταρχική ενέργεια, οι Αρχές θα υιοθετήσουν νομοθεσία για:

i) Την υποχρεωτική παρουσία των εκπαιδευτικών στα σχολεία για 30 ώρες την εβδομάδα.

ii) Τα κριτήρια και το χρονοδιάγραμμα για τη συγχώνευση σχολικών μονάδων, ξεκινώντας από την σχολική χρονιά 2018-19.

iii) Την εξαίρεση της ώρας του γεύματος από τις ώρες διδασκαλίας των εκπαιδευτικών.

Οι Αρχές μαζί με τον ΟΟΣΑ θα επανεξετάσουν όλους τους σχετικούς δείκτες, συμπεριλαμβανομένων των

πρόσφατων στοιχείων, ως τον Απρίλιο του 2018.

Το πλαίσιο για τις απολύσεις που νομοθετήθηκε με το Άρθρο 56 της Πράξης για την Ιδιωτική Εκπαίδευση του Ν. 4472/2017 θα αξιολογηθεί μέχρι τον Μάρτιο του 2018 και εφόσον απαιτείται οι απαραίτητες τροποποιήσεις θα συμφωνηθούν με τους θεσμούς και θα νομοθετηθούν ως τον Απρίλιο του 2018 και θα εφαρμοστούν από τη σχολική χρονιά 2018-19». (Οι εμφάσεις δικές μας)

Υλοποιώντας τις δεσμεύσεις έναντι των ιμπεριαλιστών δανειστών, συγκυβέρνηση και υπουργείο Παιδείας, κατήρτισαν το τριετές σχέδιο για την εκπαίδευση, ψήφισαν το νόμο για την Ανώτατη Εκπαίδευση, εφήρμοσαν περικοπές με κάθε μέσο και προωθούν τη στρατηγική για τον Ενιαίο Χώρο Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης και Έρευνας, που συνιστά επί της ουσίας ένα εκτεταμένο νέο «σχέδιο Αθηνά» (στο πλαίσιο αυτό εντάσσεται και η ίδρυση του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής), τις αλλαγές στο Λύκειο και το νέο σύστημα εισαγωγής στην τριτοβάθμια, την αυτοαξιολόγηση των σχολικών μονάδων με το σχέδιο νόμου με τον απατηλό τίτλο «Δομές υποστήριξης του εκπαιδευτικού έργου», ενώ αναμένονται νέες ανατροπές στο νόμο Φίλη για τα ιδιωτικά σχολεία, ώστε να ευνοηθούν οι σχολάρχες.

Νόμος για την Ανώτατη Εκπαίδευση

Διατηρείται ατόφιος ο πυρήνας, το πνεύμα και η φιλοσοφία του νόμου Διαμαντοπούλου, αν και καταργούνται κάποιες ακραίες διατάξεις του, που στην πράξη συνάντησαν εμπόδια και δεν προχώρησαν (π.χ. Συμβούλια ιδρύματος, τα οποία αντικαταστάθη-

καν από τα Περιφερειακά Συμβούλια, που έχουν τις αρμοδιότητες του επιχειρηματικού πανεπιστημίου).

Το Πανεπιστήμιο αναζητά πόρους από «τρίτους» για να επιβιώσει, νομιμοποιεί τα δίδακτρα (για την ώρα στα μεταπτυχιακά), έχει δεσμούς με επιχειρηματικά συμφέροντα, συμπορεύεται και συναρτάται με τις στρατηγικές που υιοθετούνται για τις καπιταλιστικές οικονομίες από τα αστικά κράτη, παρέχει πτυχία πολλών ταχυτήτων για κάθε «τσέπη», συμβάλει στην απάτη της «διά βίου μάθησης», απαιτεί «τάξη και ασφάλεια» (εξ ου και η «κολοβή» και ψευδεπίγραφη επαναφορά του ασύλου, η διατήρηση της ηλεκτρονικής ψήφου).

«Λύκειο ειδικευσης και όχι γενικής μόρφωσης - Σύστημα εισαγωγής σε ΑΕΙ-ΤΕΙ ισχυρών ταξικών φραγμών»

Ενα νέο Λύκειο αυστηρά προσηλωμένο στην ειδικευση -ειδικά η τελευταία τάξη του- με τη Γ' Λυκείου-φροντιστήριο, πλήρως υποταγμένη στην προσπάθεια πρόσβασης στην τριτοβάθμια εκπαίδευση και ένα σύστημα πρόσβασης ισχυρών ταξικών φραγμών, με διπλές πανελλαδικές εξετάσεις περιέχει το προσχέδιο που έδωσε στη δημοσιότητα το υπουργείο Παιδείας.

Αναμένεται το σχέδιο νόμου.

«Δομές υποστήριξης εκπαιδευτικού έργου» - Αυτονομία-Αποκέντρωση-Αξιολόγηση

Αποκέντρωση και αυτονομία αποτελούν ουσιαστικά συστατικά στοιχεία μιας διαδικασίας, που τελικό στόχο έχει την αυτοαξιολόγηση και εμμέσως, πλην σαφώς, την αξιολόγηση της σχολικής μονάδας, με επιπτώσεις και στον εκπαιδευτικό, του οποίου η αξιολόγηση, μολοντί τώρα απορρίπτεται κατηγορηματικά, διαφαίνεται στην κορύφωση της διαδικασίας και αποτελεί σταθερή απαίτηση του ΟΟΣΑ και μνημονιακή δέσμευση (Μνημόνιο-3).

Οι «εκπαιδευτικές πολιτικές» εκπορεύονται από το ΥΠΠΕΘ» και η αποκέντρωση συνίσταται στην «προσαρμογή» από την «εκπαιδευτική περιφέρεια» των εκπαιδευτικών πολιτικών «στις ιδιαιτερότητες των σχολικών μονάδων».

Οι σχολικές μονάδες μπορούν να καθορίζουν τα σημεία έμφασης και να τα εντάσσουν στο σχεδιασμό τους», ενώ οι επιλογές τους αυτές αποτελούν κριτήριο για την αξιολόγηση του εκπαιδευτικού έργου της σχολικής μονάδας («προγραμματισμός και αποτίμηση του εκπαιδευτικού έργου»).

«Τοπική κοινωνία» (δηλαδή γονείς, δημαρχαίοι, σύλλογοι, τοπικές καπιταλιστικές επιχειρήσεις, η «ευρύτερη κοινωνία» κατά πως αναφέρει η πρόταση του υπουργείου Παιδείας, κ.λπ.) μπορούν να έχουν λόγο σε αυτές τις «επιλογές», «πλαισιώνοντας με τις προτάσεις και τις δράσεις τους το Σχολικό Συμβούλιο της σχολικής μονάδας».

Η αξιολόγηση του εκπαιδευτικού έργου έχει όλα τα χαρακτηριστικά

της αξιολόγησης του Αρβανιτόπουλου: Προγραμματισμό στην αρχή της σχολικής χρονιάς με αποσαφήνιση και διατύπωση «στόχων» και «επιλογή στοχευμένων δράσεων», με τη δυναμική συμμετοχή στελεχών του ΠΕΚΕΣ (Περιφερειακό Κέντρο Εκπαιδευτικού Σχεδιασμού), κατάρτιση «σχεδίων δράσης», κριτική αποτίμηση του παραγόμενου εκπαιδευτικού έργου στο τέλος της χρονιάς.

Θα υπάρξει Υπουργική Απόφαση με «σχέδιο προγραμματισμού», στο οποίο θα αναφέρονται «οι πιθανοί-ενδεικτικοί θεματικοί άξονες» και το οποίο θα συνοδεύεται και «με οδηγίες συμπλήρωσης και ενημερωτικές συναντήσεις των Διευθυντών των σχολείων από τα στελέχη του ΠΕΚΕΣ».

«Η σχολική μονάδα **κοινοποιεί τον προγραμματισμό και την αποτίμηση του εκπαιδευτικού έργου στο οικείο ΠΕΚΕΣ**», του οποίου οι Περιφερειακοί Συντονιστές Εκπαιδευτικού Έργου και Επιμόρφωσης **επιλέγονται από το Συμβούλιο Επιλογής και οι Οργανωτικοί Συντονιστές έχουν άμεση επικοινωνία με το ΙΕΠ και το ΥΠΠΕΘ**.

◆ **Ενιαίος Χώρος Ανώτατης Εκπαίδευσης**

Ο Ενιαίος Χώρος Ανώτατης Εκπαίδευσης με «αναδιάταξη του ακαδημαϊκού χάρτη» «ώστε τα ΤΕΙ να ανταποκριθούν στον αρχικό ρόλο τους όσον αφορά την επικέντρωση στην αγορά εργασίας», η «ακόμα μεγαλύτερη ενοποίηση του τριτοβάθμιου εκπαιδευτικού τομέα» αποτελούν κατεύθυνση του ΟΟΣΑ.

Η διαμόρφωσή του αποτελεί στόχο του τριετούς σχεδίου του υπουργείου Παιδείας. Στο σχέδιο αυτό τονίζεται χαρακτηριστικά ότι: «Στο τέλος της διετίας, τα αποτελέσματα αυτών των αξιολογήσεων θα αποτελέσουν τη βάση για περαιτέρω σχεδιασμό της συνολικής αναδιοργάνωσης των Ιδρυμάτων. Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να επιδιωχθούν συνεργασίες εντός και μεταξύ των Ιδρυμάτων, έτσι ώστε, σε επόμενες φάσεις, **να πληρούν τα απαραίτητα κριτήρια για την αναβάθμισή τους περισσότερα Τμήματα. Εάν υπάρχουν Τμήματα στα οποία δεν υπάρχουν ευκαιρίες για σπουδές τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, τα προγράμματα σπουδών θα πρέπει να προσαρμοστούν στην απαιτούμενη διάρκεια σπουδών και τον τύπο του πτυχίου που παρέχεται**». Γίνεται λόγος επίσης για την «καλύτερη αξιοποίηση των περιουσιακών στοιχείων των ιδρυμάτων τριτοβάθμιας εκπαίδευσης» και για το ότι **«θα πρέπει σε όλες τις περιπτώσεις να διασφαλίζεται η βιωσιμότητα των Ιδρυμάτων»**.

Η «ενοποίηση» Πανεπιστημίων και ΤΕΙ θα εξασφαλίσει μείωση της κρατικής χρηματοδότησης για τα εκπαιδευτικά ιδρύματα της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Οι ελλείψεις σε υποδομές, υλικοτεχνική υποδομή και προσωπικό θα καλυφθούν με αλληλοκαλύψεις, ενώ θα έχουμε και μείωση του αριθμού των φοιτητών (στο επόμενο διάστημα).

Στο πλαίσιο αυτό, ανακοινώθηκε η δημιουργία του Πανεπιστήμιου Δυτικής Αττικής με τη συγχώνευση των ΤΕΙ Αθήνας και Πειραιά.

Όσα ΤΕΙ δεν αξιολογηθούν «θετικά» θα υποβιβαστούν σε σπουδές διετούς διάρκειας, χορηγώντας και τα αντίστοιχα «πτυχία». Στις δομές αυτές διετούς φοίτησης θα εμπλακούν και άλλα υπουργεία, που έχουν τεχνικές σχολές ή ακόμη και η Εκκλησία, με ό,τι αυτό συνεπάγεται.

Η διατήρηση των δυο τύπων Λυκείου - Γενικό και Επαγγελματικό συνδέεται με την ίδρυση των διετών προγραμμάτων σπουδών, που θα προσφερθούν σαν «χάντρες και καθρεφτάκια» στους «ιθαγενείς», τα παιδιά της εργατικής τάξης, που κατά κανόνα φοιτούν στα ΕΠΑΛ.

Οι ανάγκες της καπιταλιστικής αγοράς θα καθορίσουν τους τομείς και το περιεχόμενο των διετών αυτών προγραμμάτων σπουδών.

Άλλες ρυθμίσεις

1. Μόνιμοι διορισμοί τέλος

Με τροπολογία ομολογείται ότι μόνιμοι διορισμοί δεν πρόκειται να γίνουν μέχρι και το 2019 (αιτιολογική έκθεση τροπολογίας που κατατέθηκε στο νομοσχέδιο «Ενσωμάτωση στην εθνική νομοθεσία της Οδηγίας 2014/92/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 23ης Ιουλίου 2014 για τη συγκρισιμότητα των τελών που συνδέονται με λογαριασμούς πληρωμών, την αλλαγή λογαριασμών πληρωμών και την πρόσβαση σε λογαριασμούς πληρωμών με βασικά χαρακτηριστικά και άλλες διατάξεις») και βλέπουμε λέμε εμείς, εφόσον βρισκόμαστε κάτω από τη σιδερένια φτέρνα των Μνημονίων ή της παρατεταμένης επιτήρησης.

2. Έκδοση Π.Δ. 79

Κατακάλοι, αιφνιδιαστικά, το υπουργείο προχώρησε στην έκδοση του Π.Δ. 79 για την Οργάνωση και λειτουργία των Δημοτικών Σχολείων και των Νηπιαγωγείων. Με το Π.Δ. επισφραγίζονται αντιεκπαιδευτικές ρυθμίσεις, όπως η μη καθιέρωση της δίχρονης Προσχολικής Αγωγής και ο ορισμός του ανώτατου αριθμού μαθητών ανά τμήμα στους 25.

Η επέκταση της υποχρεωτικότητας φοίτησης στο Νηπιαγωγείο για ένα επιπλέον έτος (προνήπια) πετάχτηκε στα σκουπίδια. Το τριετές σχέδιο του υπουργείου Παιδείας το επιβεβαίωσε: Η εξαγγελία για άμεση υλοποίησή της έγινε «εκτίμηση της ενδεχόμενης ανάγκης επέκτασης της προσχολικής αγωγής με την προσθήκη ενός ακόμη έτους φοίτησης», ενώ ο Γαβρόγλου μίλησε για τη «διττή επιλογή» των γονιών «εάν θέλουν να στείλουν τα τετράχρονα παιδιά στους παιδικούς σταθμούς ή στα Νηπιαγωγεία». Κοντολογίς, στο «κάδρο» μπήκαν και οι δήμοι και ο εκπαιδευτικός και παιδαγωγικός ρόλος των Νηπιαγωγείων και των Νηπιαγωγών τέθηκε υπό αμφισβήτηση, αφού συγχέεται με το ρόλο άλλων δομών και επαγγελματικών ομάδων, που έχουν στόχο την αγωγή και φροντίδα των παιδιών. Ταυτόχρονα, για την εγγραφή στους παιδικούς σταθμούς έχει επιλεγεί και η τακτική των vouchers, που ανοίγει το δρόμο στην πλήρη ιδιωτικοποίηση.

Όσον αφορά στον ανώτατο αριθμό μαθητών ανά τμήμα, αυτός παγιώνεται πλέον στους 25 μαθητές,

ενώ προστίθεται ένα επιπλέον 10% (ειδικά στα τμήματα της Δευτεροβάθμιας).

Το υπουργείο Παιδείας, όμως, προχώρησε και παραπέρα, προκειμένου να δέσει σε κάθε περίπτωση τον γαϊδαρό του και να μην κινδυνέψει να πιεστεί για πρόσθετους διορισμούς εκπαιδευτικών και συνεπώς για επιπλέον δαπάνες. Καταστράτηγσε με το εν λόγω Π.Δ. και τα όρια των σχολικών μονάδων, βάσει των οποίων εγγράφονται σε αυτές οι μαθητές. Ορίζει τριμελή επιτροπή στο πλαίσιο κάθε Περιφερειακής Διεύθυνσης, η οποία θα χειρίζεται συνολικά την κατανομή των μαθητών στα σχολεία. Ετσι, παρακάμπτεται η αναγκαιότητα δημιουργίας π.χ. και δεύτερου τμήματος σε ένα σχολείο, όταν οι μαθητές υπερβαίνουν τους 25, αφού οι «πλεονάζοντες» κατανέμονται από την επιτροπή σε όμορα ή λιγότερο όμορα σχολεία. Το σχολείο της γειτονιάς γίνεται άπιαστο όνειρο για μερικές κατηγορίες παιδιών.

Το μαχαίρι στις δαπάνες μπαίνει με κάθε τρόπο. Οι Διευθυντές των σχολείων και οι Προϊστάμενοι/ες των Νηπιαγωγείων υποχρεούνται σε τακτά χρονικά διαστήματα να ελέγχουν τη φοίτηση των μαθητών στα ολοήμερα τμήματα και να ενημερώνουν τις διευθύνσεις, που έχουν δικαίωμα να αναστέλλουν τη λειτουργία του ολοήμερου ακόμη και στη μέση της χρονιάς, εφόσον υπάρχει στην πορεία μείωση των φοιτούντων μαθητών, ανατρέποντας κάθε οικογενειακό προγραμματισμό.

3. «Κόφτης» παντού

Αναφέρουμε:

- Τη μη λειτουργία ολιγομελών τμημάτων των ΕΠΑΛ (οι μαθητές στερούνται το δικαίωμα να φοιτήσουν στην ειδικότητα που επιθυμούν).

- Τον «εξορθολογισμό» του διδακτικού προσωπικού, μέσω «ενοποίησης συναφών τομέων», που θα δώσουν νομιμοφάνεια στις αναθέσεις δεύτερων και τρίτων μαθημάτων.

- Τον Ενιαίο Τύπο Ολοήμερου Δημοτικού και Νηπιαγωγείου, που γίνονται και με τη βούλα πλέον παιδοφυλακτήρια. Με μείωση των ωρών της πρωινής ζώνης στο Δημοτικό, κατάργηση του υπεύθυνου δασκάλου για την απογευματινή ζώνη, τη διδασκαλία μαθημάτων ειδικότητας διαφορετικών ανά σχολείο ανάλογα με τις ώρες που περισσεύουν από την πρωινή λειτουργία του σχολείου, με την αυστηροποίηση των προϋποθέσεων εγγραφής, την προαιρετική λειτουργία, την κατάργηση του ενιαίου των θέσεων των Νηπιαγωγών, με αποτέλεσμα την κατηγοριοποίησή τους και την υποβάθμιση του εκπαιδευτικού και παιδαγωγικού τους ρόλου.

- Λειτουργία των σχολείων ειδικής αγωγής σχεδόν αποκλειστικά με αναπηρωτές.

- Τραγική είναι η κατάσταση όσον αφορά στη στέγαση και στην υλικοτεχνική υποδομή. Τα στεγασμένα σχολεία σε προκάτ και μαγαζιά, σε πεπαλαιωμένα κτίρια είναι γεγονός. Εξ ου και οι καταλήψεις των μαθητών κάθε σχολική χρονιά, που διεκδικούν τα αυτονόητα δικαιώματά τους.

Γιούλα Γκεσούλη

Μεταξύ Αφροδίτης και Γιωργάκη

Δεν έχει μόνον ο Σημίτης «ορφανά». Έχει και ο Βενιζέλος. Ένα από τα «ορφανά» του, η Αφροδίτη Αλ Σάλεχ, «τσιτάρει» Στέφαν Τσβαίχ για να πει στους οπαδούς της Κεντροαριστεράς πως κύριο μέλημά τους πρέπει να είναι το πώς η «κυβέρνηση του μίσους και της καταστροφής» θα γίνει «μια κακή ανάμνηση- διδακτική ελπίζω». Μ' άλλα λόγια, ούτε κουβέντα για -μελλοντική έστω- συνεργασία με τον ΣΥΡΙΖΑ.

Αντίθετα, ο Γιωργάκης Παπανδρέου (πρόεδρος του ΚΙΔΗΣΟ, πρόεδρος της Σοσιαλιστικής Διεθνούς και μέλος του πολιτικού συμβουλίου του ΚΙΝΑΛ) διαμηνύει και πάλι, από τις στήλες του φιλοσυριζαϊκού «Εθνους» (καθόλου τυχαία, όπως αντιλαμβάνεστε) ότι το ΚΙΝΑΛ πρέπει να διαμορφώσει «προοδευτική πρόταση διακυβέρνησης» και επιμένει στη διαχωριστική γραμμή «πρόοδος - συντήρηση».

Τι δείχνουν αυτές οι εντελώς αποκλίνομες απόψεις (τυχαία τις διαλέξαμε ανάμεσα σε πολλές παρόμοιες) για την πολιτική στρατηγική του άλλοτε κραταιού ΠΑΣΟΚ (περί των υπολειμμάτων του ΠΑΣΟΚ πρόκειται, όπως και αν μετονομαστούν); Οτι εκείνο που κατατρέπει τους διάφορους φυλάρχους της Κεντροαριστεράς είναι το σύνδρομο της τρίτης δύναμης, η λογική της αναπώρευσης τσόντας στον νέο δικομματισμό ΣΥΡΙΖΑ-ΝΔ. Αν αισθάνονταν ισχυροί, θα κατέβηκαν τη δική τους πρόταση και δε θα ήταν αναγκασμένοι να συζητούν συνεχώς πάνω στον ποιον θα βρουν και ποιον θ' αφήσουν.

Ετσι, κάτι ατάκες που πετάει η Φώφη («επιδιώκουμε πρωταγωνιστικό ρόλο και θα τα καταφέρουμε», «δεν βουλευόμαστε με μια μικρή άνοδο των ποσοστών μας» κ.τ.π.) μόνο θυμηδία προκαλούν (θυμηδία που εντείνεται και από το πολιτικό «μέγεθος» του προσώπου που πετάει τις ατάκες). Το τελευταίο σόφισμα που είπαν στη Φώφη να λέει είναι πως «η συνάντηση με οποιονδήποτε μπορεί να γίνει μόνο σε προοδευτικό μονοπάτι». Διευκρινίζει, βέβαια, πως και η ΝΔ και ο ΣΥΡΙΖΑ «υλοποιούν και στηρίζουν ο καθένας από τη σκοπιά του συντηρητικές πολιτικές που μόνο σε αδιέξοδα οδηγούν ξανά», όμως υπάρχει και η παραδοσιακά διαμορφωμένη πολιτική γεωγραφία που αφήνει τη ΝΔ εκτός «προοδευτικού μονοπατιού». Ετσι, αυτό το ιδεολόγημα εγγράφεται ως «παράθυρο» προς μια μελλοντική συνεργασία με τον ΣΥΡΙΖΑ (και όχι με τη ΝΔ).

Αυτή η ερμηνεία («παράθυρο» προς μια μελλοντική συνεργασία με τον ΣΥΡΙ-

ΖΑ) ενισχύεται και από την έλλειψη κατηγορηματικότητας στην απάντηση που δίνει η Γεννηματά όταν τη ρωτούν για τον εκλογικό νόμο. Ναι μεν δηλώνει ότι «εμείς εργαλειοποίηση του εκλογικού νόμου για μικροκομματικά παιχνίδια δεν θα επιτρέψουμε», αλλά την ίδια στιγμή συμπληρώνει: «Παραμένουμε σταθεροί στις θέσεις μας ότι ο εκλογικός νόμος πρέπει να είναι δικαιότερος, αναλογικότερος, να περιλαμβάνει το σπάσιμο των μεγάλων εκλογικών περιφερειών, να δίνει την δυνατότητα ψήφου στους ομογενείς του εξωτερικού». Και καταλήγει: «Είμαστε ανοιχτοί σε σοβαρό διάλογο με βάση αυτή την πρόταση. Δεν θα συμμετέχουμε όμως σε επικοινωνιακού χαρακτήρα τακτικισμούς».

Εδώ πια δεν έχουμε «παράθυρο», αλλά ορθάνοιχτη «πόρτα». Από την οποία μπορεί να διαβεί μονάχα ο ΣΥΡΙΖΑ, δεδομένου ότι η ΝΔ έχει ταχθεί με σαφήνεια και κατηγορηματικότητα υπέρ της ενισχυμένης αναλογικής. Δεν ξέρουμε αν υπάρχει κάποιο σχετικό παρασκήνιο, ούτε μπορούμε να προβλέψουμε αν θα ευδοκιμήσει. Το σημειώνουμε, όμως, ως ένα από τα ενδεχόμενα του 2018-2019. Ενδεχόμενο πολύ σοβαρό, δεδομένου ότι ο ΣΥΡΙΖΑ θα προσπαθήσει να μην αφήσει ανεκμετάλλευτη αυτή την ευκαιρία, ενώ και ο Μητσοτάκης δε θα μείνει με σταυρωμένα χέρια, αλλά θα οργανώσει την άμυνά του.

Η μετατροπή του ΠΑΣΟΚ (ή του ΚΙΝΑΛ, αν προτιμάτε) σε πολύφερνη νύφη για την οποία «σκοτώνονται» οι γαμπροί του δικομματισμού, δεν αποτελεί παράγοντα ισχύος αλλά παράγοντα αδυναμίας για το νέο μόρφωμα που προσπαθεί να συγκροτηθεί από όσα μπάζα του ΠΑΣΟΚ δεν προσχώρησαν στον ΣΥΡΙΖΑ. Θα ήταν παράγοντας ισχύος αν είχαμε να κάνουμε με ένα κόμμα συγκροτημένο σε μια κοινή ιδεολογικοπολιτική βάση, με μια ισχυρή ηγεσία που μπορεί να επιβληθεί στο υπόλοιπο κομματικό δυναμικό. Εδώ όμως έχουμε να κάνουμε κυριολεκτικά με ένα σύμφυρμα παραγόντων και παραγοντίσκων, ισχυρά διαπλεκόμενων με διάφορα καπιταλιστικά «λόμπι», που κάνουν τα δικά τους πολιτικά παιχνίδια. Μπορεί αυτή τη στιγμή όλοι να εμφανίζονται αγαπημένοι και ενωμένοι γύρω από τον (υποτιθέμενο) κοινό στόχο, όμως όταν βρεθούν μπροστά σε κρίσιμες αποφάσεις, η τάση ανάδυσσης των προσωπικών εξαρτήσεων ή φιλοδοξιών θ' αναδυθεί με απειλητικές για την ενότητα διαθέσεις. Κι ίσως διαλύσει το εγχείρημα εις τα εξ'ων συνετέθη.

Ο μελαγχολικός... ποιητής του ΣΥΡΙΖΑ, Γιώργος Βαρεμένος

Αρχισε την ομιλία του (Βουλή, 21.12.17) διαμαρτυρόμενος προς την αντιπολίτευση με λόγο ακατανόητο: «Κύριοι συνάδελφοι, δρώτομαι της ευκαιρίας, γιατί δεν παίρνω συχνά τον λόγο, να πω το εξής το οποίο εμείς από την κυβερνητική πλευρά το εισπράτουμε ως ύβρη. Ποιο είναι αυτό; Δεν ξέρω ποιος “ποιητής” της επικοινωνίας ή ποια “γάτα με πέταλα”, μιας και αναφερθήκαμε στο συμπαθές τετράποδο, σκέφτηκε να πει το εξής, ότι “εσείς στον ΣΥΡΙΖΑ κάνετε όσα κάνετε γιατί σας ενδιαφέρει η εξουσία και η καρέκλα”. Τι εννοεί ο “ποιητής” αυτός; Ότι εμείς, οι άλλοι δηλαδή, που κουνάμε το δάχτυλο, ψηφίσαμε μνημόνια, και ένα μνημόνιο που δεν είναι δικό μας, και τα ψηφίσαμε για να υπηρετήσουμε το ευρωπαϊκό ιδεώδες και την ιδεολογία μας, που είναι ταυτόσημα με τα μνημόνια. Αυτά θέλει να πει, σωστά; Νομίζω ότι αν πράγματι θέλει να πει αυτό, δεν βρισκόμαστε σε δρόμο λογικής».

Συνέχισε ως Αμλετ που θρηνεί μπροστά από τα ερείπια της Ευρώπης: «Κλείνοντας, για να μην αφαιρώ χρόνο από τους Κοινοβουλευτικούς Εκπροσώπους, θα ήθελα να πω ότι στη διάρκεια των μνημονίων η δημοκρατία μας έγινε “μελαγχολική” και επλήγη από την επιτροπεία και όλα τα συμπαρομαρτούντα. Αυτό είναι αλήθεια».

Και έκλεισε ως γνήσιος ευπατριδής, αναγνωρίζοντας και στους πολιτικούς του αντιπάλους το δικαίωμα στη μελαγχολία και στον θρήνο: «Θα έλεγα, όμως, σε αυτό το πλαίσιο ότι δεν υπάρχουν δύο Ελλάδες, μία ζωγραφισμένη με χαρούμενα χρώματα και η άλλη με τα χειρότερα, τα πιο σκοτεινά χρώματα. Υπάρχει μία Ελλάδα, η οποία μέσα από αυτή την επώδυνη διαδικασία σύρθηκε σε χρεοκοπία, επέτρεψε να βρεθεί στη θέση πειραματόζωου και να χρησιμοποιηθεί ως τέτοιο, αλλά που τώρα προσπαθεί, μαζεύει τα κομμάτια της, να σταθεί στα πόδια της, να βγούμε πάση θυσία από αυτό το τούνελ. Είναι ανάγκη. Αυτό πρέπει να γίνει και θα γίνει. Είναι θέμα και αποκατάστασης της εθνικής κυριαρχίας και της εθνικής αξιοπρέπειας».

Κοντολογίς: «Τέρμα οι παλιοί διαχωρισμοί σε μνημονιακούς και αντιμνημονιακούς. Όλοι στο ίδιο καζάνι βράζουμε. Γι' αυτό ας σταματήσουμε να αλληλοκατηγορούμαστε». Ε, ρε, βρεγμένη σανίδα που χρειάζεται...

Την ανάγκη φιλοτιμία

Μπορεί ο Κοτζιάς να «έφτυσε» κυριολεκτικά τον Καμμένο, εξαιτίας της στάσης του στο «Μακεδονικό» (τον κατηγορήσε ότι «παίζει με το μέλλον της χώρας»), όμως ο Καμμένος δεν... του κράτησε κακία. Τον χαρακτήρισε «τον καλύτερο υπουργό Εξωτερικών που είχαμε ποτέ» και αρνήθηκε να διατυπώσει έστω και έναν υπαινιγμό σε βάρος του.

Δεν τον έπιασε, βέβαια, κάποιο σύνδρομο κυβερνητικής νομιμοφροσύνης, ούτε αλληλεγγύης μεταξύ υπουργών (ρωτήστε και τον Φίλη, πολλά μπορεί να σας διηγηθεί για εκείνη τη συνάντηση στο Μαξίμου, όπου ο Καμμένος απόθεσε την παραίτησή του πάνω στο ράσο του Ιερώνυμου). Απλά τον έχει ανάγκη τον Κοτζιά (για να μην πούμε ότι ο Κοτζιάς τον κρατάει). Στο σκάνδαλο με την πώληση βλημάτων στη Σαουδική Αραβία και τον ρόλο του εμπόρου όπλων Β. Παπαδόπουλου, ο Κοτζιάς φρόντισε να καλύψει τον Καμμένο. Δεν αποδοκίμασε μεν τον πρέσβη και τον πρόξενο στο Ριάντ, αλλά δεν τους υπερασπίστηκε κιόλας. Εδωσε και κάποια χαρτιά στον Τσίπρα (σχετικά με τον περιβόητο Σφακιανάκη) για να τα χρησιμοποιήσει στη Βουλή, ενώ ο ίδιος φρόντισε να απουσιάσει. Σίγουρα ξέρει πολλά, έχει διαβαθμισμένα έγγραφα κι αν τ' αφήσει να «πετάξουν»...

Προπαντός αμερικανόδουλοι

Μπορεί να είναι ακροδεξιός, όμως ο Φαήλος Κρανιδιώτης δε βάζει τον αντισημιτισμό της παραδοσιακής ελληνικής ακροδεξιότητας (ξέρετε, «Πρωτόκολλα των σοφών της Σιών» και τα παρόμοια) πάνω από την αμερικανοδουλεία. Ως σύμβουλος του Σαμαρά είχε κάνει τις διασυνδέσεις του και ξέρει ότι η «στρατηγική συμμάχια» με το Ισραήλ αποτελεί μια από τις προτεραιότητες της αμερικάνικης εξωτερικής πολιτικής στην περιοχή μας. Εσπευσε, λοιπόν, με μια δήλωσή του να συνταχθεί αποκάλυπτα με την αμερικάνικη πολιτική στο ζήτημα της Ιερουσαλήμ, ψέγοντας την κυβέρνηση επειδή στην ψηφοφορία στον ΟΗΕ δε συντάχθηκε με την αμερικάνικη στάση (ξέχασε να πει, βέβαια, ότι η κυβέρνηση συντάχθηκε με τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις της ΕΕ, οι οποίες επιτέθηκαν ανοιχτά στον Τραμπ).

«Η κυβέρνηση διέπραξε μεγάλο λάθος συντασσόμενη με τους αντιπάλους των ΗΠΑ και του Ισραήλ για το ζήτημα της Ιερουσαλήμ», είπε ο Κρανιδιώτης, σημειώνοντας: «Πρέπει να είμαστε μαζί με αυτούς που έχουμε κοινά συμφέροντα και όχι με την Χαμάς και αυτούς που υποδέχονταν τον Ερντογάν με το προσβλητικό για το έθνος μας σύνθημα “Καλώς ήλθες νέε Πορθητή”». Κατέληξε δηλώνοντας ότι «στην πρώτη ευκαιρία θα επισκεφτώ την Ιερουσαλήμ, πρωτεύουσα του Ισραήλ».

Επιχείρηση εξαπάτησης των

κατά των φτωχών αγροτών, γεωργών και κτηνοτρόφων.

Η διαφοροποίηση στην αγροτιά έγινε εξαιτίας των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής, με αποτέλεσμα να διασπαστεί σε πλούσια και φτωχή αγροτιά. Τον όρο φτωχομεσαία αγροτιά τον έχει χρησιμοποιήσει πρώτος ο Περισσός και η Π. Βράντζα απλά τον αντέγραψε. Εμείς δε χρησιμοποιήσαμε ποτέ αυτόν τον αντιεπιστημονικό όρο. Η συριζαία Βράντζα, λοιπόν, στις 12 Οκτώβρη του 2017, στη συζήτηση του νομοσχεδίου για τα ευαλλοίωτα προ-ϊόντα (νυν νόμος 4492/2017), παρουσία βουλευτών απ' όλες τις πτέρυγες και του υπουργού Αγροτικής Ανάπτυξης, έκανε την τοποθέτησή της σχετικά με το ποιοι αγρότες πρέπει να υπάρχουν στην Ελλάδα. Ας την παρακολουθήσουμε:

«Πριν ξεκινήσω την τοποθέτησή μου για το νομοσχέδιο, θα ήθελα να ορίσουμε ή και να συμφωνήσουμε -και είναι μια καλή ευκαιρία να το νομοσχέδιο- κάποια ζητήματα. Ενα από τα ζητήματα αυτά είναι το πώς θέλουμε τον αγρότη, τον παραγωγό του 2017 (...) Να σας πω τι δεν θέλουμε εμείς; **Δεν θέλουμε τον φτωχό και μεσαίο αγρότη, τον οποίον θα συντηρούμε.** Θέλουμε ένα αγρότη ο οποίος θα είναι επαγγελματίας, ένα αγρότη που θα έχει την δυνατότητα να πληρώνει λογιστή και κτηνίατρο και ο οποίος θα έχει τους κόπους της δουλειάς του και θα ζει την οικογένειά του, έναν αγρότη αξιοπρεπή και οικονομικά εύρωστο (...) και όχι να συντηρούμε τον φτωχό και φτωχομεσαίο αγρότη. Πρέπει να ορίσουμε και το αγροτικό επάγγελμα κάποια στιγμή» (οι επισημάνσεις δικές μας).

Μιλώντας στον πληθυντικό («Να σας πω τι δεν θέλουμε εμείς»), η βουλευτίνα μιλούσε προφανώς εξ ονόματος του

ΣΥΡΙΖΑ. Και να αμφέβαλε κανείς γι' αυτό, τις αμφιβολίες διέλυσαν οι βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ που ακολούθησαν, καθώς και το υπουργικό δίδυμο (Αποστόλου-Τσιρώνης), που δεν είπαν κάτι διαφορετικό από τη Βράντζα για τον φτωχό αγρότη και για τον επιχειρηματία αγρότη. Αν δε συμφωνούσαν, θα εξέφραζαν κάποιες διαφορετικές απόψεις, για να το «γλυκάνουν» λίγο.

Το συμπέρασμα, λοιπόν, είναι ότι η ο ΣΥΡΙΖΑ έχει βάλει στο στόχαστρο τη φτωχή αγροτιά. Η Βράντζα διακήρυξε ανοιχτά και αποκάλυπτα ότι πρέπει να τελειώνουμε με τη φτωχή αγροτιά, ξεκληρίζοντάς την με πιο γρήγορους ρυθμούς, με τις οποίες «πρέπει να ορίσουμε το αγροτικό επάγγελμα». Αγρότης είναι μόνο ο αγρότης-επιχειρηματίας που «μπορεί να πληρώσει λογιστή και κτηνίατρο».

Ο κυνισμός της συριζαίας βουλευτίνας γίνεται πιο αποκοσμητικός αν αναλογιστούμε ότι στην εκλογική της περιφέρεια, την Καρδίτσα, η συντριπτική πλειοψηφία των γεωργών και κτηνοτρόφων είναι φτωχοί. Όχι από τεμπελιά και αδιαφορία, φυσικά, αλλά επειδή σ' αυτή τη θέση τους έχει καταδικάσει ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής στην Ελλάδα και οι κυβερνήσεις όλων των χρωμάτων με την αντιαγροτική πολιτική τους.

Πρέπει να ενημερώσουμε τους λιγότερο «μυημένους» στην κατάσταση της αγροτιάς ότι και η συντριπτική πλειοψηφία των κτηνοτρόφων ανήκει στη φτωχή αγροτιά. Οι φτωχοί κτηνοτρόφοι πλήττονται από τη διαχρονική ελληνοποίηση του γάλακτος, των γαλακτοκομικών προϊόντων, των ζώων και του κρέατος. Δημαγωγεί, λοιπόν, η Βράντζα

όταν καταθέτει επίκαιρη ερώτηση με θέμα: «Η κατακόρυφη πτώση της τιμής του πρόβειου γάλακτος και ο πραγματικός κίνδυνος για την φέτα». Πέρα από τη δημαγωγία, όμως, πρόθεσή της μ' αυτή την επίκαιρη ερώτηση ήταν και να δώσει «πάσα» στον Β. Αποστόλου για να διαφημίσει ως δήθεν φιλοκτηνοτροφική την πολιτική του ίδιου και της σημερινής κυβέρνησης.

Πολιτικό θέατρο

Υποστηρίζουμε ότι πρόκειται για πολιτικό θέατρο (με την Βράντζα να λειτουργεί ως «λαγός» του Αποστόλου), όχι μόνο επειδή η βουλευτίνα του ΣΥΡΙΖΑ υποστηρίζει κυνικά και αποκάλυπτα ότι πρέπει να τελειώνουμε με τη φτωχή αγροτιά, στην οποία συμπεριλαμβάνονται και οι φτωχοί κτηνοτρόφοι, και επομένως αδιαφορεί για τη χαμηλή τιμή του γάλακτος που αυτοί εισπράττουν, με αποτέλεσμα να ξεκληρίζονται και να εγκαταλείπουν την κτηνοτροφική παραγωγή και το χωριό, πράγμα που εξυπηρετεί τον διακηρυγμένο κυβερνητικό στόχο. Έχουμε την επιπλέον απόδειξη ότι στις 12 του περασμένου Οκτώβρη, στη συζήτηση και ψήφιση του νόμου 4492 για τα ευαλλοίωτα προϊόντα και στη συζήτηση επίκαιρης ερώτησης της ίδιας βουλευτίνας για το «Εθνικό απόθεμα των δικαιωμάτων ενίσχυσης», η Π. Βράντζα μίλησε δύο φορές. Της δόθηκε η ευκαιρία να μιλήσει για την πτώση της τιμής του πρόβειου και του γιδίνου γάλακτος και της φέτας. Όχι μόνο δεν το έκανε, αλλά αντίθετα χαρακτήρισε σημαντικό αυτό το νομοσχέδιο, ισχυριζόμενη ότι προσπαθεί να θωρακίσει τον έλληνα παραγωγό και τον έλληνα καταναλωτή από τη μάστιγα των ελληνοποιήσεων.

Στην αρχή της πρωτομιλίας της στη συζήτηση της δικής της επίκαιρης ερώτησης, η Βράντζα είπε: «Κύριε υπουργέ, σήμερα είναι μια πολύ καλή ημέρα για τους αγρότες. Τη διαδικασία των ερωτήσεων ακολουθεί η συζήτηση και η ψήφιση ενός νομοσχεδίου το οποίο είναι **πολύ σημαντικό για τον αγροτικό κόσμο της χώρας μας.** Αφορά την υποχρεωτική αναγραφή της χώρας προέλευσης του γάλακτος, των γαλακτοκομικών προϊόντων και του κρέατος και αφορά την **πληρωμή των νωπών και ευαλλοίωτων προϊόντων στις εξήντα ημέρες.** Η πρόθεση της κυβέρνησης είναι φανερή: Η ενίσχυση της παραγωγικής διαδικασίας και η **εξασφάλιση της δικαιοσύνης και της διαφάνειας σε όλα τα στάδια της παραγωγής**» (η έμφαση δική μας).

Δεν ψέλλισε λέξη για τη μαζική εισαγωγή νωπού γάλακτος

κτηνοτρόφων από τον Βαγγέλη Αποστόλου

και ιδιαίτερα συμπεκνωμένους (εβαπορέ) γάλακτος και για την παράνομη χρήση του στην παρασκευή νωπού παστεριωμένου γάλακτος και γαλακτοκομικών προϊόντων. Χρήση που χρονολογείται από το 2009 και συνεχίζεται μέχρι σήμερα (με υπουργό τον Αποστόλου). Κι αυτό συμβαίνει όχι επειδή οι ελεγκτικοί μηχανισμοί λειτουργούν πρωτοβουλιακά και εν αγνοία των πολιτικών ηγεσιών του υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης, όχι επειδή το σύστημα της απάτης είναι εδραιωμένο παρά τις υποτιθέμενες προσπάθειες των ελεγκτικών μηχανισμών και των πολιτικών ηγεσιών, αλλά κύρια γιατί **οι πολιτικές ηγεσίες έδωσαν ποσοφικά την εντολή στους υπηρεσιακούς παράγοντες να κάνουν πλημμελείς ελέγχους και να επιτρέπουν τόσο την ελληνοποίηση του εισαγόμενου νωπού γάλακτος όσο και την παράνομη χρήση του συμπεκνωμένου γάλακτος στην παρασκευή όλων των γαλακτοκομικών προϊόντων.**

Δεν ψέλλισε λέξη ούτε για την ΚΥΑ του Αυγούστου του 2016 (της κυβέρνησης των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ, δηλαδή), με την οποία νομιμοποιήθηκε η χρήση του συμπεκνωμένου γάλακτος στην παρασκευή ελληνικού γιαουρτιού.

Στη συζήτηση του νομοσχεδίου για τα ευαλλοίωτα προϊόντα, η Βράντζα είπε: «Το δεύτερο μέρος του νομοσχεδίου κατά τη γνώμη μου είναι πιο σημαντικό. Αφορά την χώρα προέλευσης στα ζωικά προϊόντα, στο γάλα και στο κρέας και στα προϊόντα τους. Πρόκειται για μια ρύθμιση που **προσπαθεί να θωρακίσει τον έλληνα παραγωγό και τον έλληνα καταναλωτή από τη μαστίγια των ελληνοποιήσεων.** (...) Τελειώνω λέγοντας ότι συζητάμε σήμερα ένα **πολύ καλό νομοθέτημα**» (οι εμφάσεις δικές μας).

Και πάλι ούτε λέξη τόσο για τις επιπτώσεις των μαζικών εισαγωγών νωπού και συμπεκνωμένου γάλακτος στην πτώση των τιμών του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων όσο και για τις επιπτώσεις της ΚΥΑ του 2016.

Κάτι ψέλλισε μόνο για την υπολειπουμένη των ελεγκτικών μηχανισμών, που είναι μεν ένα σοβαρό πρόβλημα, αλλά δημιουργήθηκε με αποκλειστική ευθύνη των πολιτικών ηγεσιών του υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης και κατ' επέκταση όλων των κυβερνήσεων, και της τωρινής φυσικά. Το έκανε αυτό προφανώς για να συγκαλύψει τις ευθύνες του Β. Αποστόλου που συνεχίζει την πολιτική των προκατόχων του.

Δεδομένου, λοιπόν, ότι σύμφωνα με τη βουλευτική του ΣΥΡΙΖΑ συζητήσαν και ψήφισαν «ένα πολύ καλό νομο-

θέτημα», που «θα θωρακίσει τον έλληνα παραγωγό από τη μαστίγια των ελληνοποιήσεων», εκτιμούμε ότι δεν ξέχασε να επισημάνει τότε (τον Οκτώβριο του 2017) την πτώση των τιμών του γάλακτος. Απλά, στην όλη επιχειρηματολογία της για το «θαυματοουργό» νομοθέτημα των Τσιπροκαμμένων, δε χώραγε μια τέτοια επισημάνση.

Είναι λοιπόν φανερό, ότι η Βράντζα, δυο μήνες μετά, πήγε σε συνεννόηση με τον υπουργό Αγροτικής Ανάπτυξης Β. Αποστόλου να καταθέσει επίκαιρη ερώτηση υποστηρίζοντας ότι η πτώση της τιμής του γάλακτος και της φέτας οφείλεται στους ελεγκτικούς μηχανισμούς και στα πρόστιμα. Στόχος ήταν να δοθεί στον Αποστόλου η ευκαιρία να επαναλάβει τον ισχυρισμό του, ότι χάρη στη μάχη που έδωσε στις Βρυξέλλες, κατόρθωσε να αναγράφεται η χώρα προέλευσης του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων, προκειμένου να διασκεδάσει την αγανάκτηση όχι μόνο των φτωχών κτηνοτρόφων αλλά και μερίδας των πλούσιων αγροτών από την πτώση των τιμών του γάλακτος. Την ίδια μέρα (21η Δεκεμβρίου), ο Β. Αποστόλου εξέδωσε Δελτίο Τύπου στο οποίο επαναλαμβάνει τον ψευδή ισχυρισμό ότι δήθεν πέτυχε να αναγράφεται η χώρα αρμέγματος στο νωπό γάλα και στα γαλακτοκομικά προϊόντα!

Παραθέτουμε αποσπάσματα απ' αυτό το Δελτίο Τύπου: «Απαντώντας σήμερα στη Βουλή σε επίκαιρη ερώτηση της βουλευτή Καρδίτσας του ΣΥΡΙΖΑ Παναγιώτας Βράντζα (...) ο υπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων Β. Αποστόλου μεταξύ άλλων, ανέφερε τα εξής: **Καταφέραμε μετά από μεγάλη επιμονή στις Βρυξέλλες να θεσμοθετήσουμε την υποχρεωτική αναγραφή της χώρας αρμέγματος του γάλακτος σε όλα τα γαλακτοκομικά προϊόντα. Θα γνωρίζετε πλέον ο έλληνας καταναλωτής το ελληνικό γάλα.** (...)»

Πάνω από όλα όμως πρέπει να γίνει κατανοητό, ιδιαίτερα από όσους είναι υποχρεωμένοι να εφαρμόσουν την αναγραφή της χώρας αρμέγματος του γάλακτος, ότι **θα παρακολουθούμε την υλοποίησή της και αν παραβιάζουν τους όρους θα είμαστε αυστηροί, όχι μόνο γιατί παραπλανούν τους καταναλωτές, αλλά και γιατί θα υπονομεύουν τις Γεωγραφικές Ενδείξεις της χώρας μας και μάλιστα τη σημαία της ΕΕ, τη φέτα.**

Όσα αναφέρει ο Αποστόλου είναι παντελώς ψευδή. Μ' αυτή προσπαθεί να εξαπατήσει τους κτηνοτρόφους - φτωχούς και πλούσιους - και τους καταναλωτές, ότι δήθεν καταναλώνουν ελληνικό γάλα και ελληνικά γαλακτοκομικά προϊόντα.

Γαλλία

Με το νόμο 4492/2017 δεν υπάρχει υποχρέωση αναγραφής της χώρας που αρμέχτηκε το γάλα. Ποια υποχρέωση επιβάλλεται; Όταν το γάλα αρμέγεται στην Ελλάδα (άρα παράγεται στην Ελλάδα), υφίσταται επεξεργασία στην Ελλάδα και συσκευάζεται στην Ελλάδα, τότε θα αναγράφεται ως χώρα προέλευσης η Ελλάδα. Το ίδιο θα ισχύει για το γιαούρτι και για όλα τα γαλακτοκομικά προϊόντα. Όταν όμως το γάλα δεν αρμέγεται στην Ελλάδα, αλλά σε άλλη χώρα της ΕΕ ή σε τρίτη χώρα, τότε τόσο στο παραγόμενο παστεριωμένο γάλα όσο και στο γιαούρτι και σε όλα τα γαλακτοκομικά προϊόντα θα αναγράφεται ως χώρα προέλευσης είτε η ΕΕ είτε η τρίτη χώρα!

Πρέπει να σημειώσουμε ότι στη δεύτερη συνεδρίαση της αρμόδιας επιτροπής της Βουλής, στην οποία πήραν μέρος εκπρόσωποι φορέων εμπλεκόμενων είτε ως παραγωγοί γάλακτος και γαλακτοκομικών είτε ως «θεσμικοί φορείς», ζητήθηκε από μερικούς απ' αυτούς να αναγράφεται η χώρα αρμέγματος του γάλακτος. Παραθέτουμε απόσπασμα από την τοποθέτηση του Π. Πεβερέτου, προέδρου του ΣΕΚ (Σύνδεσμος Ελληνικής Κτηνοτροφίας) και φίλα προσκείμενου στον ΣΥΡΙΖΑ:

«Τώρα όσον αφορά το γάλα. Εχουμε μία πρόταση. Ξέρουμε ότι είναι δύσκολη. Λέγεται στο νομοσχέδιο ότι εάν το γάλα παράγεται σε μια χώρα, συσκευάζεται σε άλλη χώρα Ευρωπαϊκής Ένωσης, θα αναγράφεται η ένδειξη προέλευση Ευρωπαϊκή Ένωση. Αυτό δεν διασφαλίζει, εάν θέλετε, ιδιαίτερα τις ελληνοποιήσεις. Εμείς λέμε, **τουλάχιστον, να αναγράφεται η χώρα αρμέγής** (σ.σ. αρμέγματος). Βέβαια πρέπει να έχει συμφωνία με τη χώρα που βγαίνει το γάλα για να γίνει. Βέβαια να το επιδιώξουμε έστω και σε επίπεδο Ευρωπαϊκής Ένωσης. Διαφορετικά, **έρχεται το γάλα**

από τη Ρουμανία και βγαίνει ελληνικό μετά» (οι εμφάσεις δικές μας).

Δε θα αποφύγουμε τον πειρασμό να σημειώσουμε ότι ο Π. Πεβερέτος έφερε ως παράδειγμα εισαγωγής γάλακτος τη Ρουμανία και όχι, ας πούμε, τη Γαλλία, από την οποία εισάγεται όχι μόνο νωπό και συμπεκνωμένο αγελαδινό γάλα, αλλά και πρόβειο, γιατί προφανώς ο ίδιος εκτρέφει πρόβια γαλλικής φυλής.

Περαιτέρω, είναι παραμύθι της Χαλιμάς, ότι η πολιτική ηγεσία του υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης θα παρακολουθεί, μέσω των ελεγκτικών μηχανισμών, την εφαρμογή της δήθεν υποχρεωτικής αναγραφής της χώρας αρμέγματος του γάλακτος. Θα σταθούμε λίγο στους ελέγχους που έπρεπε να γίνονται για το εισαγόμενο συμπεκνωμένο αγελαδινό γάλα (επαυλαμβάνουμε ότι δεν είναι το μοναδικό είδος εισαγόμενου γάλακτος) και θα κλείσουμε μ' αυτό το ζήτημα, για να γίνει φανερό ότι η κυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ και ο υπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης έχουν δώσει εντολές στους ελεγκτικούς μηχανισμούς να μην ελέγχουν τη χρήση συμπεκνωμένου γάλακτος στην παρασκευή γαλακτοκομικών προϊόντων.

Το 2015 και το 2016, χρονιές διακυβέρνησης από τη συγκυβέρνηση των Τσιπροκαμμένων εισήχθησαν στην Ελλάδα, (στοιχεία του ΕΛΓΟ-ΔΗΜΗΤΡΑ) 72.000 και 76.000 τόνοι συμπεκνωμένου γάλακτος, αντίστοιχα. Μέχρι τον Αύγουστο του 2016 (που εκδόθηκε η ΚΥΑ με την οποία επιτράπηκε η χρήση συμπεκνωμένου γάλακτος στην παρασκευή γιαουρτιού) η χρήση του απαγορευόταν όχι μόνο για την παρασκευή γιαουρτιού αλλά όλων των γαλακτοκομικών προϊόντων.

Οι 72.000 τόνοι συμπεκνωμένου γάλακτος (το 2015), με την προσθήκη νερού σε ανα-

λογία 4:1, έγιναν 360.000 τόνοι. Μ' αυτή την ποσότητα γάλακτος δεν παρασκευάστηκε μόνο γιαούρτι αλλά όλων των ειδών τα γαλακτοκομικά προϊόντα, χωρίς εξαίρεση. Πού το στηρίζουμε αυτό; Από έναν τόνο γάλα βγαίνει περίπου ένας τόνος γιαούρτι. Η παραχθείσα ποσότητα γιαουρτιού το 2010 ήταν 62.000 τόνοι. Πόσο να αυξήθηκε το 2015; Δε γνωρίζουμε ακριβή αριθμό αλλά σίγουρα θα κινείται σε ποσότητα γύρω από τους 62.000 τόνους. Αρα, το υπόλοιπο γάλα (μέχρι τους 360.000 τόνους) χρησιμοποιήθηκε για την παρασκευή άλλων γαλακτοκομικών προϊόντων.

Η τότε πολιτική ηγεσία του υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης (Αποστόλου και Μπόλαρης) επέτρεψε την παρανομία της χρησιμοποίησης συμπεκνωμένου γάλακτος στην παρασκευή όλων των γαλακτοκομικών προϊόντων απ' όλες τις γαλακτοβιομηχανίες.

Το 2016, μέχρι τις αρχές Αυγούστου, που δημοσιεύτηκε η ΚΥΑ με την οποία επιτράπηκε η χρήση συμπεκνωμένου γάλακτος, εισήχθησαν περίπου 51.000 τόνοι συμπεκνωμένου γάλακτος. Οι γαλακτοβιομηχανίες συνέχισαν «το βιολί τους» (παραγωγή γαλακτοκομικών προϊόντων με τη χρήση συμπεκνωμένου γάλακτος), ενώ η πολιτική ηγεσία συνέχισε την ίδια τακτική: να μη δίνει γραπτή εντολή στους ελεγκτικούς μηχανισμούς να επιβάλουν βαριές κυρώσεις στις γαλακτοβιομηχανίες.

Από τις 18 Οκτώβρη του 2017, που δημοσιεύτηκε στο ΦΕΚ ο νόμος 4492, για να μπορεί να γαλακτοβιομηχανία να αναγράφει στο γιαούρτι που παράγει εδώ ως χώρα προέλευσης την Ελλάδα, θα πρέπει και το γάλα που χρησιμοποιεί να αρμέγεται στην Ελλάδα. Όμως, το εισαγόμενο συμπεκνωμένο γάλα που χρησιμοποιούν οι ελληνικές γαλακτοβιομηχανίες στην παρασκευή γιαουρτιού δεν αρμέχτηκε στην Ελλάδα και έτσι αυτές είναι υποχρεωμένες να αναγράφουν στα γιαούρτια που παράγουν ως χώρες προέλευσης χώρες της ΕΕ. Ας μας αναφέρει, λοιπόν, η πολιτική ηγεσία του υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης και τροφίμων (Αποστόλου και Τσιρώνης) επιχειρήσεις που παρανόμησαν και τι πρόστιμα επιβλήθηκαν σ' αυτές. Αναμενόμενα τα στοιχεία. Όχι τίποτ' άλλο, αλλά για να μη μας πουλάνε φύκια για μεταξωτές κορδέλες.

Όπως φύκια για μεταξωτές κορδέλες προσπάθησε να πουλήσει πριν μερικούς μήνες ο Αποστόλου, ότι τάχα ξεκινά... σταυροφορία για να γίνει το ελληνικό γιαούρτι προϊόν ΠΓΕ (Προστατευόμενη Γεωγραφική Ένδειξη). Την 1η Αυγούστου

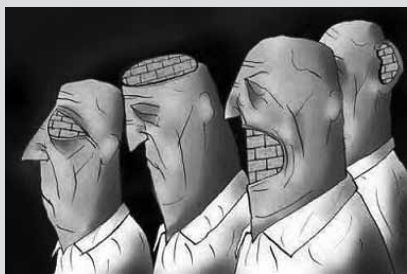
του 2017, λοιπόν, τη στιγμή που όλοι ετοιμάζονταν να φύγουν για διακοπές ή βλαστημούσαν επειδή δεν είχαν φράγκο στην τσέπη για να πάνε διακοπές, υπό τον πανηγυρικό τίτλο «Β. Αποστόλου: Σημαντικό βήμα για τη διεθνή κατοχύρωση του ελληνικού γιαουρτιού», ο Αποστόλου εξέδωσε Δελτίο Τύπου, για να μας ενημερώσει ότι συγκρότησε Ομάδα Εργασίας, στόχος της οποίας είναι «ο συντονισμός και η ενημέρωση των συλλογικών φορέων της παραγωγής του ελληνικού γιαουρτιού, καθώς και των παραγωγών της πρώτης ύλης, προκειμένου να συναποφασίσουν και να προετοιμαστούν οι τεχνικές λεπτομέρειες ενός φακέλου υποβολής αίτησης για καταχώριση της ονομασίας «Ελληνικό Γιαούρτι» στο ενωσιακό Μητρώο Προστατευόμενης Ονομασίας Προέλευσης (Π.Ο.Π.) - Προστατευόμενης Γεωγραφικής Ενδείξης (Π.Γ.Ε.) της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ως Προστατευόμενη Γεωγραφική Ένδειξη (ΠΓΕ)». Έκανε και δήλωση η υπουργάρα: «Προχωράμε σε ένα ακόμη σημαντικό βήμα για την κατοχύρωση του παραδοσιακού εθνικού μας προϊόντος, του ελληνικού γιαουρτιού που χαρακτηρίζεται για τα ιδιαίτερα και μοναδικά ποιοτικά του χαρακτηριστικά, στις ευρωπαϊκές και διεθνείς αγορές».

Οι διάφορες επιτροπές ή ομάδες εργασίας που συστήνονται στο Δημόσιο με ειδικό σκοπό συνήθως έχουν διάρκεια μερικών μηνών, χωρίς να ξεπερνούν το εξάμηνο. Ο γίγαντας Αποστόλου, όμως, αποφάσισε να σπάσει και αυτό το... ταμπού. Συγκρότησε Ομάδα Εργασίας με διετή θητεία! Αν η σημερινή κυβέρνηση εξαντλήσει την τετραετία, η Ομάδα θα ολοκληρώσει το έργο της πάνω στην κορύφωση της προεκλογικής περιόδου. Αυτό σημαίνει ότι η υποβολή αιτήματος (αν υπάρξει τέτοιο) θα αφεθεί για την επόμενη κυβέρνηση. Αν οι εκλογές γίνουν πιο πριν, δε θα υπάρξει καν πόρισμα της Ομάδας. Για τέτοια κοροϊδία μιλάμε, απ' αυτούς που «έθαψαν» το ελληνικό γιαούρτι και γενικώς τα ελληνικά γαλακτοκομικά προϊόντα, επιτρέποντας την αθρόα εισαγωγή νωπού και συμπεκνωμένου γάλακτος, επειδή αυτό βολεύει τους γαλακτοβιομηχανούς. Αδιαφορώντας ότι έτσι «σκάβουν το λάκκο» κάθε προστατευόμενου προϊόντος (θα έρθει η σειρά και της φέτας, όχι μόνο στον Καναδά και στη Νότια Αφρική), ενώ στέλνουν στην καταστροφή και το ξεκλήρισμα τους φτωχούς έλληνες κτηνοτρόφους, που ήδη δεν αντέχουν το «άρμεγμα» από τους γαλακτοβιομηχανούς.

Γεράσιμος Λιόντος

ΑΝΤΙΚΥΝΩΝΙΚΑ

Δύο χιλιάδες δεκαοχτώ
παρόν και μέλλον: σκότος πηχτό

Τα γνωστά: Χρόνια θολά, απ-αίσιον και ft-χέσ' το νέο φέτος, 2774 από κτίσεως Ρώμης. Το οποίον 2018, αν μετατραπεί σε ευρώ (όπως το καθετί άλλωστε) είναι μόλις 5,92. Αν πάλι μετατραπεί στις παλιές καλές δραχμούλες είναι 687.633,5. Ωστόσο, παρά τις όποιες καλές προθέσεις, οι τρεις αιώνιες προθέσεις θα κυριαρχούν και φέτος για την εργατική τάξη: Ανά, παρά, ά. Χωρίς κόμματα ανάμεσα (ουδέποτε είχαν σημασία τα κόμματα), τούτέστιν αναπαράδιά.

Πάντως, είμαστε στο έτος 1625 συν τον Φ.Π.Α. (24%). Αλλά μια επιστημονική απόδειξη ότι ο μεσαίωνας είναι πάντα εδώ.

Όπως «αυγά δεν βάφουνε πορδές», έτσι κι ο κόσμος δεν προχωράει, δεν γυρνά τροχούς με ευχολόγια «καλή χρονιά» και τα λοιπά άχρηστα –αν κι ωραία– πλάτη άμα δεν βάλουμε, δεν ανασκουμπθούμε...

«Αυτά θέλει ο κόσμος» λένε οι μεν, «αυτά μας σερβίρουν» λένε οι δεν, αλλά η συντριπτική πλειονότητα μια χαρά εξακολουθεί να μην αρνείται με κανένα τρόπο τη συμμετοχή της. Κι ο κατήφορός μας δεν έχει τέλος...

Κυλάνε τα χρόνια, αλλάζουν, αλλά ο ξευτίλας τίποτε! Καμία αλλαγή, αυτοκριτική, αυτοέλεγχος, κάτι! Παραμένει ξευτίλας.

Πες μου μια λέξη / συ που 'σαι τόσο σέξι / κοντεύει πια να φέξει / τυπώθηκε η «Αυγή». / Κοντεύει έξι / ας πούμε αυτή τη λέξη / ρε πού έχουμε μπλέξει / με το σέξι τραγί...

«Ο κόσμος ήταν δυστυχισμένος. Οι άνθρωποι ήταν στο σκοτάδι. Οι άνθρωποι ήταν τρομοκρατημένοι και απογοητευμένοι. Οι άνθρωποι ήταν παγιδευμένοι. Οι άνθρωποι ήταν αλλόφρονες και σε άμυνα. Αισθάνονταν τις ζωές τους σπαταλημένες. Και είχαν δίκιο» (Charles Bukowski).

Ανάμεσα στους πιο... σέξι (ναι, καταφανώς μας κόστισε) ηγέτες του κόσμου ο ανελευθέριστος (και με τις δύο έννοιες ανελευθέριστος. Ούτε ντροπή, ούτε «κόκκινος»). Ηας τήκαμε.

Μην είν' οι γνώσεις οι λαμπρές πάνω στην ιστορία;
Μην είναι που 'σαι τσάκαλος και στη γεωγραφία;
Μην είναι η θεία έφεση που 'χεις στις ξένες γλώσσες;
Μην είν' που κάνεις τον αητό, αν κι ίδιος με τις κλώσες;
Τίποτε απαραίτητο απ' αυτά για να 'σαι σέξι
δάκρυσα από συγκίνηση, δεν βγαίνει ούτε λέξη
μιλάμε πως για πάρτη σου τα 'χω τελείως παίξει
είμαι πολύ περήφανη για σένα βρε Αλέξη.

Πώς είναι ο Προκόπης το στρουμφάκι; Ε, καμία σχέση.

«Αν δεν είστε κουφοί, χαζοί και τυφλοί, τότε γνωρίζετε ότι η αμερικανική αστική δημοκρατία και ο καπιταλιστικός πολιτισμός είναι οι χειρότεροι εχθροί του εργατικού δυναμικού και της προόδου, και ότι αντί να τα προστατεύετε θα έπρεπε να αγωνίζεστε για να τα καταστρέψετε. Αν το γνωρίζετε αυτό, θα έπρεπε επίσης να γνωρίζετε ότι οι εργάτες της Αμερικής δεν έχουν εχθρό τους εργάτες των άλλων χωρών (...) Θα έπρεπε να γνωρίζετε ότι τα συμφέροντα της εργατικής τάξης είναι κοινά και ίδια σε όλες τις χώρες. Ο αγώνας της είναι διεθνής (...) Αν είναι να χυθεί το αίμα σας, ας χυθεί για την υπεράσπιση των δικών σας συμφερόντων στον πόλεμο των εργατών ενάντια στους άρπαγές τους, στον αγώνα για την πραγματική ελευθερία και ανεξαρτησία» (Alexander Bergman).

«Μπετόστοκος»: Ο στόκος της Μπέτυς.

«Πρέπει ν' αναπτύξουμε έναν αληθινό προλεταριακό διεθνισμό, έτσι που το να πεθαίνει κανείς κάτω από τις σημαίες του Βιετνάμ και της Βολιβίας να είναι το ίδιο επιθυμητό για έναν Ασιάτη ή έναν Ευρωπαίο. Κάθε λαός που ελευθερώνεται είναι ένα κερδισμένο σκαλοπάτι της μάχης για την απελευθέρωση ενός άλλου λαού. Ο αληθινός διεθνιστής είναι ικανός να αισθανθεί αγωνία όταν δολοφονούν έναν άνθρωπο κάπου στον κόσμο και να νοιώσει έξαρση όταν κάπου στον κόσμο υψώνεται μια καινούργια σημαία της ελευθερίας. Εκείνος που αισθάνεται σαν προσωπική προσβολή κάθε επίθεση, αδιάφορο πού στον κόσμο» (Che Guevara – «Το μαρξιστικό-λενινιστικό κόμμα», τόμος α').

Τόσο καιρό η Αυτού Γελοιότης δεν έχει πει καμία παπαριά με αμερικανική προφορά και στερεί το παρήγορο γέλιο από την κοινωνία.

Κοκκινοσκουφίτσα

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ!

Κ Σε μια περιήγηση στο διαδίκτυο και στις αθλητικές ιστοσελίδες, έπεσα πάνω σε ένα γκάλοπ για τον καλύτερο έλληνα μπασκεμπολίστα. Αν και ήμουν σίγουρος για το αποτέλεσμα, αφού πολλοί Έλληνες βλέπουν μπάσκετ αλλά λίγοι απ' αυτούς ξέρουν μπάσκετ, αποφάσισα να διαβάσω τα σχόλια και την αιτιολόγηση ψήφου όσων είχαν συμμετάσχει. Προς έκπληξή μου διαπίστωσα ότι μια σημαντική μερίδα απ' αυτούς που συμμετείχαν είχαν μετατρέψει το γκάλοπ σε οπαδική αναμέτρηση ανάμεσα σε Παναθηναϊκό και Ολυμπιακό και όπως έχετε ήδη καταλάβει σε αναμέτρηση μεταξύ Διαμαντίδη και Σπανούλη, ξεχνώντας την ύπαρξη του Νίκου Γκάλη!

Το γεγονός αυτό επιβεβαιώνει ότι είναι πολλοί αυτοί που απλά παρακολουθούν το άθλημα και καθορίζουν τη γνώμη τους για διάφορα θέματα που σχετίζονται με αυτό, χωρίς να έχουν την ικανότητα να δουν έστω και ελάχιστα κάτω από την επιφάνεια. Το πλέον πιθανό είναι να μην κάναμε καμία αναφορά στο συγκεκριμένο γκάλοπ, αν δεν υπήρχε ένα σχόλιο που παραθέτω αυτούσιο:

«Ο μοναδικός που μπορούσε να κατεβάσει την μπάλα σαν πλέι μέικερ, στην ίδια φάση να ποστάρει τον αντίπαλο, να βγει από τα σκριν και να σουτάρει σαν δυάρι να το χλατσώσει και στην ίδια φάση στην άμυνα να μαρκάρει το αντίπαλο γκαρ και να το παίξει όβερ πλέι και στην αλλαγή να μαρκάρει με ΑΝΕΣΗ το 5αρι της αντίπαλης ομάδας ήταν ένας. Φάνης Χριστοδούλου. Ο Φάνης έπαιζε όλες, ό λ ε ς, ΟΛΕΣ, τις θέσεις. ΟΛΕΣ. Ναι ο Γκάλης ήταν ο Γκάλης με ότι αυτό συνεπάγεται αλλά ο Φάνης ήταν το μπάσκετ. Στη δική μου λίστα είναι πρώτος, δε με ενδιαφέρουν οι υπόλοιποι».

Τελικά, υπάρχει ελπίδα για το άθλημα, αφού υπάρχουν -λίγοι μεν, αλλά υπάρχουν- άνθρωποι που το ξέρουν και το κυριότερο δε διστάζουν να καταθέσουν την «αιρετική» τους άποψη.

Θα παραμείνουμε στο θέμα και με αφορμή το σημείο του σχολίου ότι «ο Φάνης ήταν το μπάσκετ», θα καταθέσω για μια ακόμα φορά την άποψή μου ότι κατ' αναλογία «ο Γκάλης ήταν τα φράγκα στο μπάσκετ». Με την έλευσή του στην Ελλάδα και στον Αρη κατάφερε να συνδυάσει το γεγονός ότι προερχόταν από την Αμερική -με τη βαρύτητα που είχε εκείνη την εποχή το αμερικάνικ μπάσκετ- με την ικανότητά του στον επιθετικό τομέα και στο σκοράρισμα και την εικόνα που προέβαλε προς τα έξω (πολλή προπόνηση, όχι τσιγάρο, όχι ποτά, όχι καταχρήσεις), κατάφερε να κρύψει τον στυγνό και ακραίο επαγγελματισμό του. Για τον Γκάλη πάνω απ' όλα ήταν τα φράγκα και κατάφερε να εξαργυρώσει με πολύ υψηλό τίμημα τη συμμετοχή του στο ελληνικό μπάσκετ, ανοίγοντας το δρόμο να κονομήσουν και οι παρατρεχάμενοι του αθλήματος.

Εχουν συνηθίσει στα παρατράγουδα

Το 2017 τελείωσε με άσχημο τρόπο για το ελληνικό επαγγελματικό ποδόσφαιρο, αφού στις 27 Δεκεμβρη στάλθηκε στον πρόεδρο της Ελληνικής Ποδοσφαιρικής Ομοσπονδίας φάκελος με μια σφαίρα και τρισελίδη απειλητική επιστολή. Σύμφωνα με τις ανακοινώσεις που έγιναν και τα δημοσιεύματα, ο δρόστης ή οι δρόστες κατηγορούν τον πρόεδρο της ΕΠΟ ότι έχει σχέση με συγκεκριμένες ομάδες (φωτογραφίζουν ΠΑΟΚ και ΑΕΚ) και εξυπηρετεί τα συμφέροντά τους και ότι έχει έρθει σε συμφωνία με την κυβέρνηση προκειμένου να προωθήσει τα σχέδιά της στο ποδόσφαιρο. Η επιστολή έχει υπογραφή «ο λαός μιας μεγάλης ομάδας», ξεκαθαρίζει ότι θα υπάρχει ανατροπή της σημερινής κατάστασης και τον προειδοποιεί ότι αν δε συμμορφωθεί δε θα μπορέσουν να τον σώσουν «ούτε ο λαθρέμπορος του Βορρά ούτε ο γκάνγκστερ του Νότου».

Ο φάκελος εστάλη από τον Πειραιά με το όνομα Παπαδόπουλος σαν αποστολέα και από πραγματική διεύθυνση (σύμφωνα με την ανακοίνωση των μπάτσων, έχει αποδειχτεί ότι ο συγκεκριμένος πολίτης δεν είχε καμία εμπλοκή και ότι ο στόχος του αποστολέα ήταν να αποπροσανατολίσει τις έρευνες). Με μια πρώτη ματιά και από τα δεδομένα που έχουν δει το φως της δημοσιότητας, το εύκολο συμπέρασμα είναι ότι οι απειλές προέρχονται από σκληροπυρηνικούς οπαδούς των ερυθρόλευκων και είναι ένα ακόμη επεισόδιο στην αντιπαράθεση Μαρινάκη – Μελισσανίδη για την προώθηση των επιχειρηματικών τους

σχεδιασμών. Υπάρχουν όμως δυο σημεία που μπορούν να στηρίξουν το επιχείρημα ότι πρόκειται για μια «στημένη» υπόθεση που θυμίζει προβοκάτσια. Αφενός, γιατί οι ερυθρόλευκοι, στην παρούσα χρονική συγκυρία, που έχουν φτάσει στην κορυφή του βαθμολογικού πίνακα και έχουν αρχίσει να ρολάρουν αγωνιστικά, δεν έχουν κανένα λόγο να ανοίγουν τέτοιου είδους αντιπαράθεσης. Αφετέρου, γιατί ο στόχος των δραστών θα έπρεπε να είναι να κρυφτούν και όχι να βροντοφωνάζουν την ταυτότητά τους.

Ανεξάρτητα όμως από την εκδοχή που θα αποδεχτεί κάποιος, το συμπέρασμα που καταλήγει είναι το ίδιο. Τα συμφέροντα και τα φράγκα που συνδέονται έμμεσα ή άμεσα με το ποδόσφαιρο είναι πολύ μεγάλα και αυτό σε απλά ελληνικά σημαίνει ότι προκειμένου να τα διασφαλίσουν οι αντίπαλοι καπιταλιστές δε θα διστάσουν να χρησιμοποιήσουν οποιοδήποτε θεμιτό ή αθέμιτο τρόπο. Οι πιθανότητες να εξιχνιαστεί η υπόθεση από το Τμήμα Εκβιαστών και την Αντιτρομοκρατική Μονάδα είναι όσες να πει καλή κουβέντα η στήλη για τον Γκάλη. Το γεγονός ξαναβάζει σε νέο κλίμα «εσωστρέφειας» το ελληνικό επαγγελματικό ποδόσφαιρο και ανατρέπει τα σχέδια της κυβέρνησης και της ΕΠΟ που ήθελαν να δείξουν ότι με τις πρωτοβουλίες της κυβέρνησης μετά τις εκλογές στην ΕΠΟ έχει αρχίσει να επιστρέφει η κανονικότητα στο ελληνικό ποδόσφαιρο.

Όπως είναι φυσικό, το θέμα απασχόλησε τη ΦΙΦΑ και την ΟΥΕΦΑ, οι οποίες συνεχίζουν να έχουν υπό επιτήρηση το

ελληνικό πρωτάθλημα και να καθορίζουν τις εξελίξεις σ' αυτό. Σύμφωνα με τα δημοσιεύματα, από την πλευρά της παγκόσμιας και της ευρωπαϊκής ομοσπονδίας υπάρχει έντονη δυσανεμία και έχουν δοθεί στους ανθρώπους τους στην Ελλάδα σαφείς οδηγίες για την αντιμετώπιση του θέματος. Ταυτόχρονα, από κύκλους τους αφήνεται να εννοηθεί ότι αν δεν μπορέσει το ελληνικό ποδόσφαιρο να βρει από μόνο του τη λύση και να σχεδιάσει και να υλοποιήσει ό,τι είναι απαραίτητο για να βγει από το σημερινό τέλμα, τότε θα υπάρξει εκ νέου και άμεσα απόφαση με την οποία το κουμάντο θα επιστρέψει απευθείας σε ΦΙΦΑ και ΟΥΕΦΑ με τη συγκρότηση εκ νέου ειδικής επιτροπής.

Από την πλευρά της η ΕΠΟ σε ανακοίνωσή της τόνισε ότι «η προσφάτως εκλεγείσα Διοίκηση της ΕΠΟ δεν πτοείται, δεν εκφοβίζεται, δεν εκβιάζεται και πολύ περισσότερο δεν πρόκειται να παραιτηθεί του σχεδίου εκσυγχρονισμού και χρηστής διοίκησης του ελληνικού ποδοσφαίρου. Η πλήρης εξυγίανση, που τόσο ενοχλεί κάποιους, θα ολοκληρωθεί». Την υποστήριξη τους στη διοίκηση της ΕΠΟ εξέφρασαν εκπρόσωποι του ΠΑΟΚ και της ΑΕΚ. Το θέμα, αν και είναι αρκετά σοβαρό, εξαιτίας της περιόδου των γιορτών και της διακοπής της αγωνιστικής δράσης πέρασε μάλλον στα ψιλά και δεν απασχόλησε την πλειοψηφία των φιλάθλων, που πλέον δεν ξαφνιάζονται από τα παρατράγουδα στο ελληνικό ποδόσφαιρο.

Κος Πάπιας

parias@eksegersi.gr

ΥΓ. Θα μπορούσε να χαρακτηριστεί και ως διαστροφή του επαγγέλματος, αλλά με αφορμή την έλευση της νέας χρονιάς η στήλη εκφράζει την ευχή της να δούμε καλύτερο θέαμα και όμορφες στιγμές στο ελληνικό ποδοσφαιρικό πρωτάθλημα. Αλλωστε, η ελπίδα πεθαίνει τελευταία...

Συνεχίζουμε, στο πνεύμα της διπλανής στήλης, με τη φωτογραφία από το Καλλιμάρμαρο στο οποίο 80.000 θεατές εντός (αποτελεί ρεκόρ Γκίνες για τον αριθμό θεατών που παρακολούθησαν έναν αγώνα μπάσκετ) και άλλες 30.000 εκτός βοήθησαν την ΑΕΚ να κατακτήσει το 1968 το ευρωπαϊκό κύπελλο. Το γεγονός αποτελεί τη μεγαλύτερη επιβεβαίωση για το ότι το μπάσκετ προϋπήρχε και είχε σημαντικές επιτυχίες πολύ πριν την έλευση του Γκάλη.

DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

**Ν' αντιστέκεσαι σημαίνει να γνωρίζεις
πως έχεις γερή καρδιά κι αρχίδα.**

**Και πως η αρχαία αρρώστια σου
ζει και βασιλεύει εντός σου:
λέγεται ελπίδα.**

Είπε στο σύννεφο η γυναίκα:

**«Σκέπασε τον καλό μου, γιατί τα ρούχα μου
στο αίμα του είναι μουσκεμένα».**

**Πόνος είναι να ξεχνά η γυναίκα σου ν' απλώσει τα πλυμένα,
και να της φτάνει να μην έχει η σημαία της Παλαιστίνης
τον παραμικρό λεκέ.**

(Μαχμούντ Νταρούις: Κατάσταση πολιορκίας)

► Πέρα απ' αυτά, σε πολλά εργοστάσια έχει αποδειχτεί η ύπαρξη εκτεταμένου δικτύου χαφιέδων, οργανωτές του οποίου είναι κατά κανόνα πρώην αστυνομικοί και στρατιωτικοί. («Η καπιταλιστική εκμετάλλευση στην Ελλάδα - Βαθμοί και μορφές - Μελέτες ΚΜΕ», Σύγχρονη Εποχή, 1984). Απλή αντιπαραβολή με τη θεωρία του Περισσού για τους «εργαζόμενους των σωμάτων ασφαλείας», που χωράνε μια χαρά στο δεκαπενθήμερο δισέλιδο του Ριζοσπάστη «Για τους ενστόλους». Και τότε βέβαια, η οποιαδήποτε σύγκρουση με τις δυνάμεις καταστολής αποδιδόταν από το κόμμα αυτό σε προβοκάτορες. Υπογραφή Χαρίλαου γαρ...

► «Η Στοά ανήκει σε μας (σε μας τους μη μουσουλμάνους)» - Για διάβασμα, το πρώτο κεφάλαιο του βιβλίου του YITZHAK LAOR «Ο μύθος του φιλελεύθερου σιωνισμού - οι "συγγραφείς της ειρήνης" στο Ισραήλ». Και φυσικά, η μπροσούρα για την Παλαιστίνη.

► Το ότι ο Ριζοσπάστης δημοσιεύει ένα γράμμα βρετανού στρατιώτη το 1944, το οποίο είχε δημοσιεύσει η τότε εφημερίδα του Κ.Κ. Βρετανίας Daily Worker, δεν καθαρίζει τη χολή του Περισσού κατά του Κόκκινου Δεκέμβρη. Η δε αναφορά του σχετικού άρθρου του Ριζοσπάστη σε «δύο συντρόφους του Κ.Κ. Βρετανίας» (του σημερινού, από καιρό, ευρωαναθεωρητικού, τουλάχιστον κόμματος-ουράς των Εργατικών) δείχνει τις αρχές από τις οποίες διέπεται ο Περισσός.

► Ελα, ρε! «...η δεξιά ομπορουνιστική στροφή του ΚΚΣΕ, με τις αποφάσεις του 20ού συνεδρίου το 1956, επέφερε την επέμβαση του ΚΚΣΕ και της Επιτροπής των 6 ΚΚ στο ΚΚΕ». Από ομιλία του Δ. Κουτσούμπα στην εκδήλωση για την πολιτική προσφυγιά (Ριζοσπάστης 23-24.12.2017). Κάπως αργά...

Ομως ΚΑΙ με τον Φλωράκη ΚΑΙ με τον Ζαχαριάδη ΚΑΙ με τον Τσολάκη; Οπερ άτοπον...

► Εκ διαμέτρου αντίθετη η πρόταση του ΠΑΜΕ σε ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ (τους κοινοβουλευτικοποιημένους κυματοθραύστες των αγώνων) για εικοσιτετράωρη απεργία (η πεπατημένη...), με τις διαπιστώσεις για το εύρος της αντεργατικής επίθεσης.

► Εμ και οι εργαζόμενοι χρηματοδοτούν τον προϋπολογισμό του ΟΑΕΔ, εμ και δεν παίρνουν δώρο χριστουγέννων (ψίχουλα μπροστά στις βιοτικές ανάγκες του σήμερα).

► Στον Νίκο Ζαχαριάδη αποδίδει σειρά άρθρων στον Ριζοσπάστη του 1935 ο Δ. Σάρλης, πάλαι ποτέ θεωρητικό γκεσέμι του Περισσού (βλέπε το βιβλίο του «Η πολιτική του ΚΚΕ στον αγώνα κατά του μοναρχοφασισμού», 1975, σελίδα 257). Η σειρά αυτή είχε την υπογραφή Κ. Ο συγγραφέας Δ. Σάρλης δεν μας εξηγεί πώς έφτασε στο συμπέρασμα αυτό. Το όλο σύγγραμμα (διδακτορικό στον παλινорθωμένο καπιταλισμό στην πρώην ΕΣΣΔ) διέπεται από μένος κατά του Ν. Ζαχαριάδη, χαρακτηριστική δε είναι η παράθεση «βολικού» αποσπασματος από τον Ριζοσπάστη της 13ης Ιούλη του 1935: «ΝΑ ΛΥΣΟΥΜΕ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΚΑ ΤΟΣΟ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ... ΟΣΟ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΤΩΝ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΩΝ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΩΝ, ΤΗΣ ΕΝΟΠΛΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ». Παραθέτουμε ολόκληρο το σχετικό απόσπασμα: «Συγκεντρώνοντας ακούραστα τις μάζες γύρω μας και διαπαιδαγωγώντας τελες επαναστατικά μέσα στους καθημερινούς οικονομικούς και πολιτικούς αγώνες πρέπει παράλληλα πάντοτε να αντιμετωπίζουμε έγκαιρα, σωστά και ψύχραιμα κάθε ξάφνιασμα. Αυτό απαιτεί από μας ολόπλευρη και σοβαρή πολιτική οργανωτική και ΤΕΧΝΙΚΗ προ-

παρασκευή. ΓΙΑ ΝΑ ΜΠΟΡΕΣΟΥΜΕ ΟΤΑΝ ΣΗΜΑΝΕΙ Η ΩΡΑ, ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΑΥΤΗΝ ΒΑΔΙΖΟΥΜΕ ΑΝΑΠΟΤΡΕΠΤΑ, ΧΩΡΙΑ ΝΑ ΞΑΙΡΟΥΜΕ ΠΟΣΟ ΑΡΓΑ ΕΙΤΕ ΓΡΗΓΟΡΑ ΘΑ ΦΤΑΣΕΙ, ΟΧΙ ΜΟΝΟΝ ΝΑ ΘΕΣΟΥΜΕ ΚΑΙ ΝΑ ΛΥΣΟΥΜΕ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΚΑ ΤΟΣΟ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΡΑΛΛΗΛΗ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΕΝΗ ΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΑΓΡΟΤΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΟΣΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΩΝ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΩΝ, ΤΗΣ ΕΝΟΠΛΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ». Ριζοσπάστης, 13.7.1935, σελίδα 2. Από τον ψηφιοποιημένο Ριζοσπάστη στην ιστοσελίδα της Εθνικής Βιβλιοθήκης.

► Επιασε τον... σφυγμό της κοινωνίας τονίμα.gr: «Αγωνία για το αν την Κυριακή με τα καταστήματα ανοιχτά θα μπορέσουν να γίνουν συναλλαγές (σ.σ. με κάποιες κάρτες). Ο χειμαζόμενος λαός δεν την αφορά - και δεν το κρύβει...

► Μπροστά στο μέγιστο κέρδος, γαία πυρί μιχθήτω!

► Κι έφαγε την κλωτσιά ο κολητός (;) του Περισσού, Ζιουγκάνοφ.

► Με ευχές δεν γεμίζει το στομάχι.

► Λόγω ακρίβειας, πάπαλα η παραδοσιακή αμυγδαλόπαστα στη Γερμανία.

► 48.000 οι ρώσοι στρατιωτικοί στη Συρία.

► Επέβαλε, λέει, ο ΣΕΠΕ πρόστιμα σε επιχειρήσεις. Καλά, και πόσα πληρώθηκαν;

► Τα κρούσματα ιλαράς αυξάνονται.

► Και λέγαμε τι μας έλειπε, τι μας έλειπε. Το βρήκε η... ΑΥΓΗ: «Ψηφιακό Δημόσιο φιλικό στον πολίτη». Ποια ανεργία και ποια λιτότητα...

► Αληθεία Τσακαλώτου: «...η άρνηση των κομμουνιστών για

συμμαχίες έφερε τον φασισμό και τον πόλεμο». Κωλοπαιδισμός το ανώτατο στάδιο του συριζαϊσμού.

► Άρθρο, υπόδειγμα ψευτιάς και αυθαιρεσίας του Α. Ζεμπίλα: (avgι.gr/article/10811/8613951/antepaliosocialphasismos-).

► «Σε επιφυλακή η Περιφέρεια Αττικής λόγω κακοκαιρίας» (avgι.gr, 23.12.2017). Ακριβώς όπως ήταν «σε επιφυλακή» και στη Μάνδρα...

► «Ανοιξε ο δρόμος για την επαναπρόσληψη των 180 απολυμένων στη Βιομηχανία Φωσφορικών Λιπασμάτων στην Καβάλα» (avgι.gr, 23.12.2017). Δηλαδή τα βρήκαν εργάτες και διευθυνση; Σημειώνουμε μια δήλωση του προέδρου του σωματείου Ν. Βογιατζήδη: «...αν η εταιρία τηρήσει τις δεσμεύσεις της, τότε θα μπορούμε να μιλάμε για μια πρώτης τάξεως ευκαιρία ανάπτυξης του εργοστασίου που θα λειτουργήσει προς όφελος όχι μόνον ημών των εργαζομένων αλλά και της τοπικής και εννοείται της εθνικής οικονομίας». Αν λοιπόν τηρήσει τις ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ η εταιρία. Σύντομο σχόλιο: αφέντες και δούλοι, ένα μάτσο γίναμε ούλοι;

► «Πού χρειάζονται, λόγω χιονιά, αλυσίδες». Κι άλλες...

► «Αύξηση επενδυτικών δαπανών στη μεταποίηση προβλέπεται για το 2018». Όμως, όπως σημειώνει η kathimerini.gr, «... οι πρώτες προβλέψεις, οι οποίες συχνά είναι υπεραισιόδοξες κάνουν λόγο για αύξηση των επενδυτικών δαπανών στον μεταποιητικό τομέα της τάξης του 15,4%». Είν' αρρώστια που δε γίνεται καλά...

► Επιμένουμε: Π.Ο.Ε.Τάξης.

► Σουάρες δε Σουάρες, το γκολ μπήκε.

► Τα χρωστούγεννα και η πρωτοχρονιά.

Βασίλης

οι τοίχοι έχουν φωνή

◆ Fake news! Προβοκάτσια ολκής από το Politico. Δημοσίευσε αφιέρωμα στους πολιτικούς της Ευρωπαϊκής Ένωσης και περιέλαβε και τον Ευκλείδη Τσακαλώτο, στον οποίο προσέδωσε το προσωνύμιο «The pragmatist» (ο πραγματιστής!). Πραγματιστής, ρε αλητήριοι, ο ηγέτης της αριστερής πτέρυγας του ΣΥΡΙΖΑ, που ανάγκασε την τρόικα να γονατίσει, που έκανε αρνάκι τη στρίγγλα Βελκουλέσκου;

◆ Ο δήμαρχος δεν μπορεί να σας δεχτεί, διότι ετοιμάζεται να φύγει για διακοπές! Σε ρόλο σφουγγοκωλάριου, ο αντιδήμαρχος Μαραθώνα ανακοίνωσε στους διαδηλωτές μαθητές από τα σχολεία της Νέας Μάκρης τη βούληση του υπέρτατου άρχοντα της περιοχής. Μόνο για να διαλέξεις τις πασμίνες που θα πάρεις μαζί σου θέλεις ένα δώρο, που να κάθεται να δέχεται το κάθε «κουλό» που δεν καταλαβαίνει ότι φτιάχνω ΧΥΤΑ (έστω και πάνω σε ρέμα) σημαίνει ότι τραβάω λεφτά από το ΕΣΠΑ και δίνω... Ζωή στους εργολάβους της περιοχής. Υστερα είναι και το άλλο. Μαζεύτηκαν τρακόσια «κουλά». Δεν μπορεί -αν όχι όλα, τουλάχιστον μερικά απ' αυτά- να μην είναι «φορτωμένα» με διάφορα... ρυπογόνα αντικείμενα. Μπορεί να κινείται μεταξύ Μυκόνου και Μον Πελεράν, όμως ο Ψινάκης δε στερείται πονηριάς της πιάτσας. Η όσφρησή του αποδείχτηκε τέλεια. Με το που άκουσαν την «ενημέρωση» από τον αντιδήμαρχο, οι διαδηλωτές μαθητές «ξεφόρτωσαν» τ' αυγά και τις ντομάτες στους τοίχους και τα τζάμια του δημαρχείου. Αν τους είχε δεχτεί ο δήμαρχος, κανείς δεν εγγυάται ότι δε θα την πλήρωναν οι πανάκριβες πασμίνες...

◆ Τα μεγάλα πνεύματα συναντώνται. Όταν πρόκειται για την «Εποχή» και την «ΕφΣυν» δε δημιουργείται καμία απορία. Κυβερνητικές ντουντούκες είναι και οι δύο. Γραμμή από το Μαξίμου παίρνουν. Όταν προστίθεται η «Δημοκρατία», η δεξιά φυλλάδα με τη μεγαλύτερη κυκλοφορία, λογικό είναι να δημιουργούνται απορίες. Πώς γίνεται μια δεξιά εφημερίδα να επιτίθεται σε ανθρώπους που με τις δημόσιες παρεμβάσεις τους δίνουν αξιοπιστη τροφή για την άσκηση αντιπολιτευτικού έργου; Ειλικρινά, δεν ξέρουμε την ακριβή απάντηση. Ξέρουμε μόνο ότι δεν έχει να κάνει με «ανεξαρτησία», «αξιοπιστία» και άλλα τέτοια εύχη (και αφελή). Συμφέροντα κρύβονται.

Η «Κόντρα» δεν έχει άλλο στήριγμα εκτός από τους αναγνώστες της. Η δική σας οικονομική ενίσχυση εξασφαλίζει την απρόσκοπτη κυκλοφορία της.

Νομίζουμε πως όσο και να ψάξουμε στο παρελθόν δε θα βρούμε άλλη περίπτωση που κυβέρνηση να έκανε προσφυγή σε απόφαση της Δευτεροβάθμιας Επιτροπής Προσφυγών, που χορήγησε άσυλο σε κάποιον πολιτικό πρόσφυγα. Συνήθως συμβαίνει το αντίθετο. Οι επιτροπές αυτές δίνουν το άσυλο με το σταγονόμετρο και είναι οι αιτούντες άσυλο που προσφεύγουν στα διοικητικά

συγκεκριμένη υπόθεση, εξαιτίας των λεπτών νομικών ζητημάτων τα οποία αφορά, να φτάσει μέχρι και τον τελευταίο βαθμό. Δηλαδή, να κριθεί σε τελευταία ανάλυση από τη δικαιοσύνη, δηλαδή από το διοικητικό Εφετείο το οποίο θα κρίνει επί της προσφυγής που κατέθεσε η ελληνική κυβέρνηση». Ποια είναι τα «λεπτά νομικά ζητήματα»; Πώς ξέρει το Μαξίμου ότι υπάρχουν τέτοια νομικά ζητήματα;

Το πολιτικό άσυλο είναι ζήτημα αρχών και όχι πολιτικό εργαλείο

δικαστήρια προσπαθώντας να αλλάξουν τις απορριπτικές για το αίτημά τους αποφάσεις. Η συγκυβέρνηση των Τσιπροκαμένων, ακολουθώντας «πολιτική κατευνασμού» έναντι του αντιδραστικού τουρκικού καθεστώτος, μάλλον κατέκτησε κι αυτή την πρωτιά, προσβάλλοντας στο Διοικητικό Εφετείο την απόφαση της 3ης Δευτεροβάθμιας Επιτροπής Ασύλου, που ενέκρινε το σχετικό αίτημα ενός από τους οχτώ τούρκους αξιωματικούς που έχουν ζητήσει άσυλο στην Ελλάδα (οι αποφάσεις για τους άλλους εφτά αναμένονται).

Για τον... ακτιβιστή Μουζάλα, που υπέγραψε αυτή την επαίσχυντη αίτηση ακύρωσης και στη συνέχεια ζήτησε και προσωρινή διαταγή (δηλαδή να μην ισχύσει η απόφαση της Επιτροπής Προσφυγών και να επιστρέψει στο κελί του ΑΤ Ολυμπιακού Χωριού ο πολιτικός φυγάδας) δε θα πούμε τίποτα. Τα έχουμε πει στο παρελθόν: ο τύπος είναι επαγγελματίας και κάνει αυτό που του ζητούν τ' αφεντικά του. Θα θυμίσουμε, όμως, πως είναι η συγκυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ που το 2016 άλλαξε τη σύνθεση των Επιτροπών Προσφυγών. Προκειμένου να εξασφαλίσει μαζικές απορρίψεις των αιτήσεων ασύλου, όρισε νέα σύνθεση στις τριμελείς

αυτές επιτροπές, ώστε να μην έχουν την πλειοψηφία δικηγόροι και κοινωνικοί λειτουργοί, όπως συνέβαινε τα προηγούμενα χρόνια. Πλέον, τα δύο από τα τρία μέλη των Δευτεροβάθμιων Επιτροπών Προσφυγών είναι δικαστικοί. «Για να ενισχυθεί το κράτος δικαίου» είχαν πει τότε, ενώ στόχος τους ήταν να πολλαπλασιάσουν τις απορριπτικές αποφάσεις για να στηρίζουν το κύμα των απελάσεων.

Δεν έχουμε στατιστική για τις θετικές ή απορριπτικές αποφάσεις αυτών των επιτροπών, όμως δεν είδαμε μέχρι τώρα την κυβέρνηση να υποβάλει αίτηση ακύρωσης για κάποια απόφαση. Μόλις, όμως, έγινε δεκτό το αίτημα για άσυλο ενός από τους τούρκους φυγάδες, πριν καν διαβάσουν την απόφαση (που πρέπει να είναι εμπεριστατωμένη, δεδομένου ότι το σκεπτικό της καταλαμβάνει 60 σελίδες), το ίδιο το Μέγαρο Μαξίμου (ο Τσίπρας δηλαδή) εξέδωσε ανακοίνωση: «Ακολουθώντας την **πάγια θέση** σε σχέση με τους 8 τούρκους στρατιωτικούς, όπως έχει επανειλημμένως και δημοσίως εκφραστεί, υποβλήθηκε σήμερα εκ μέρους της Ελληνικής Κυβέρνησης αίτηση ακύρωσης κατά της χθεσινής απόφασης παροχής ασύλου της Δευτεροβάθμιας Επιτροπής Προσφυγών». Ποια είναι η «πάγια θέση»; Αυτή

που υποσχέθηκε ο Τσίπρας στον Ερντογάν, όπως την αποκάλυψε ο τούρκος πρόεδρος, «δίνοντάς τον στην ψύχρα»: «Σε 20 μέρες θα σου τους έχω στείλει πεσκέσι»!

Βέβαια, έτσι όπως εξελίχθηκαν τα πράγματα, δεν μπόρεσε να υλοποιήσει την υπόσχεσή του. Υπήρξε δημοκρατική κινητοποίηση και ο Αρειος Πάγος έκλεισε οριστικά το ζήτημα της απέλασής τους. Την ίδια νομική γραμμή ακολούθησε, προφανώς, και η Δευτεροβάθμια Επιτροπή Προσφυγών. Όταν το ανώτατο ακυρωτικό δικαστήριο αποφασίζει να μην τους εκδώσει, γιατί στην Τουρκία κινδυνεύουν, η Επιτροπή Προσφυγών έχει εύκολο έργο: αφού στην Τουρκία κινδυνεύουν και δεν πρόκειται να έχουν δίκαια δίκη, τότε δικαιούνται άσυλο. Είναι ο ορισμός του δικαιούμενου ασύλου.

Ο άθλιος Τζανακόπουλος, αφού προηγουμένως τουϊτάρισε διάφορες ανοησίες, βγήκε μετά να εξηγήσει την κυβερνητική απόφαση σε συνεντεύξεις του. Οι δευτεροβάθμιες επιτροπές, είπε, «παρά το γεγονός ότι το Συμβούλιο της Επικρατείας έχει πει ότι έχουν οιονεί δικαιοδοτικό χαρακτήρα, δεν ανήκουν με τη στενή έννοια στη δικαιοσύνη». Γι' αυτό και «θα πρέπει η

Πολιτικά ζητήματα υπάρχουν: η απαίτηση του Ερντογάν και η υπόσχεση του Τσίπρα σ' αυτόν. Γι' αυτό το Μαξίμου έσπευσε να πει με non paper ότι «οι πραξικοπηματίες δεν είναι ευπρόσδεκτοι». Πώς ξέρει ότι είναι πραξικοπηματίες; Επειδή το λέει ο Ερντογάν; Το σχετικό τουρκικό αίτημα δεν έπεισε ούτε τον Αρειο Πάγο ούτε τη Δευτεροβάθμια Επιτροπή Προσφυγών. Επεισε, όμως, τον Τσίπρα! Που παίζει το τελευταίο του χαρτί: αν πετύχει την ακύρωση της απόφασης για χορήγηση ασύλου, δε θα μπορεί μεν να τους παραδώσει στην Τουρκία, θα μπορεί όμως να τους διώξει από την Ελλάδα, για να τους αρπάξει ο Ερντογάν «στο δρόμο». Αν το Διοικητικό Εφετείο απορρίψει την κυβερνητική προσφυγή, ο Τσίπρας θα βάλει τον Μουζάλα να πάει την υπόθεση στο ΣτΕ κι αν και το ΣτΕ απορρίψει την προσφυγή, τότε ο Τσίπρας θα μπορεί να πει στον Ερντογάν ότι έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι του, αλλά τον «πούλησαν» οι δικαστές.

Το πολιτικό άσυλο είναι ζήτημα αρχών και δεν πρέπει να το αφήσουμε να ξεπέσει σε ρόλο πολιτικού εργαλείου των κυβερνήσεων. Χτες ήταν ο Οτζαλάν. Σήμερα είναι οι φυγάδες αξιωματικοί, αύριο θα είναι κάποιοι λαϊκοί αγωνιστές.

βαθύ κόκκινο

Γίγαντας

«Η ανθρωπότητα έχει γίνει κατά ένα κεφάλι κοντότερη και μάλιστα το σημαντικότερο κεφάλι που σήμερα διέθετε».

Τα λόγια του Φρίντριχ Ενγκελς, σε επιστολή που έστειλε στον Φρίντριχ Αντολφ Ζόργκε, μια μέρα μετά το θάνατο του Καρλ Μαρξ, στριφογύριζαν στο μυαλό παρακολουθώντας την ταινία του Ραούλ Πεκ «Όταν ο Μαρξ συνάντησε τον Ενγκελς» (ο πρωτότυπος τίτλος είναι «Ο νεαρός Καρλ Μαρξ», αλλά οι έλληνες διανομείς συχνά παραλλάσσουν τους τίτλους των ταινιών προς το... πιο πιασάρικο).

Μετά την προβολή, φρεσκάρισμα της μνήμης με τον σύνομο επικήδριο που εκφώνησε ο Ενγκελς στις 17 Μάρτη του 1883, στο κοιμητήριο του Χαϊγκέιτ, αποχαιρετώντας τον επιστήθιο φίλο και σύντροφο μιας ολόκληρης ζωής: «Στις 14 του Μάρτη το απόγευμα, στις τρεις παρά τέταρτο, έπαψε να σκέφτεται ο μεγαλύτερος σύγχρονος στοχαστής. Μόλις τον είχαμε αφήσει μονάχο του δυο λεφτά και τον βρήκαμε όταν ξαναπήκαμε στο δωμάτιό του ήσυχα αποκοιμισμένο στην πολυθρόνα του, αλλά για πάντα. Είναι αδύνατο να εκτιμήσουμε τι έχασε το μαχητικό ευρωπαϊκό και αμερικάνικο προλεταριάτο, τι έχασε η ιστορική επιστήμη με το θάνατο αυτού του ανθρώπου. Πολύ γρήγορα θα γίνει αισθητό το κενό που δημιούργησε ο θάνατος αυτού του γίγαντα».

Πόσο ανταποκρινόταν η συγκεκριμένη ταινία στις επιγραμματικές -μα τόσο σοφές- περιγραφές του Ενγκελς; Καθόλου. Αλλά και ποια ταινία θα μπορούσε να σταθεί αλύγιστη μπροστά στο βάρος των ιδεών αυτού του γίγαντα;

Το βέβαιο είναι πως η ταινία του Πεκ δε θα μείνει στην ιστορία, με τον τρόπο που είχε προβλέψει ο Ενγκελς για τον Μαρξ κλείνοντας τον επικήδριο λόγο του: «Το όνομά του και το έργο του θα ζήσουν στους αιώνες!». Είναι μια ταινία ακαδημαϊκή, επίπεδη, που μόνο οι ικανότητες του σκηνοθέτη, το «καστ» των ηθοποιών και η πλούσια παραγωγή τη διασώζουν από το επίπεδο της τηλεοπτικής αισθητικής. Από καλλιτεχνική άποψη έχει φτιαχτεί με όλους τους κανόνες της «κινηματογραφικής βιομηχανίας». Ενας (καλλιτεχνικά) ανατρεπτικός κινηματογραφιστής θα μπορούσε να φτιάξει μια ταινία που να ανταποκρίνεται στο «μέγεθος» των ηρώων που βιογραφεί (ο Μαρξ, ο Ενγκελς, η Τζέιν Μαρξ, η Μέρνι Μπερνς, ο Προυντόν, ο Βάιτλινγκ, οι πρώτοι σκαπανείς του εργατικού κινήματος) και των «παθών» τους (από τη μια οι συνεχείς αστυνομικές διώξεις, από την άλλη οι συγκρούσεις τους στο πεδίο των ιδεών και της πολιτικής στρατηγικής, μέχρι ο επιστημονικός κομμουνισμός των Μαρξ και Ενγκελς να αρχίσει να γίνεται η κυρίαρχη κατεύθυνση, διαλύοντας τα νέφη όλων των μικροαστικών και εργατικών «αιρέσεων» που κυριαρχούσαν μέχρι την έκδοση του «Μανιφέστου του Κομμουνιστικού Κόμματος»).

Ο Πεκ και ο σεναριογράφος του Πασκάλ Μπονιτζέρ δεν μπορούν και δε θέλουν να κάνουν καλλιτεχνικές ανατροπές. Κινούνται στις προδιαγραφές (και τις ανοχές) του mainstream. Κι όμως η ταινία τους βλέπεται ευχάριστα και προκαλεί γνήσια συγκίνηση (καθώς παίζει και με τους κώδικες του «μελό»). Βλέποντάς την δεν αγανακτείς (εκτός από το πραγματικά γελοίο φινάλε με τα σύγχρονα κινηματογραφικά στιγμιότυπα υπό τους ήχους του «Like a Rolling Stone» του Μπομπ Ντίλαν!). Δε σκέφτεσαι καν πόσο «λίγη» είναι η ταινία μπροστά στη ζωή και το έργο των Μαρξ και Ενγκελς (ακόμα και στην πρώτη περίοδο της επαναστατικής τους δράσης, με την οποία καταπιάνεται). Αυτά τα σκέφτεσαι μετά.

Ο λόγος είναι η εντιμότητα που διακρίνει την ταινία. Δεν υπάρχει ίχνος διαστρέβλωσης, πόσω μάλλον προβοκατόρικης διάθεσης. Συγκινείται γιατί «βλέπεις» αυτά που γνωρίζεις από τα διαβάσματά σου. Κι όπως συμβαίνει πάντοτε, η δύναμη της κινούμενης εικόνας είναι μεγάλη. Όταν μάλιστα βιογραφούνται -επιφανειακά έστω- τέτοιες τεράστιες προσωπικότητες, το θέμα έρχεται να κυριαρχήσει πάνω στην καλλιτεχνική υστέρηση. Ενεργεί τρόπον τινά ως λύτρωση.

«Εκείνο που πρόσφερα εγώ -αν εξαιρέσουμε βέβαια μερικούς ειδικούς κλάδους- μπορούσε βέβαια να τόχε κάνει ο Μαρξ χωρίς εμένα. Ο,τι έδωσε ο Μαρξ, δε θα τα κατάφερνα εγώ μοναχός. Ο Μαρξ στεκόταν πιο ψηλά, έβλεπε πιο μακριά, και το βλέμμα του αγκάλιαζε περισσότερα και ταχύτερα απ' όλους εμάς τους άλλους. Ο Μαρξ ήταν μεγαλοφυΐα, εμείς οι άλλοι το πολύ-πολύ νάμαστε ταλέντα. Χωρίς αυτόν η θεωρία δεν θάταν σήμερα καθόλου αυτή που είναι. Γι' αυτό δίκαια φέρνει το όνομά του» (Φρ. Ενγκελς).

Π.Γ.

Γραφτείτε συνδρομητές στην «Κόντρα»

ετήσια συνδρομή 85 €

εξάμηνη συνδρομή 45€

λογαριασμός ΕΤΕ:

10087804638

KONTTRA

ΑΘΗΝΑ: Αγαθουπόλεως 65, ΤΚ 112 52, τηλ. 2108675243, fax 2108663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ιουστινιανού 24, τηλ-fax 2310221898

<http://www.eksegersi.gr>, e-mail: kontra@eksegersi.gr

Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή

Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής: Πέτρος Γιώτης

Εκτύπωση: ΚΛΕΝΙΚ ΕΕ, Σηλιάς 5, Μεταμόρφωση